

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Arafta sıkışıp kalmış iki ruhun son derece duygusal, doğaüstü hikâyesi... Büyüleyici."
—Publishers Weekly

Hayalet Sevgilim

Sisters Planet

Laura Whitcomb

Ücretsiz PDF Kitap Arşiv: <https://trantey.org>

"Üzerimde birinin bakışlarını hissettim. Çok rahatsız edici bir duyguydu, özellikle de ölü olduğum düşünülünce."

Yüz otuz yıldır ölü olan Helen bir nedenle cennetin aydınlığına ulaşamayıp yeryüzünde kalmaya mahkûm olmuştur. Ne suçunu bilir ne de mahkûmiyetinin süresini. Adını, yaşını, kadın olduğunu hatırlar ama geri kalanlar ölüm tarafından yutulmuştur âdeta. Onu bekleyen işkencelerden kurtulmak için insanlara tutunur. Derken bir gün izlendiğini fark eder Helen. Birinin ona baktığını. Birinin onu gördüğünü. Daha önce defalarca gördüğü halde dikkat etmediği bir gençtir onu izleyen. Daha doğrusu genç bir adamın bedenini ele geçirmiş, kendisi gibi bir hayalet. Çok geçmeden başlangıçtaki korkusunun ve merakının yerini yıllardır tatmadığı bir duygu alır: Aşk. Ama ışık bedeni bu aşkı doyasıya yaşamasına engeldir. O da kendisine boş bir beden bulacaktır. Ne var ki iki âşık birlikte olmak için mücadele ederken hem ölmeden önceki hayatlarına hem de yeni hayatlarına dair sırlar gün yüzüne çıkmaya başlayacaktır...

"Öbür dünyaya dair orijinal, romantik ve görkemli bir roman."

—Horn Book

"Whitcomb öylesine güzel yazıyor ki... okuyucular bu kitaba karşı koyamayacak."

—Booklist

YAYIN NO: 450

HAYALET SEVGİLİM

Laura Whitcomb

Özgün Adı: *A Certain Slant of Light*

© Laura Whitcomb

Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla;

© Bilge Kültür Sanat Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Sertifika No: 16228

1. Basım, Temmuz 2011

ISBN: 978 - 605 - 5506 - 50 - 6

Yayın Yönetmeni: *Ümit Derinöz*

Yayına Hazırlayan: *Nurten Hatırnaz*

Baskı: *Yaylacık Matbaası*

Litros Yolu Fatih San. Sit. No: 12/197-203 Topkapı

Tel: (0212) 612 58 60

Kapak Baskı: *Şekil Ofset*

Cilt: *Yedigün Mücellithanesi*

KARAKEDİ YAYINLARI

Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 3 Kat: 1 34110 Cağaloğlu / İSTANBUL

Tel: (0212) 520 72 53 - 513 85 04 Fax: (0212) 511 47 74

bilge@bilgeyayincilik.com

www.bilgeyayincilik.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Karakedi, Bilge Kültür Sanat Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'nin markasıdır.

HAYALET SEVGİLİM

Laura Whitcomb

Çeviren

Ebru Sürmeli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir

Üzerimde birinin bakışlarını hissettim. Çok rahatsız edici bir duyguydu, özellikle de ölü olduğum düşünülünce. Öğretmenin yanındaydım, Bay Brown'ın. Her zamanki gibi sııftaydık; batıdaki çayırılara açılan pencereleri, tebeşir tozuyla kaplı köşede duran soluk bayrağı ve duyuru panosunun tepesinden uyuklayan bir göz gibi bakan televizyonuyla, ahşap duvarlı, güvenli kutuda... Bay Brown'ın asil masası öğrenci sıralarından oluşan topluluğa göz kulak olmakla meşguldü. O sırada ben, Bay Brown'ın masasına bırakılan sınav kâğıtlarına öğrencilerin asla okumayacakları görünmez yorumlar karalıyordum. Bay Brown'ın kendi notlarının arasına, benim yorumlarımdan alıntılar yaptığı olurdu. Belki kulağının içini gıdıklayamıyordum ama beyninin gizemli kıvrımlarına ulaşabiliyordum.

Parmaklarımdan arasındaki kâğıdı hissedemesem de, mürekkebin kokusunu alamasam ya da kalem ucunu tadamasam bile, dünyayı Yaşayanlar kadar net bir şekilde görebiliyor ve işitebiliyordum. Onlar içinse, bir gölge ya da bir buhar bulutu kadar bile mevcut değildim. Hızlılar için ben boşluktan ibarettim.

Ya da ben öyle sanıyordum. Lakayıt bir kızın yüksek sesle *Nicholas Nickleby*'den bir şeyler okuduğu, Bay Brown'ın gece karısını nasıl uyutmadığını hayal ettiği ve hayalî kaleminin yanlış yazılmış bir kelimenin üstünde dolaştığı sırada, birinin beni seyrettiğini hissettim. Çok sevgili Bay Brown bile göremiyordu beni. O kadar uzun süredir ölüyordum ki; o kadar uzun süredir dünyayı görüyor ve işitiyor, ama kimse tarafından duyulmadan ve bu uzun yıllar süresince bir kez olsun, kimse tarafından görülmeden konuk olduğum insanların etrafında dolanıyordum ki... Oda çevremde giderek daralan bir el gibi küçülürken hiç kıpırdamadan durdum. Başımı kaldırıp bakmamın nedeni korku değil, merak. Karanlıkta bakılacak tek bir delik kalana kadar gözlerim karardı. İşte orada, gözlerini dikmiş bana bakan o yüzle karşılaştım.

Saklambaç oynayan bir çocuk nasıl kıpırdamadan durursa, ben de öyle hareketsiz kaldım; olur ya, belki de yanlış anlamışımdır diye. Gene çocukça bir duyguyla, hem saklanmak istiyor hem de yakalanma beklentisiyle heyecanlanıyordum. Bana doğru çevrili yüzse, gözlerini dosdoğru üzerime dikmiş bakıyordu.

O sırada kara tahtanın önündeydim. Tabii ya, diye düşündüm, çocuk Bay Brown'ın tahtaya yazdıklarını okuyor dur mutlaka –o günkü ev ödevini ya da bir sonraki sınavın tarihini.

Gözler okuldaki diğer öğrencilerden farksız, sıradan bir gence aitti. Bu sınıftaki öğrenciler on birinci sınıfta olduklarına göre, olsa olsa on yedi yaşındaydı. Onunla daha önce de karşılaştığıma fakat dikkatimi çekmediğine emindim. Boş bakışlı, soluk tenli ve sıkıcı bir gençti. Sonunda beni gözleriyle bulan kişinin, böyle ruhsuz bir genç olmaması gerekiyordu. Beni görebilecek kişi, sıra dışı olmalıydı. Yavaş hareketlerle,

Bay Brown'ın sandalyesinin arkasından geçip sınıfın köşesinde, bayrak ayaklığının biraz gerisinde durdum. Gözler beni takip etmedi. Çocuk kırıpkıklarını ağır ağır kırıştırdı.

Ancak birkaç saniye sonra, bakışlar tekrar gözlerimi bulunca allak bullak oldum. Boğulacakmış gibi hissettim ve arkamda duran bayrak hafifçe dalgalandı. Çocuğun ifadesiyse aynı kalmıştı ve en fazla bir saniye sonra, yeniden tahtaya bakıyordu. Donuk yüz ifadesinden, hayal gördüğüm sonucunu çıkardım. Bakışlarını bayrağı kırıkdattığım için köşeye kaydırmıştı.

Bu çok sık başıma geliyordu. Bir nesnenin yanından hızlıca geçecek olsam, bir parça kımıldanıp sallanabiliyordu; ama bu çok hafif şekilde ve her zaman kontrolüm dışında vuku buluyordu. Işık olduğunuzda, bir çiçeği titreten, yanından hızla geçerken estirdiğiniz rüzgâr değildir. Perdeler etekleriniz sürtündüğü için dalgalanmaz. Işık olduğunuzda, elle tutulur dünyaya yalnızca hislerinizle dalgacıklar gönderebilirsiniz. Tutunduğunuz kişi okuduğu romanı biraz erken kapatırsa, kapıldığınız ani öfke dalgası saçlarını uçuşturabilir ve nerenin cereyan yaptığını görmek için başını kaldırıp bakmasına sebep olabilir. Koklayamadığınız bir gülün güzelliği karşısında iç çekişiniz anıları korkutup kaçırır. Ya da yersiz kaçan bir kelime yüzünden atılan sessiz bir kahkaha, öğrencinin kolundaki tüylerin diken diken olmasına yol açar.

Çalan zille, solgun genç de dâhil olmak üzere bütün öğrenciler kitaplarını kapatıp ayağa fırladılar ve sandalyelerini gıcırdatarak ittirip ayaklarını sürüye sürüye kapıya doğru gittiler. Bay Brown yatak odası düşlerinden anında sıyrıldı.

“Yarın film izleyeceğiz,” dedi. “Ama sakın uyuklamayın yoksa rolleri size oynatırım.” Bir iki öğrenci bu tehdit üzerine homurdandıysa da, çoğu çoktan dışarı çıkmıştı; bedenlen orada olanlarınsa akılları dışarıdaydı.

İşte her şey böyle başladı. Işık olduğunuzda, gece ve gündüz eski anlamlarını kaybeder. Dinlenmek için geceye ihtiyacınız yoktur artık –yalnızca rahatsız edici karanlıkla geçen birkaç saatten ibarettir. Fakat gece ve gündüz zinciri, Hızlılar'ın yolculuklarını ölçme yöntemidir. Bu benim bir Hızlı üzerinden geri dönüşümün hikâyesi. Birbirini takip eden altı gün içerisinde tekrardan bir bedene kavuşacağım.

Günün geri kalanında Bay Brown'ın dibinden bir saniye ayrılmadım. Birine tutunduğunuzda, o kişiyi her gittiği yere kadar takip etmenize gerek yoktur. Tutunduğum kişi erkeksen, peşinden asla banyoya gitmem mesela ya da kadın da olsa erkek de, evli çiftlerin yatak odasına. En başından beri ayakta kalmayı çok iyi öğrendim. İlk tutunduğum kişiyi bulduğum andan itibaren cezamdan kaçınmamı sağlayan kurallara sıkı sıkıya sadık kaldım.

İnsanlara tutunduğum zamanları çok iyi hatırlıyorum, fakat Işık olmadan önceki günlerime ait bir iki görüntü dışında bir şey yok. Yanımda başını yastığa koymuş bir adam hatırlıyorum. Saman sarısı saçları var ve gözlerini açtığında, bana değil pencereden dışarıya, rüzgârın camı zangır zangır titrettiği yere bakıyor. Zerre kadar huzur ifadesi taşımayan yakışıklı bir yüz. Ufukta bulutlar toplandığı sırada, bu adamın siyah bir atın sırtında çiftliğin kapısından çıkışını izlerken, pencerenin camında kendi gözümün yansımaları yakaladığımı hatırlıyorum ve gözyaşıyla dolu bir çift gözün dehşet içerisinde bana baktığını. Adımı, yaşımı ve kadın olduğumu hatırlıyorum, ancak geri kalanlar ölüm tarafından yutuldu âdeta.

Öldüğüm sırada hissettiğim acı, unutulacak gibi değildi. İnsanlara tutunmaya başladığımda, bir mezarın soğuk ve boğucu karnındaydım. Karanlıkta bir kadının, Keats'in "Burbule

Ağıt' şiirini okuyan sesini duydum. Buz gibi soğuk sular gırtlığımı yakarak, kaburgalarımı yırtarak boğazımdan aşağı iniyor ve kulaklarıma iblis ulumasına benzer sesler doluyordu; ama gene de onun sesini duydum ve ona ulaşmaya çalıştım. Bir elim umutsuz bir hamleyle sel sularının arasından fırlayıp elbisesinin eteğine yapıştı. Tutuna tutuna toprağın yukarısına tırmandım ve çamurlu gözyaşları dökerek eteklerine sarıldım, ayaklarının dibinde titreyerek kaldım. Tek bildiğim karanlıkta işkence çektiğim ve artık kurtulduğumdu. Cennetin aydınlığına ulaşamamış olabilirdim, ama en azından burada, lambasının ışığında emniyeteydim.

Kadının şiiri bana okumadığını ve ayakkabılarının çamurla kaplı olmadığını anlamam için uzun zaman geçmesi gerekti. Ona sarıldım, fakat kollarım elbisesinin kumaşını buruşturmadı. Taşa tutulmayı bekleyerek, İsa'nın eteğini öpen bir zavallı gibi ayaklarının dibinde ağladım, fakat o beni ne gördü ne de hıçkırıklarımı işitti. Ona baktım –soluk renkli, fakat sanki çevresinde sürekli kışmış gibi yanakları ve burnu pembemsi ve narin bir yüz. Başının üstünde kuş yuvası misali oturan yapışık kır saçları ve kedi gibi zeki, keskin yeşil gözleri vardı. Titreşerek atan kalbiyle gerçekte ve sıcacıktı. Dirsekleri yıpranmış, düğmeleri eşleşmeyen siyah bir elbise giyiyordu. Krem rengi şalında ufak mürekkep lekeleri vardı. Ellerinin arasında tuttuğu küçük kitabın kapağı koşan aygır desenleriyle işlenmişti. Her şey son derece gerçekçiydi ve ayrıntılarla dolup taşıyordu. Bense sis kadar ince, duvar kâğıdı kadar suskun bir gölgeydim.

“Yardım et bana, lütfen,” diye seslendim. Fakat beni duymadı, kitabın sayfasını çevirmekle yetindi.

“Ölmeye doğmadın sen, ölümsüz kuş...” Kadın bu tanıdık dizeleri okurken, ne olduğumu anladım. Yanından saatlerce

ayrılmadım, başımı başka yöne çevirdiğim ya da cehenneme nasıl düştüğümü hatırlamaya kendimi zorladığım takdirde, gerisin geri çukura yuvarlanacağımdan korkuyordum.

Birkaç sayfa sonra, okuduğu kitabı kapattı. Yatmaya hazırlanırken, ışığı söndürmesinden korktum ve bu panikle tekrar üzerine kapandım. Kalbi kırık bir çocuk gibi başımı kucağına dayadım. Kitap ellerinden kurtuldu ve başımdan aşağı doğru kayarak yere yuvarlandı. Acı vermeyen bu hisle bir an irkildim. Kadın şiir kitabını almak için eğildi ve bedeni içimden geçerken, bir salıncakta sallanırcasına önce aşağı düştüğümü ve hemen ardından yükseldiğimi hissettim. Yüzüne garip bir ifade yerleşti. Kitabı yanında duran çalışma masasının üstündeki lambanın altına koyup kalem ve kâğıt aldı. Kalem mürekkebe batırıp yazmaya başladı:

Talibim tek dizinin üstüne çöktü

Ölüm elimi istedi benden.

Parmak uçlarındaki mürekkep lekelerinden, bunun yazdığı ilk mısra olmadığı belliydi. İlhamını benden alıp aldığından emin değildim, ama öyle olması için dua ettim. Küçük bile olsa iyilik yapabilsem, belki de cennete giriş hakkı elde edebilirdim. Tek bildiğim bu azizenin beni acıdan kurtardığıydı ve ölene kadar ben de onun kurtarıcısı olacaktım. Ona işte bu ismi verdim, Azize'm. Bir kraliçe kadar sakin ve bir melek kadar müşfiki.

Onun dünyasına mahkûmdum, fakat onun dengi değilim. Kız kardeş gibi ya da yakın arkadaş gibi olduğumuzu hayal edebilirdim tabii, ama bu ona musallat olan bir hayalet olduğum gerçeğini değiştirmezdi. Zindandan kaçan bir mahkûmdum – ne suçumu biliyordum ne de mahkûm olduğum

süresini, gene de işkenceden kaçmak için elimden geleni ardıma koymamaya niyetliydim. Saçları ve gözleri yavaş yavaş aklarla kaplanırken, yüzlerce şiir yazdı ve ben de taşra evinin bahçesindeki leylak kokularının arasında tek başıma etrafında gezindim.

Bir akşamüzeri, onunla birlikte orman yolunda ileri geri dolanırken, durup bir sineğin örümcek ağında çırpınışını izledik; örümcek de yaprağın üstünden onu seyrediyordu. Azize'min örümcek affı olasılığı üzerine bir şiir düşündüğünü hissedebiliyordum, fakat ben dönüp de gittiğini görene kadar, izlemeyi bırakıp eve koştuğunu ve kalemi çoktan mürekkebe daldırdığını fark etmedim.

İlk başta birkaç yüz metre ötededir ve yol kıvrımlarındaki çalıların arkasında görünmez olmuştur diye düşündüm. Evimize doğru koşturdum, fakat çok geç kalmıştım. Aşına olduğum ızdırap geri döndü; buzdan terlikler gibi ayaklarımdan başlıyor, bacaklarıma tırmanıyordu; emekleme hızına kadar yavaşladım. Önümdeki yolu görebiliyordum, fakat öne doğru yuvarlanırken su sıçrama sesi duydum ve soğuk değneklerin kollarıma ve yüreğime vuruşunu hissettim. Ağzım suyla dolana kadar ona seslendim. Mezar kadar karanlık bir gece çökmüştü. Onu bulmadan önce tanıdığım cehennemdeydim yeniden. İlk kez sesini duyduğumda yaptığının aynısını yapmaya çalıştım. Ellerimi topraktan çıkarıp el yordamıyla eteklerini aradım, fakat tek dokunabildiğim ıslak tahta paneller oldu. Tırnaklarımla ahşabı kazıdım ve bir kenar buldum, sonra düz bir kenar ve ardından bir tane daha. Panellere yapışıp kendimi yukarı çektim. Bu sefer dışarı çıktığımda elime bir ayakkabı geldi. Karanlık, sıcak ışığa yavaş yavaş yayıldı. Başımı kaldırdığımda, Azize'min kilerinin tahta basamaklarında dikildiğini gördüm; bir elinde kalem.

diğerinde de yarım kalmış bir şiirle. Sanki gül fidanlarının arasında gizlenen davetsiz bir misafirin sesini duymuşçasına bahçenin alaca karanlığına dikmişti bakışlarını. Bense basamaklarda yattığım yerden ayakkabısına tutunuyor ve ona dönmeme izin verdiği için Tanrı'ya dua ediyordum. On-
dan sonra tutunduğum kişilerin yanından fazla uzaklaşma-
maya özen gösterdim.

Azize'min son gününde, yanında yatar ve nefesini dinler-
ken, beni de yanında cennete götürmesi için yalvardım. Ya-
nında bir hemşiresi ya da evini çekip çeviren birileri yoktu.
Yapayalnızdık. Başımı koyduğum toprak misali kıpırtısız ya-
tana dek, onu ne kadar özleyeceğimi anlamamıştım. Azize'm.
Şarkı söyleyen ya da bir vezni yüksek sesle deneyen, havaya
yayılan yegâne sesim. Sonbahar yürüyüşlerindeki tek refa-
katçım. Şöminenin yanında kitabın sayfalarını çeviren elim.
Onunla gitmeme izin vermesi için yalvardım Tanrı'ya.

Geçmiş günahlarımı, ölümünden önce beni cennete gir-
mekten alıkoyan yanlış davranışı hatırlayamıyordum, fakat
o anda Tanrı'ya Azize'min yanında kefaretimi ödememe izin
vermesi için dua ettim. *Yalnızken nasıl onu rahatlatmaya
çalıştığımı hatırla, diye yalvardım ve kalemi mısraları yazıp
silerken ona nasıl ilham verdiğimi.*

Fakat Tanrı ne dualarıma karşılık verdi ne de meramını
belirtti. Yeşil gözlerinde bir an olsun beni tanıdığına dair bir
ifade belirtmedi. Dostum, Azize'm gitmişti. Aşına olduğum
soğuk ayaklarımı çekiştirmeye başladı, bacaklarımdan ka-
barcık kabarcık yükselerek içimi buzla dolduruyordu. Beni
kurtaran, alt kattaki kapının ısrarla çalınışı oldu. Yatak oda-
sının zemininden süzülerek, koridorun tavanından aşağı in-
dim ve ahşap kapıdan geçip yeniden o karanlığa yuvarlan-
mamak için çaresizce kapıya dokundum. Sesim kapıya çarptı.
Sizce kitapla Fikrî kitap Arşivine nasıl ulaşılır? www.fikri.org

kadınla yıllardır yazışan, şiirlerinin hayranı genç bir delikanlı, onu ziyaret etmek için o günü seçmişti. Elinde bir demet menekşeyle, kapalı pencerelerine hayal kırıklığı içerisinde bakarak kapıda dikiliyordu. Gözlerimi kapatıp yüzümü ellerine dayadım ve onu seçmeme izin vermesi için Tanrı'ya dua ettim.

Sonunda dualarım at toynaklarının gürültüsüyle kesildi. Kendimi tutunduğum bu yeni kişinin ayaklarının dibinde, bir kenara fırlattığı menekşelerin yanında, at arabasının güvnlüğünde otururken bulmuştum.

Böylece bir kez daha benden bihaber bir kurtarıcı tarafından doğurulmuştum. Ona Şövalye'm dedim çünkü en dar zamanda yardımına koşmuştu. Dul ve çocuksuz bir yazardı. Şövalyeler, prensesler, canavarlar ve büyüler üzerine hikâyeler, sahip olmadığı çocuklarına yatma zamanı geldiğinde anlatabileceği türden masallar yazıyordu. Yayıncısı yalnızca Kutsal Kitap hakkında yazdıklarını basıyor, bu büyülu hikâyeleri geri çeviriyordu. Bu yüzden Şövalye'm kızgındı ve zırlarını sanki üstünden hiç çıkarmıyormuş gibi sürekli kaskatı yürüyordu. Ona destek olmaya çalıştım; kullandığı kelimeleri yumuşatarak kitaplarının kabul edilmesine ve kursağına ekmek girmesine vesile olduğuma inanıyorum.

Şövalye'mle tiyatroya gittiğimizde cehenneme bir kez daha yaklaştım. İki arkadaşıyla birlikte *Kuru Gürültü* adlı oyuna gitmişti. Bölmede sandalyesinin yanında dikilirken, kostümlere ve oyuncuların eğlenceli diyaloglarına kendimi kaptırmışım. Şövalye'mden en fazla aynı çitin iki direği kadar uzaktım, gene de dilek dilediğim anda, insanlara tutunmanın gizemli bir kuralını çiğnemiş oldum. Aşağıdaki ışık havuzunda duran âşıklara bakıp içlerinden birine tutunmuş olmayı diledim. Kalbimi bir ürperti delip geçti. Zeminden aşağı kaydım ve kendime engel olana dek, geride bıraktığım

belime kadar mezara gömülmüştüm bile. Şövalye'min eline yapışıp aşığı sallandım.

"Geri alıyorum," diye yalvardım. "Ben Şövalye'mi istiyorum." Oyunun kalan süresi boyunca cehennem aralığında bir içeri bir dışarı mücadele ettim. Sanki bata çıka yüzen tahtumun üstünde ayakta duruyormuşum ve kış denizi kalçalarım kadar çıkıyormuş gibi, buz gibi bir acı beni alttan çekistiriyordu. "*Lütfen, onu elimden almayın*," diye yalvardım. Nihayet, perde indiğinde, Şövalye'min ayaklarının dibinde sıcak ve kuru halıda karaya vurmuştum.

O günden sonra ne dilediğime çok dikkat ettim.

Sonuçta, Şövalye'm bir hastanenin karanlık odalarından birinde ölüm döşeginde yatarken, bir kez daha tek dostumu kaybetmekte olduğumu anladım. Tanrı'ya bir kez daha tuttuğum kişiyle birlikte gitmeme izin vermesi için yalvardımsa da cevap gelmedi. O sefer imdadıma yetişen, ilk tuttuğum kişiden epey farklı birinin sesi oldu.

Sesin sahibi, yandaki hastane odasında, atlattığı kazayı anlatarak arkadaşlarıyla gülüşüp sohbet eden kolu kırık bir oyun yazarıydı. Şövalye'min yatağının başından ayrıldım ve beni çoktan çekistirmeye başlayan soğuktan kurtularak iki odayı birleştiren duvardan geçip o aptal gence kollarımla yapıştım. Ona bağlanana kadar sıkı sıkıya tutundum.

Bu delikanlının, Oyun Yazarı'mm, ilk ikisiyle uzaktan yakından alakası yoktu. Neredeyse her gece evinde parti veriyor, öğleye kadar uyuyor, dörde kadar yatakta bir iki satır karaladıktan sonra, üstünü değiştirip tiyatroya çalışmaya gidiyordu. Sonra da akşam yemeğine çıkıyor ve bütün merasim baştan başlıyordu. Benim varlığımdan haberdar olduğunu hiç sanmıyorum. O ve arkadaşları, yeteneklerini ellerinden geldiğince boşa harcamak dışında pek bir şey yapmıyorlardı. İnsanları

güldüren eserler yazıyordu, ama onun üzerinde yalnızca, en fazla bir saat uyuduktan sonra, kâbus yüzünden korkuyla uyandığı anlarda etkili olabiliyordum sanki. Yatağının baş ucunda oturuyor ve yeniden uykuya dalana kadar ona Azize'min yazdığı şiirlerden parçalar okuyordum. Çok fazla içiyor ve kuş kadar yiyordu; verdiği partilerden birinde genç yaşta ve beklenmedik bir şekilde hayata gözlerini yumdu.

Konukların arasından, genç ve sevimli bir şair Oyun Yazarı'mın başını düşerken yakaladı; Hamlet'in başını kocaman elleriyle yakalayan Horatio gibi. Seçimimi anında yaptım. Yeni tutunduğum bu kişi –ona Şair'im adını vermiştim– kulağına fısıldadıklarına karşı çok daha duyarlıydı. Şiirini tamamlamadan zihninde fikirler tükenecek olursa, uyurken kulağına birkaç kelime mırıldanmaktan büyük keyif alıyordum. Cennet hayaline yeniden kavuşan Coleridge gibi, ertesi sabah uyandığında verdiğim ham fikirleri altın satırlara dönüştürüyordu. Bazıları erkeklere ilgi duyan bazıları duymayan birkaç diğer erkeğe âşık olduysa da, aşkları karşılık görmedi ve kendine bir eş bulamadı. Şair'im olgunluk yıllarında öğretim üyesi oldu ve on yedi yaşında, Brown adında bir gence danışmanlık yaptı.

Bay Brown'ım, kendini eğitimine adanmış bir öğrenciydi ve öylesine tutkulu hikâyeler yazıyor ve tavsiyeleri öylesine can kulağıyla dinliyordu ki, hiç beklemeden onu seçtim. Tutunduğum kişinin beni almadan cennete göçeceğini aylar öncesinden tahmin edebiliyordum. Bay Brown veda etmek için Şair'ime uğradığında ona tutunuverdim. Bay Brown sekiz bin kilometre batıdaki bir üniversiteye okumaya gidiyordu. Onu, kısmen edebiyatı sevdiği için seçmiştim, ama asıl neden iyi yürekliliği, gönlünden geçeni söylemesi, dürüstlüğü ve bu erdemlerinden tamamen habersiz oluşuydu ki bilhassa

bu özelliği onu cazip hale getiriyordu. Yakışıklı gülümsemesine tav olduğumu hayal meyal hatırlıyorum, ama Bay Brown'ın yüzü aslında tamamen iç güzelliğini yansıtıyordu. Ona diğerlerinden fazla bağlanmışım. Belki de bu yüzden, ona gerçek adıyla hitap ettim.

Geçen uzun yıllar içerisinde ayakta kalmanın kurallarını çok iyi öğrenmişim –tutunduğun kişiden uzaklaşma yoksa zindana geri dönersin, bu ödünç varoluşun tadını elinden geldiğince çıkar ve bir de ona faydalı olmaya çalış. Roman yazmasında Bay Brown'a yardımcı olabildim sanıyorum.

On sekiz yaşından itibaren, Bay Brown her gün en az bir saatini kitabı üzerinde çalışmaya ayırdı. Kitabın müsveddesini bir zamanlar boş kâğıtların durduğu bir kutuda saklıyordu. Bir parka ya da kütüphanede bir masaya oturur ve her gün mutlaka bir paragraf yazardı. Özenli bir el yazısıyla yazılmış iki yüzden fazla sayfası vardı, ama kitap daha ancak beşinci bölüme gelmişti. Yanına oturur ya da etrafında dolaşır, düşünmesini izlerdim. Her bir sayfa bir şiir kadar değerliydi. Dünyevi hayatın şüpheleri ve düşünceleri elini alıkoymduğunda, kaleme yapışıp onu hızlandırmak isterdim, ancak parmaklarım kalemi yalayıp geçerd. Zamanla tikanıklığını aşmasına yardım etmenin en iyi yolunun, parmağımı yazdığı son kelimenin üstüne koymak olduğunu fark ettim. Bu her seferinde kaleminin yeniden kâğıda dönmesini sağlıyor ve yüzüne bir tebessüm yerleştiriyordu. Yazdığı hikâye Xanadu kadar ilginç ve gizemli bir Orta Çağ şatosunda rakip iki kral uğruna savaşan iki kardeş üzerineydi.

Bir karaktere koyduğu isim ya da karakteri harekete geçiren sebepler, bir nehri tasvir etmekte ve ölen bir adamın gözlerini anlatmakta kullandığı kelimeler üstüne onunla sohbet etmeyi öyle zevk ediyordum ki, Orsivur kitapbanağı.org

duyabilseydi yapacağımız uzun sohbetleri hayal ederdim –ikimiz çaylarımızı yudumlarken ya da parlak fikirlerimize kahkahalarla gülerек kırlarda gezerken. Bu elbette imkân-sızdı. Böylece, onunla ve kitabıyla geçirdiğim günün en güzel saatleri bu şekilde aktı geçti, ta ki karısıyla tanışıp yazmayı bıraktığı güne kadar.

Birbirlerini bir amfinin iki ucunda fark ettiler ve çıkarlar-ken kapıda karşılaştılar. Olayda baştan sona rahatsız edici bir samimiyet vardı. Kızın ona gülümsemesinde, şakalarına güldüğünde Bay Brown'm heyecanlanmasında, her bahaneyle birbirlerinin koluna dokunmalarında. Kız soru sorarken elini koluna koyuyor, bir bardaki ufacık masada oturmuş kahve içerlerken Bay Brown'm dizi kızın dizine değiyordu; en sonunda barın gürültüsünden kaçıp yürüyüşe çıktılar. Tutunduğum kişilerin hiçbirinin âşığı olmamıştı o güne kadar. Söylemeye utanıyorum fakat Bay Brown'ın hayatına giren bu yeni kızı kıskanıyordum. Önceleri romanı üzerinde çalışmayı bıraktığı için onaylamıyormuşum süsü verdimse de, tek nedenin bu olmadığıнын farkındaydım. Dengesiz bir ruh haline girmiştim; gölgelerden ve yüksek seslerden korkmaya başladım. Onu durdurmak istedim, fakat kız istemeden de olsa Bay Brown'm yazı yazmasına engel oluyordu belki ama aynı zamanda onu mutlu da ediyordu. Bir erkeğin beyaz atlı prens gibi görünüp, ortada hiçbir sebep yokken ansızın soğuk davranmaya başlayabileceğini söyleyerek kızı uyarmak istedim; ama sonuçta kalbini kaptırdığı erkek Bay Brown'dı. Risk almaya değmeyeceğini iddia etmek yalan olurdu.

Böylece, Bay Brown'ı sevdiğim için kızla birlikte olmasına ses çıkarmadım ve acı çekmekten korktuğum için de, bir araya geldiklerinde belli bir mesafeden takip etmeyi öğrendim. Tutunduğum hiçbir kişiyle kendimi bu kadar yalnız hissetmemiştim, gene de onu kendi kızım gibi sevmeye

çalıştım. Aslında şikâyet edebileceğim hiçbir karakter özelliği yoktu. Bay Brown'ın kulağına hevesini kaçırarak şeyler fısıldarsam günah olurdu. Böylece Bay Brown yirmi üç, kız yirmi bir yaşındayken evlendiler. Araba kullanırken karısını gıdıkladığında ya da kahvaltı sırasında ayağını kocasının kucağına uzattığında mideme giren sancıları umursamamayı zamanla öğrendim. Yakınlıkları beni aralarına almadıkları için ızdırap veriyordu. Ben Bay Brown'a aittim, o da bana; ancak karısıyla durum başkaydı.

Yeni kurallara uymayı öğrendim. Öpüşürlerken odadan çıkmak ve ancak sessizleştikten sonra yatak odasına geri dönmek gerekiyordu. Bay Brown isteyken birlikte geçirdiğimiz zamanın kıymetini de biliyordum artık. Kurallara harfiyen uydum ve bir gün bunun karşılığını aldım. Bay Brown eski püskü kutuyu çıkardı, evrak çantasına yerleştirdi ve yola bir saat erken çıktı. Bir seneden fazla bir süredir, Bay Brown öğrenciler gelmeden önce, yanı başımda her gün bir saat, kitabı üzerinde çalışıyordu. Bu ödülün kalbime verdiği ilhamla, kurabiye ya da pasta pişirirken kulağına yemek tarifleri fısıldayarak geline biraz ısınmaya çalıştım. Ona kendi annesinin davranacağı kadar sıcak davrandığımı düşünmeye başlamıştım, ta ki kızın büyük annesinden, içinde Bayan Brown'ın bebeklik resimlerinin olduğu bir paket çıkıp gelene kadar. Kulaklarının kenarındaki lüleler ve yumuşak ellerinin tersi suratıma bir tokat gibi çarptı. Resimlere bakamadım bile, yüreğim elvermiyordu. Onun annesi değildim. Ben Bay Brown'ı seçmiştim. Bay Brown da onu seçmişti.

Şimdi de dünyanın kurallarının yeniden değişeceğinden korkuyordum. Bir insan tarafından görülmüştüm. Bay Brown'la karısı aşağıda yazan PDF'yi götüren <http://www.kitapcity.org>

eğimli çatısında oturup, gözlerimi patlıcan moru gökyüzünde asılı duran hilal şeklindeki aya diktim ve birinin beni gerçekten fark etmesinin nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Beni görüyormuş gibi bakan delikanlının karşısında dikilip bana gönlünce bakmasına izin verdiğimi hayal ettim. Bunu nasıl yapıyordu? Beni özellikle mi seçmişti? Güçlü ve birbiriyle çelişiyormuş gibi duran iki duygu arasındaydım. Bir tanesi bir ölümlü tarafından görülmenin verdiği dehşet duygusuydu –giyinik olduğunuzu bilmenize rağmen, insanların size çıplakmışsınız gibi bakması misali. Diğeriyse, sarmaşığın, güneş ışıklarına doğru yavaş fakat kararlı bir arzuyla ilerleyişine benzer, tarifi neredeyse imkânsız bir çekim gücü. O çocuğu yeniden görmek, diğerlerinin göremediklerini gören ender insanlardan olup olmadığını anlamak istiyordum. Daha rahatsız edici, fakat aynı zamanda da karşı koyması bu denli zor bir şey olamazdı.

Ertesi gün aynı öğrenciler, sınıf kapısından içeri girerlerken, ben özellikle sınıfın arka tarafında dikildim. Delikanlının beni gerçekten görüp görmediğini bilmek, gözleriyle beni delip geçerek dünya haritasına ya da bir gramer dersine bakmadığından emin olmak istiyordum. Sınıfın en uzak köşesinde, pencere pervazıyla dolap kapısı arasında bir yerlerde mermerden bir heykel gibi kıpırtısız durdum. Heyecanımı tamamen yatıştırdım, böylece varlığım yerden bir toz tanesi bile kaldıramayacaktı. Sonra da, öğrencilerin ayaklarını sürüyerek, itişerek ve gülüşerek, kulaklarından sarkan kablolardan müzik dinleyerek içeri girmelerini izledim ve nihayet, solgun yüzlü delikanlı, neredeyse kayarcasına her zaman oturduğu, arka duvara yakın, ortadaki sıraya oturdu.

Kılımı kıpırdatmadan bekledim. Ayak sürüme sesleri azaldı, Bay Brown konuşmaya başlayınca mırıldanmalar da

kesildi. Çocuk arkasına yaslandı ve kot pantolonlu bacakları sırasından taşacak şekilde yerleşti. Beyaz gömleğinin eteği pantolonun dışında, kolları yukarı kıvrık ve yeşil kitap çantası sandalyenin altındaydı. Bekledim.

Derken hareket etti. Biraz önce geri aldığı sınav kâğıdını kasıtlı olarak masasının üstünden düşürdü; kasıtlı düşürdüğüne emindim. Sonra ayağa kalktı ve kâğıdı yerden almak için eğildi, başım çevirerek sınıfın benim durduğum tarafına doğru baktı. Gözleri bir an benimkilerle buluştu ve gülümsedi. Afalladım; bu anı özlemle beklememe rağmen gene de şaşırdım. Yerine oturdu ve tıpkı diğerleri gibi, sınav kâğıdını okuyormuş numarası yapmaya koyuldu.

Böyle bir şey nasıl olabilir? diye düşündüm. O da benim gibi Işık olamazdı. Kendim gibisine daha önce hiç rastlamamıştım. Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum –içimden bir ses öyle söylüyordu. Medyumlara hiçbir zaman inanmadım, fakat belki de bu tuhaf çocuk bir çeşit kâhin filandı. Beni görebildiğini, sınıftaki diğer çocuklarla ya da Bay Brown’la paylaşmaya hevesliymiş gibi görünmüyordu. Bu çok anlamsızdı ve gerginliğime ve ona karşı duyduğum ilgiye, şimdi bir de kızgınlık eklenmişti. Nasıl oluyordu da, bu süpürge sapı kılıklı çocuk bu kadar rahat bir şekilde benim özel hayatıma giriyordu? En fenası, bana gülümsediği anda yüzünün kıpkırmızı kesilmesiydi. İlk kez olarak canlı ve sağlıklı görünüyordu. Benden bir şeyler çalmış gibi hissettim; bir nedenle aşağılanmış gibi ve arkama bile bakmadan sınıftan kaçtım. Ön sıralardaki kâğıtlar uçtu.

İki

Her şeyden kaçıp uzaklaşmak istiyordum, ama işin aslı bu bir yalandı. Kafam biraz karışmıştı o kadar. İnsanları yalnızca izleyerek mutlu olmayı özenle öğretmiştim kendime ve şimdiyse bu çocuk gelmiş beni seyreliyordu.

Sınıftan fazla uzaklaşmadan, kapıdan beş yüz metre kadar ötedeki biber ağacının yanında bekledim. Asır gibi gelen bir süreden sonra, kızlar ve oğlanlar düzensiz bir yığın halinde sınıftan çıkıp diğer binalara doğru ilerlediler. Ağaç gövdesinin arkasına saklandım. Nihayet, çantasını tek omzuna atmış ve saçları alnının bir tarafını kapatmış halde delikanlı göründü. İçim izah edilemez bir heyecanla titredi. Çocuk başını önüne eğmiş, tek başına benim ağacıma doğru yürüyordu. Patikanın izin verdiği kadarıyla ağaca yaklaşınca durdu, ama benden hâlâ bir buçuk iki metre uzaktaydı. Bana bakmadı. Başını kaldırmadan gülümsedi, yüzü bir saniye kadar kızardı ve yeniden yürümeye başladı. Kendime engel olamadım, ben de peşinden gittim.

Yürüdüğüm sırada, Bay Brown'm günün bu saatlerinde genelde yaptığı gibi, idare binasına doğru gittiğini hissedebiliyordum. Nahoş bir çekeleme hissi duydum. Bir iplikçik

koptu sanki, evrenimde bir kopuş tehdidi. Alışageldiğim bir yandan, Gizem diğer yandan çekiyordu. Patika okul binasının arasında çatallandı ve bıraktım Bay Brown kendi yoluna gitti. Oğlan kantinle spor salonunun arasında geri dönüşüm için ayrılan teneke kutu ve şişelerin durduğu ufak alanda yere çömelerek iyice canımı sıktı. Peşinden gittim, ama durumdan hiç mi hiç hoşnut değildim. Dosdoğru çıkmaz aralığa ilerleyince, durakladım. Bir an duvarın içinden yürüyüp geçer mi acaba diye merak ettim, fakat geçmedi –duvara bir metre kala durdu ve orada öylece dikildi.

Kendimi bile şaşırtarak, hızlı adımlarla üzerine yürüyüp konuştum. “Beni duyabiliyor musun?”

“Sağır değilim herhalde.”

İrkildim. Nasıl bir cevap beklemiştim, bilmiyorum. “Beni görüyorsun da?” dedim.

Başını indirdi ve omuzlarını hafifçe çevirerek kahverengi kâkülünün altından baktı. Gülümsedi. “Elbette.”

Bir adım geri çekildim. “Nesin sen böyle?”

“Kimsin demek istedin herhalde?” Olduğu yerde yavaşça bana doğru döndüğü anda, buzdan bir sarkıt boğazımdan aşağı indi.

“Nasıl oluyor da beni görüyorsun?” dedim tıslar gibi. Elimde değildi. O kadar korkmuştum ki, terbiye kurallarını hatırlayacak halde değildim.

“Korkmana gerek yok.” Artık gülümsemiyordu. Aslında oldukça endişeli bir hali vardı.

“Hayır!” Onu terslemek istiyordum, doğru düzgün tanıştırılmadığımızı hatırlatmak. İçim sanki Bay Brown menzilden çıkıyormuş gibi titreşiyordu. Eklemlerime derin bir acı yayılmaya başlamıştı.

“Konuşma benimle.” Sağa sola bakındım, nasılsa bütün ölümlülerin artık beni görebildiklerinden emindim, ancak etrafta başka kimse yoktu. Tekrar delikanlıya baktığımda, gözlerinde merhamet dolu bir bakış gördüm ki işte buna katlanamazdım. Soğuğu yara yara ondan koşarak uzaklaşmaya başladım; gece vakti baykuş görüp korkan bir çocuk gibi.

Şu anda bu hikâyeyi anlatmaya utanıyorum; birisi benimle, üstelik de acırmış gibi bir tavırla konuştu diye korktuğumu. Hamlet’in iniltisi kulaklarımda sanki, “Zavallı hayalet.” Ertesi gün Bay Brown’ın dibinden ayrılmadım, yatakta ya da banyoda geçirdiği zamanlar hariç. Fakat o sınıfa dersi olduğu sırada, öğrencilerin açık tuttuğu kitapları okuyarak ve dakikaları sayarak okulun küçük kütüphanesinde kaldım.

Sonraki sabah, Bay Brown erkenden çıktığı koşudan döndüğünde, karısını mutfakta üzerindeki eski tişört dışında çırpılıplak, kahve yaparken buldu ve mutfak sandalyelerinden birinin üstünde karısıyla geçirebileceği fazladan birkaç dakikasını aldı. Ben de hemen bahçeye kaçtım. Başka bir gün olsa, ilk dersten önce yazıya ayırdığı saatten çaldığı için ona kızabilirdim, fakat o gün, ufak arka bahçe-lerindeki boş kuş banyosuna gözlerimi diktim ve benimle konuşan çocuğun o sırada ne yaptığını hayal ettim. Elimde olmadan, başka bir kızla olduğu ve birlikte mutfak camından dışarı süzülen seslerin aynısını çıkardıkları canlandı gözümün önünde. Bunu yapar yapmaz da pişman oldum çünkü yakıcı bir kıskançlık duygusunun içime dolduğunu hissettim.

Bay Brown bizi arabayla okula götürürken, yüreğim hayal kırıklığı ve bir parça da öfkeyle doluydu. Bugün romanına yalnızca yarım saat ayırabilecektik. Bay Brown ıslık ıslık ve rahatlamıştı. Alalece aldığı duş yüzünden hâlâ ıslaktı. Mutluluğu canımı sıkıyordu. O sabah, Bay Brown’ın uzakta olmasını,

ailesini filan ziyaret etmesini diledim, en azından bir süreliğine. Karısının zevkten çıkardığı sesler hâlâ kulağımdaydı, belki de duyduğum yalnızca Bay Brown'ın tek dirseği camdan dışarıda, saçları rüzgârdan uçuşarak araba kullanırken kurduğu hayallerin sesiydi.

O sırada bir konuda kesin karara vardım. Beni görebilen çocukla konuşmak zorundaydım. Öğrendiğim şey korkunç ya da dehşet verici olsa bile. Saklanmaktan ya da bilmemekten daha kötü ne olabilirdi? O öğleden sonra sınıfı terk etmek yerine bayrak direğinin arkasında durdum. Böylesi daha güvenliydi sanki. Bay Brown karatahtaya bir dizi sayfa numarası yazdı ve nihayet genç kızlar ve delikanlılar içeri dolmaya başladılar. Varlığımın bir kuş gibi kanat çırpıtığını hissediyordum. Kapıdan giren her darmadağınık saçlı kafanın onunki olmasını diledim, fakat onlarca çocuk teker teker içeri girdiyse de, o aralarında yoktu.

Afallamıştım. Zil çaldı, çocuklar gülüşüp fısıldaşarak çantalarından kitaplarını çıkardılar. Bay Brown konuşmaya başladı ama beni gören çocuk hâlâ ortalarda yoktu. Arka duvara yakın ortadaki masasına baktım, onu hayal ettim; ama birdenbire cisimleşmedi. Bay Brown'ın önünden geçerek kapı eşiğinde durdum ve koridorun sağına soluna baktım. Bir sincip ve elinde tırmığıyla bir bahçıvan. Gerçeği bir türlü kabul edemiyordum. Tekrar Bay Brown'ın önünden geçtim ve bu sefer sınıfın diğer ucundaki pencerelere yöneldim. Dışarıdaki oyun bahçelerine bakıyorlardı. Gri kıyafetli birkaç oğlan çimenlerde koşturuyordu, ama aralarında benimle konuşan yoktu. Çitin hemen ötesindeki kaldırıma baktım, ama orada da kimseyi göremedim. Banklarda oturmuyor, çeşmenin yanında da dikilmiyordu. Mahsus gelmedi, diye düşündüm. Uzak durduğum için beni cezalandırıyor.

İçim içime sığmıyordu. Sınıfı tekrar aşip bir kez daha açık kapıdan dışarı baktım. Bir kuş gölgesi geçti, o kadar. Bir panik duygusunun eşliğinde, sınıfa döndüm ve onu gördüm: Boş sırasının yanında dikiliyordu. Bana bakıyordu ve gözlerimiz buluştuğunda, elimde ne yüzümü örtebileceğim bir yelpaze vardı ne de duygularımı saklamanın bir yolu. Onu umutsuzca arzuluyordum ve o da bunu içimi okurcasına rahatlıkla görüyordu.

“Zaten yeterince geciktiniz, Bay Blake,” dedi Bay Brown. “Yerinize oturun.”

Sınıfa ben pencereden dışarı bakarken girmişti herhalde. Utançtan yerin dibine geçeceğimi sanırdım aslında, ama o da şaşkın görünüyordu. Belki de beni onu ararken gördüğüne şaşırmıştı. Yanakları al al, sırasına oturup çantasını yere bıraktı. Başımı çevirdim ve yavaşça bayrak ayaklığının yanına dönüp sessizce dikildim. Uzunca bir süre sonra, önünde kitabının açık olduğunu ve kitabın üstünde de bir sayfa kâğıt durduğunu gördüm. Gözlerinde kesinlikle incitici olmayan, son derece tatlı bir bakışla benden tarafa bakıyordu. Üstelik ben bakışmanın uzamasından rahatsız olunca, neredeyse boyun eğiş denebilecek, hafif bir baş hareketiyle dikkatini başka tarafa yöneltti. Bundan aldığım cesaretle pencereci duvardan yavaş yavaş ilerleyerek yanındaki boş sıraya yerleştim.

Güdüğ bir kurşun kalemle, kitabının üstündeki sayfaya bir şeyler karalayıp bana doğru birkaç santim iteledi. Sıraların arasındaki açıklıktan yazdıklarını okudum. “Nerelerdeydin?”

Bu davranışı yakışksız bulmuştum fakat bir yandan da hoşuma gitmişti. Hatta itiraf edeyim, koltuklarım bile kabarmıştı. Gene de kaçınamayacağım şekilde bana hitap eden bir şeyler olduğu için gerilmiştim de. Bayrak ayaklığına doğru çekilmeyi düşündüm. Kâğıdı çekip yeniden yazdı, bu sefer daha

kolay okuyabilmem için sayfayı masanın kenarından sarkıtmıştı. “Korkma, lütfen. Seninle arkadaş olmak istiyorum.”

Ne yalan söyleyeyim; diğer öğrenciler gibi konuşmuyor ve yazmıyor oluşu ilgimi çekmişti. Onu süzdüm, fakat o gözlerini karatahtadan ayırmadı. İngilizce kitabının kahverengi kapağı, mitolojik yaratıklara benzeyen çizimlerle doluydu.

“Senden saklanıyordum,” dedim nihayet.

Kâğıda yazdı yeniden. Bütün benliğim ürpererek sayfanın benden tarafa kaymasını bekledim. “Dersten sonra beni takip et. Seninle tekrar sohbet etmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.”

Benimle sohbet etmek isteyen birisi vardı.

O sırada, oturduğum sıranın sahibi kızın sınıfa girip Bay Brown’a bir not uzattığını ve bize doğru yöneldiğini görünce bir an afalladım. Koşturarak duvarın yanında ayakta durdum. Delikanlının yazdığı kâğıdı kitabın sayfalarının arasına kaydırıldığını gördüm. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Seraplardan çekinen bir çöl gezgini gibi, ben de karşımda duran vahaya bakıyordum, fakat bu gerçektir. Komşu sırada oturan genç bayanı hiç fark etmemiş gibi durduğunu görünce sevinmiştim. Yerinde kıpırdandı, Bay Brown’ı dinliyor muş gibi yaptı ve ardından da benim sevgili gözlemcim başını çevirmeden benden tarafa bir bakış fırlatıp göz kırptı.

Zil çalınca, kitabını yavaş hareketlerle kapattı. Diğer öğrenciler çoktan çantalarını sırtlarına atıp kapıya doğru göçlerine başlamışlardı. Delikanlı eşyalarını toplayıp hafifçe bana doğru döndü. Bir baş hareketiyle beni yanma çağırdı. Onun hemen peşinden, sıraların arasından geçtim, kapıdan çıkıp patikadan aşağı indim. Gözlerini bir saniye bile yoldan ayırmamıştı. Daha önce durduğu geri dönüşüm kutularının oraya geldiğinde, el ele tutuşmuş bir kız ve bir erkekle karşılaştı. Yalnızca bir an duraklayıp hemen ardından yoluna devam

etti. Kitaplığın yan duvarına varınca aniden durdu ve kafesli içecek makinesinin bitişiğindeki telefon kulübesine girdi. Telefon kulübesi eski bir modeldi, dik yerleştirilmiş camdan bir tabuta benziyordu. Çantasını ayaklarının dibine bıraktı ve ahizeyi eline alırken gözlerimin içine baktı.

“Adın ne?” diye sordu. Bir an nefesim kesildi sanki. “Sana ne diye hitap edeyim?”

Adımı unutmuş falan değildim; uzun bir süredir kimse sormamıştı, o kadar.

“Helen,” dedim.

Kulak misafiri olan birileri var mı diye etrafı kolaçan etti. Ardından sıkışık kulübenin iyice kenarına çekilerek, tek elinin bir hareketiyle beni cam kabine davet etti. Bir an afalladımsa da, ona doğru ilerledim ve kapıyı arkamdan kapattı. Ancak o zaman, artık başkaları tarafından duyulmadan konuşabileceğini anladım.

“Helen,” dedi.

“Bay Blake,” dedim.

Gülümsedi, ne harikulade bir andı. “Aslında,” dedi, “benim adım James.”

Garip bir sessizlik oldu; o benim gözlerimin içine bakıyordu ve ben de, şey, kendimi o denli kaybetmişim ki, güçlkle konuşabildim. “Nasıl oluyor da beni görebiliyorsun?” Aslında *Tanrıya şükürler olsun, beni görüyorsun*, diye haykırmak istiyordum.

“Ben de senin gibiyim,” dedi. Gözlerimi kırıştıtırıp yüzüne boş boş bakınca da ekledi, “Ben de ruhum.”

“Işık mısın?” Kulaklarıma inanamıyordum.

“Işık.” Kullandığım tabire hemen intibak etmişti.

“Bu mümkün değil.”

“Bu bedeni ödünç aldım,” dedi. “Bu bedene girmeden önce seni görmem mümkün değildi.” Telefon kulübesinin yanından birisi geçince, göğüs kafesine kaymasına izin verdiği ahizeyi alelacele kulağına dayadı. “Hâlâ orada mısın?” dedi telefona, fakat gülümsüyordu. “Bayan Helen, bir mahzuru yoksa sorabilir miyim, dün benden neden saklandınız?”

“Emin değilim. Korktum sanırım.”

“Korkma lütfen.”

Çok zekiydi, üstelik Hızlılar’ın arasında onlardan birisiymiş gibi dolanıyordu. “Ne kadar zamandır ölüsün?” diye sordum.

“Seksen beş senedir.”

“Öldüğünde kaç yaşındaydın?” diye sordum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum.

“Yirmi dokuz.”

Yüz dokuz yaşında bile ölmüş olsa, Billy’nin bedenindeyken on yedi yaşında gözükeceğini unutmuştum. Yanaklarım kızarmış olabilir, şayet bu mümkünse tabii çünkü büyük bir ilgiyle yüzümü incelediğini fark ettim.

“Benim gibi başkaları da var mı öyleyse?” diye sordum. Ona alelade gelebilecek bu düşünce bana büyük ızdırap vermişti.

“Hayır,” dedi. “Artık bir bedenim olduğundan, başka ruhlar da görebiliyorum; fakat hiçbirisi senin gibi değil.”

Bu çocukta öyle bir şey vardı ki, ondan bir türlü şüphelenmiyordum. “Bay Blake...” Tereddüt ettim. “Adın bu değil mi?”

“Deardon,” dedi, “fakat bana James diye hitap etmezsen, kalbimi kırarsın.”

Bir kez daha, verecek cevap bulamıyordum. Beni gerçekten çileden çıkartıyordu bu çocuk.

“Lütfen,” dedi

“James...” kelime bir garip gelmişti, “neden...” fark edip değiştirdim. “Bay Blake’in bedenine nasıl girdin?”

“Boş bırakmıştı,” dedi James. “Bedenini zihnen ve ruhen terk etmiş; kapısı açık kalan boş bir ev gibi.” Yaşadığı bu acayip macerayı bana anlatmak onu heyecanlandırıyordu sanki.

“Ruhu bedenini terk ettiyse, neden ölmedi?” Anlamak istiyordum.

“Bedeni ölmedi,” dedi, şansının yaver gitmesine hâlâ inanamıyormuş gibi. “Ruhu ayrılmayı seçti yalnızca. Açıklaması kolay değil. Gemi, bütün tayfalarla birlikte dibe sürüklenmedi de, tayfalar sapasağlam durumdaki gemiyi terk ettiler sanki.” Şimdi o utanmıştı. Yüzümün bir ifadesi onu mahcup etmişti sanki.

“Bir yanlışlık var,” dedim. “Hırsızlığa benziyor bu.”

“Bedenini ben değil de şey mi ele geçirseydi...” Sonbaharın hüznünü taşıyan gözlerinden, dile getiremediği uğursuz bir hikâye geçmişti sanki.

“Kim?”

“Şey, başıboş kalsaydı, kötü ruhlu bir şeyler onu ele geçirebilirdi.” James ahizeyi tekrar indirmişti. Elimi kulağıma götürdüm, gülümseyip ahizeyi tekrar kulağına dayadı.

“Ne kadardır bu bedenin içindesin?” diye sordum.

“Dokuz eylülünden beri.”

On beş gün olmuştu. “Beni görmeye neden pazartesi günü başladın öyleyse?”

“Okula o gün dönmüştüm,” dedi James. “Billy’nin bedeni o kadar hastaydı ki, bir haftadır yataktan çıkamıyordum.”

“Nesi vardı?” diye sordum.

Bunu bana söylediğine üzülmüş gibi, “O kadar çok uyuşturucu kullandı ki, az kalsın ölüyordu.”

"Peki ama boş olduğunu nereden anladın?" Anlamak istiyordum. Bay Brown'ın sınıfındaki öğrencilerin çoğu ciddi şekilde sıkılmış duruyorlardı.

"Terk edilince bedeninin yankısı değişti. Çınlamaya başladı sanki."

"Çınladı mı? Çan gibi mi?"

"Hayır." Söyleyeceklerini düşündü bir an. "İçlerinde ruh taşıyan bedenler dolu oluyorlar, bir evin kirişleri gibi. Boş olanlarsa çok hafif titreşiyorlar, rüzgârın çatı oluğunun altından geçerken, yağmur borularının baykuş misali ötmesi gibi."

"Bu çocuğun baykuş gibi öttüğünü mü duydun?" Benimle dalga geçtiğine emindim.

"İç boşmuş gibi ses çıkardığını fark ettim. Hani nasıl deniz kabuğunu kulağına dayarsın, öyle," dedi. "Işık olmayan normal bir insanın bunu duyabileceğini sanmıyorum."

Harikalar Diyarı kadar ilginç olmaya başlamıştı. "Senden daha uzun yıllar geçirdim, senin bildiğin bu şeylerden benim nasıl haberim olmaz?"

James kahkaha attı. "Yeniden beden bulmakla ilgili bir şey bu," dedi. "Bir zamanlar isli bir camın arkasını görmeye çalışıyordum; şimdiyse dünyayı gayet net görebiliyorum."

"Bu bedeni nereden buldun?" Niyetlendiğimden daha talepkâr bir tonda çıkmıştı sesim.

"Onu neredeyse her gün görüyordum. Arkadaşlarıyla beraber hap ya da sigara içmeye benim alanıma geliyordu." Öğrencinin birinin, omzuyla cam kapıyı titreterek, gürültülü bir şekilde geçip gitmesini izledi. "Bu çocukta bir tuhaflik olduğunun farkındaydım; arada sırada içi boşmuş gibi bir ses geliyordu. Ama bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Boştu sanki, ama yaşıyordu, Işık değildi," dedi James. "O alandan ayrılanıyordum, ama gene de bir şey olduğunu

görmeme rağmen kimseyi uyaramıyor ve bu yüzden çocuğa karşı kendimi borçlu hissediyordum.” James derin bir nefes aldı, anıları canlanmıştı. “Böylece o öğleden sonra onu eve kadar takip ettim. Diğer günlerde, kanma uyuşturucu zerk ettiğinde, ruhunun bedeninden nasıl ayrılıp sonra geri döndüğünü görmüştüm. Ruhu sanki bir iki saatliğine uykuya dalıyor ve bedeninden de içi boşmuş gibi bir çınlama sesi yayılmaya başlıyordu. Fakat o gün, kendini odasına kapatıp birkaç hap aldı, toz çekti ve hatta bir torbadan duman bile çekti. O gün ruhu bedenini terk etti ve geri dönmedi.”

Buz gibi bir el kalbimi sıkıştırıyordu sanki.

“Yedi saat boyunca onu izledim,” dedi James.

Telefon kulübesinin önünden geçen patika sakinleşmişti. Öğrenciler ve öğretmenler otoparklara taşınmışlardı. Bay Brown’la birlikte okuldan ayrılma zamanım giderek yaklaşıyordu.

“Derken kötü bir şeyin, bedene asılmaya çalıştığını hissettim, şeytani bir şeyin,” dedi James. “Çocuğu uyandırmaya çalıştım, fakat ruhu bir türlü geri gelmiyordu. Bunun üzerine ben de içine girip kötülüğü uzaklaştırmaya uğraştım. Sorun şu ki, kötülük benden korkmuyordu. Onu kovamadım; gözlerimi açıp hareket bile edemedim; beden o derece hastaydı. Billy’nin ağabeyi gelip ambulans çağırana kadar, kötülük cesaretini kaybetmedi. Ardından da ortadan kayboldu.” Hikâyeyi bitirmiş gibi çıkmıştı sesi.

“Sonra ne oldu?” diye sordum.

“Acil servise girdik, Mitch bekleme odasının duvarında yumruğuyla bir delik açtı ve doktorlar uyuşturucuyu kanından temizlerken ben de Billy’nin bedeninde kaldım. Korkunçtu.”

Yüzümde bir dehşet ifadesiyle bakmış olabilirim.

“O kadar da kötü değildi,” dedi. “Artık iyiyiz.”

“Billy’yi ele geçirmeye çalışan kötülük, bir insana mı benziyordu, yoksa bir yaratığa mı?” Bay Brown’ın omzunun üstünden çok fazla Orta Çağ romanı okumuş olmalıyım, ama gene de düşmanın neye benzediğini bilmenin önemli olduğunu düşünüyorum.”

Bir bayana böyle bir şeyden asla bahsetmek istemediğini anlatırcasına başını iki yana salladı. Başına gelenler çok ilginçti, fakat hayal ürünü gibiydiler.

“Billy’nin anılarını hatırlıyor musun?” diye sordum.

“Yok, hatırlamıyorum. Bu da bir yabancıнын bedeninde yaşamayı iyice zorlaştırıyor tabii.”

“Hayaletken nerede geziniyordun?” O anlattıkça, öğrenme isteğim de artıyordu.

“Buradan birkaç kilometre uzakta bir parkta. Eskiden orada iki katlı bir ev vardı. Doğduğum ev.”

“James Deardon olarak yaşadığın hayatı hatırlıyorsun öyleyse?” dedim.

“Işık’ken hiçbir şey hatırlamıyordum. Fakat yeniden beden bulduğumdan beri, bölük pörçük bir şeyler hatırlamaya başladım. Nedenini bilmiyorum.”

“Nasıl öldüğünü hatırlıyor musun?”

“Daha değil,” dedi. “Ama her gün yeni anılar canlanıyor.”

“Ama başta ailenle birlikteydin herhalde,” dedim. “O evin hayaleti olduğuna göre.”

“Ev, ben hayalet olmadan yıllar evvel yanıp kül olmuş. Billy’nin bedenine girmeden önce neden oraya tıklıp kaldığımı bile bilmiyordum. Tek bildiğim birkaç yüz metreden fazla uzaklaşmadığımdı.”

“Oradan çıkamadığını nasıl anladın?”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Kaldırımdan aşağı birkaç yüz metreden fazla yürümeye kalkıştığımda...” bir an düşündü ve bana kısaltarak anlatmaya karar vermiş gibi, “canım çok yanıyordu ve geri dönmek zorunda kalıyordum,” dedi.

Rahatsız bir aşinalık duygusuyla sarsıldım. “Simsiyah ve buzlu su çarpıyormuş gibi mi?”

Garip bir ifadeyle baktı. “Benimkisi daha çok yakan ışığa ve tenini kesen rüzgâra benziyor.”

Bakışlarımız aynı anda buluştu ve birbirimizin cehennemini gözümüzde canlandırmaya çalıştık. *James'e böyle işkence ettiğine göre*, diye düşündüm, *Tanrı garip bir gulyabani olmalı*. Beni cezalandırmasında bir sakınca yoktu; çünkü gerçek bir günah işlediğimi hissedebiliyordum. Ama James farklıydı.

“Yüz yıla yakın bir süreyi, birkaç yüz metrekare alanda yapayalnız mı geçirdin?” diye sordum.

“Şey, birkaç sene sonra, o alana bir park inşa edildi,” diye beni teselli etti.

Birden ağlamaklı oldum. “Geceleri ışığın ya da okuyacak kitapların olmadı mı?”

“Parkta oturup okuyanlar oluyordu,” dedi. “Genelde korku hikâyeleri.”

“Peki ya şiir?” dedim. “Shakespeare? Austen?”

Beni neşelendirmeye çalışırcasına, “Bir keresinde on yaşında bir kız çocuğunun yanma oturup *Frankenstein*’in çizgi romanını okumuştum.”

“Çok feciymiş.”

“Artık her şey yoluna girdi.” James gözyaşlarına boğulmak üzere olduğumu görüp ceplerini karıştırdı. Ardından gülümsedi. “Sana mendil verecektim, ama yokmuş, üstelik olsaydı da...”

Bu yüzümü güldürdü.

“James olarak yaşadığın hayattan neler hatırlıyorsun?”

Cam kulübemizin yanından bir görevli geçerken James hafifçe toparlandı. “Çok az. Bir badem bahçemiz ve atlı arabamız vardı.” Bir an düşündü. “Küçükken, Kömür isimli bir salıncaklı atım vardı. Şömineye çok yakın oturduğu için kuyruğu yanmıştı, adı o yüzden Kömür’dü.”

Oyuna dalmış bir çocuğun yarım yamalak hayaliyle, bir an ürperip kendimi ince bir dal kadar kırılgan hissettim. Sarı saçlı bir baş tahtadan, tekerlekli bir kuzunun üstüne eğilmişti.

“Köpeğimin adı Whittle’dı,” dedi. “Kuzenim bana nehirde yüzmeyi öğretmişti. Bir sene kendi salımızı yaptık ve neredeyse boğuluyorduk.” Güldü ve sonra yüzümdeki endişe ifadesini gördü. “Sorun nedir?”

“Başka?” Yüzme kısmını dinlemek istemiyordum.

“Babam ıhlamur ağacından askerler yontardı bana.” Ahizeyi diğer kulağına geçirdi. “Şimdilik ancak bu kadar hatırlıyorum.”

James’in keşke gerçek bedeninde bir resmi olsaydı, diye geçirdim içimden.

“Peki ya sen? Işık olmadan öncesine ait neler hatırlıyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedim ve der demez de bunun doğru olmadığını fark ettim. “Yalnızca yaşımı, adımları ve kadın olduğumu.” Arkasını bekledi. “Gerisi yalnızca görüntüler. Ve duygular. Bunlara girmeyeceğim,” dedim.

Bana gözlerini dikip bakması merakımı çekmişti. “Neye benziyorum?” dediğimi duydum. Anında utandım, fakat James cevap vermeye çekinmedi.

“Çok güzelsin,” dedi. “Koyu renk gözlerin ve açık renk saçların var.” Konuşmayı bitirdi ama bakmaya devam etti.

“Kaç yaşında gösteriyorum?”

“Bir kız değil, daha çok kadın gibi.” Omuz silkti. “Bilemiyorum.”

“Yirmi yedi yaşındaydım,” dedim. “Üzerimde ne var?” diye ekledim. “Kendi yansımamı göremiyorum da.”

“Biliyorum,” dedi. Onun da bir zamanlar Işık olduğunu unutuyordum az kalsın. “Şurası çizgili kurdeleli bir elbise giyiyorsun.” James kendi göğsünde elbisenin yakasını çizdi.

“Rengi ne?” Merak ediyordum.

Gülümsedi. “Anlatması zor. Bir tablodan çok suya benziyor. Bazen rengârenksin, bazen gri, bazen de şeffaf.”

“Rengârenk olduğumda,” dedim. “Renklerim nasıl?”

“O zaman gözlerin kahverengi,” dedi. “Saçların altın sarısı, elbisen de mavi.”

Soğuk balçık, yüreğimde sertçe vuran bir nabız gibi ağır ağır attı. Korkuyu uzaklaştırmak için James’e yaslandım.

“Bay Blake’in bedenine girmeden önce sen ne giyiyordun?” diye sorarak merakımı gidermeye çalıştım.

Güldü. “Bilmiyorum. Yansımamı göremedim.”

Ben de güldüm; tamamen yabancı olduğum bir his, başımı döndürdü. Ne yani, kendi ölümlerimizle dalga mı geçiyorduk?

“Şu anda elbisem mavi mi?” diye sordum. “Yoksa su gibi berrak mıyım?”

“Şu anda mı?” Bana dikkatle baktı, ahize hâlâ kulağına yapıştı. “Gümüşisin. Gölün Hanımı gibi.”

Ona sormak istediğim bir sürü soru vardı, fakat artık gitmek zorundaydım.

“Okulun hayaleti olmak nasıl bir şey, anlatsana bana.” dedi.

“Artık gitmem lazım.”

“Bekle.” Elimi tutmak için uzandı, ama yapamadı. Ani sıcaklık hissiyle irkildim. Konuşmadan önce bir an bekledi.

“Bayan Helen, sizde bir başkalık var. Sizi Bay Brown’la birlikteyken izlediğimde, omzunun üstünden kitap okumazsınız, şiir okuduğunda onu dinleyiş şekliniz... Kelimeler yetersiz kalıyor,” dedi. “Sanki dünya üzerinde beni anlayabilecek başka kimse yoktu. Şimdiyse bana bakıyor ve benimle konuşuyorsun.” Ahizeye bir sır verir gibi konuşuyordu. “Bu mucize gibi bir şey.”

Belki Bay Brown arabayla yola çıkmaya hazırlandığı için, belki James’in sözleri duygularıma tercüman olduğu için, belki de 130 yılı kimse tarafından görülmeden ve işitilmeden geçirmiş olduğum gerçeği yüzünden, birdenbire bayılacak gibi hissettim. Bakışlarımı indirdim.”

“Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Yok.” Ama uçup gitmek üzere olan kanatlı bir canlı gibi delicesine kanat çırpıyordum. O sırada buz gibi bir acı bana Bay Brown’ın uzaklaşmakta olduğunu haber verdi.

“Yarın burada ol, lütfen,” dedi James.

Işık olduğunuzda, katı nesnelerin içinden geçmek, kafanızda basit bir toplama işlemi yapmak kadar kolaydır. Fakat o anda, James cam kapıyı açmamış olsaydı, içinden geçip dışarı çıkacak gücü bulabilir miydim, bilmiyorum.

Sisters Planet

Üç

Gece azap veren bir yavaşlıkta geçerken, Bay Brown'ın çatısında oturup James'e neler sormak istediğimi düşündüm. Gökyüzündeki, çimenin uzaması kadar ağır kıvılcımlanan yıldızları izledim ve tan ağarırken Bay Brown'ın yatağının başındaydım. Bayan Brown canımı sıkıyordu çünkü benim için de birisi vardı artık. Bay Brown tam kalkmaya hazırlandığında, karısı çıplak sırtına elini koydu. Bay Brown yenden yorganın altına girerken, sinirimden hafif bir çığlık attım; bu sessiz hiddetim pencerenin pervazındaki serçeyi ürkütmekten öteye gidemedi elbette.

Bay Brown nihayet gömleğini ilikleyerek ve saçını sıvazlayarak telaşlı adımlarla ortaya çıktığında sinirim de geçmişti. Yazmaya ayırdığı zamanın neredeyse tamamını yatakta geçirmişti, gene de onun adına mutluydum. Arabayı garaj yolundan çıkarmak için arkasını dönüp bana doğru baktığında, tıpkı James'e benziyordu –çenesinin duruş açısı veya kirpiklerinin kıvrımı, emin değilim. Kalbim yumuşayıverdi. Sonuçta benim Bay Brown'ımdı o ve karısını seviyordu; ben de onunla konuşmayı arzuladığım ama başaramadığım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

onca yılın ardından, konuşabileceğim birisini bulmuştum. Eskiden Şair'im rüya görürken kulağına nasıl fısıldadığımı geldi aklıma.

O sabah Bay Brown kutuyu açıp bitmeyen romanının sayfalarını dışarı çıkartırken, elimi sandalyesinin arkasına koydum ve kulağına doğru eğildim.

"Beni duyamayacağını biliyorum," dedim. "Keşke duya-bilseydin." Parmaklarımı omzuna yürüttüm. Hızlılar'la aynı alanda olmaya çok ender teşebbüs ederim. Her seferinde garip bir duygu uyandırır. Düşmek gibi. Bu kez de bir şelale-den aşağı kayıyormuş gibi hissettim. O anda, kâğıtları masaya yerleştirip boş masalara doğru çevirdi bakışlarını. Dokunduğum kolunu indirip elini bacağına koydu.

"Dostum," dedim, "sana bir şey söylemek istiyorum." Kendimi aptal gibi hissediyordum, ama aynı anda sırrımı onunla paylaşmak kalp atışlarımı bir güvercin kanadı gibi çırpındırıyordu. "Birini buldum," dedim. "Beni hem görüyor hem de duyuyor."

Bay Brown sanki bir şey unutmuş da arabaya dönmeyi düşünüyormuş gibi kapıya döndü.

"Keşke benim adıma sevinebilseydin," diye fısıldadım kulağına. "Sen benim tek arkadaşımsın." O sırada, artık yeni bir arkadaşım olduğunu hatırladım. Ne garip bir duygu.

Bay Brown önce solundaki pencereden dışarı baktı, sonra sağındaki kapıya; tanıdık bir yüz görmeyi bekliyormuş gibi.

"Seninle paylaşmak istedim yalnızca," dedim. Ardından elimi çektim ve aynı anda çalan zil onu şaşırttı. Tek kelime bile yazmaksızın romanını yazdığı sayfaları topladı.

O gün, James'i beklerken, içimde hiç korku olmadığını fark ettim. İçeri girip odayı belli etmeden gözleriyle taradığında,

beni sırasının üstünde otururken buldu. O kahkahasını bastırmaya çalışırken ben de onu görmezden geliyordum. Yavaş adımlarla bana doğru ilerledi, çenesini kaşıyarak yalancık-tan düşünüyormuş gibi yaptı ve odanın en gerisine doğru yürümeye devam ederek son sıraya oturdu. Öğrencilerin hepsi, geçen sefer yanımda oturan genç kız dâhil, yerlerine yerleşene kadar bekledim. Sonra James'in yanına süzöldüm. Bay Brown'ın sesini duyunca durdum; James'in tam önünde sıraların arındaki koridordaydım.

"Bay Blake?" diye seslendi Bay Brown.

James o sırada bana gülümsüyordu, sesi duyunca ben-den öteye baktı ya da bakmaya çalıştı. Görüşünü kapattığım düşüncesinin keyfini çıkardım biraz. Sonuçta o da sola doğru iyice eğilmek zorunda kaldı. "Efendim?"

"Bir sorun mu var?" diye sordu Bay Brown, bizimle bir sonraki öğrenci arasında birkaç boş sıra vardı.

"Klostrofobi," dedi James.

Bay Brown başını iki yana sallayıp dersi başlattı. James'in sağındaki sıraya geçip oturdum. James odanın önüne doğru baktı ve sıfatla zarf arasındaki farkı dinliyormuş gibi davrandı. Sonra benim sıramı tutup çekerek bir otuz santim kadar kendine doğru yaklaştırdı. Çıkan kulak tırmalayıcı gürültü Bay Brown'ın dersini böldü ve birkaç kişinin başını çevirip bize bakmasına neden oldu. James ellerini kitabının üstünde kavuşturmuş oturuyor, yanında da onların gördüğü kadarıyla boş bir sıra duruyordu. James önceki gün yazdığı kâğıdı kitabının arasından çıkartıp arkasını çevirdi. Cebinden aynı güdük kurşun kalem buldu ve şöyle yazdı: "Ne kadar zamandır Işık'sın?"

"Yüz otuz yıldır," dedim, hiç gerek olmamasına rağmen fısıldayarak.

“Burada doğdun mu yoksa öldün mü?” dedi sessizce, ama yeterince sessiz olamamıştı. Yanında oturan kız dönüp ters ters baktı.

“Yazsana,” diye fısıldadım.

“Hangisi?” diye yazıp sayfayı bana doğru itirdi. Gerçi kâğıdı yakınlaştırmasına gerek yoktu çünkü bir kedinin fare deliğinin başında beklemesi gibi, yazacağı yeni kelimenin üstüne atılmaya hazır vaziyette ona dayanmıştı.

“İkisi de değil,” diye fısıldadım.

“Öyleyse neden...” dedi yüksek sesle.

“Bay Blake?” diye araya girdi Bay Brown. Bu sefer hem kız, hem de önde oturan çocuk dönüp kollarını çatarak bakmışlardı.

James irkildi. “Efendim?”

“Sınıfın geri kalanıyla paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?”

“Kesinlikle yok,” dedi.

Sağ elimle James’in sağ eline, kalemi tutan parmaklarına dokundum. Çok hafif bir ses çıkardı, belli belirsiz bir nefes alış gibi ve başını eğip eline baktı. Elimle parmaklarını kavradım. Bir nedenle, belki de James delikanlının içinde olduğundan, elim kayıp geçmedi. Keşke kalemi de kavrayabilseydim diye hayıflandım. Hızlılar’a ne zaman dokunsam hissettiğim düşme hissi gene vardı, ama bu sefer dokunuş farklıydı. Elimin orada olduğunu *bildiğini* hissedebiliyordum. Onun parmaklarını gördüğünü hissedebiliyordum. İçinden, *Tanrım, onu hissedebiliyorum*, diye geçirdiğini de.

Öğleden sonra güneşinin sıcaklığı James’in yüzüne şömine alevi gibi düşüyordu. Diğer elimi omzuna yerleştirdim ve onu rahatlatmak niyetiyle, sağ kolunu en tepeden eline kadar okşadım. Gerilimini almama izin verdi ve direniş göster-

meyi bıraktığında, sağ elini yavaşça oynatmaya başladım. Artık soluğunu tutmuyordu ve kalbinin atışını hissedebiliyordum. Yazdığı, benim yazdığım kelimeye baktı: *Yaz*.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

“Şişşh,” diye uyardım onu elini bırakırken.

Başını kaldırıp tekrar sınıfa baktıysa da izleyen kimse yoktu.

“Bu inanılmaz bir şey,” diye yazdı. Ardından bir parça titreyerek, kalemı fazla sıkmadan beni bekledi. Elimi onunkine koyarak yazdırdım, “Çok doğru.”

“Neden okulun hayaleti oldun?” yazdı.

Elini aldım ve “Olmadım. Ben Bay Brown’a bağılıyım,” yazdım.

James bunu ikinci kez okumak için birkaç saniye daha bekledi ve ardından, “Neden?” diye yazdı.

O kadar uzun süre kıpırdamadan durdum ki, sonunda başını kaldırıp yüzüme baktı. En sonunda elini tutup yazdırdım. “Edebiyat.”

Beni şaşırtarak, James küçük bir kahkaha attı.

“Öyleyse siz denesenize, Bay Blake?” diye seslendi Bay Brown.

“Efendim?” James sandalyesinde dimdik doğrulup oturdu.

“Zarf içeren bir cümle örneği verebilir misiniz?” Bay Brown ona şüpheli gözlerle bakıyordu.

“Soluğunu tutarak elini izledi,” dedi James.

Bay Brown ona bakarak gözlerini kırıştırdı. “Pekâlâ.”

Ön sıradan bir öğrenci soru sorunca Bay Brown’ın dikkati başka yöne çekildi ve James başını yeniden önüne eğdi.

“Tutunduğum kişi o,” diye yazdım.

“Ne şanslı adam,” diye cevap yazdı James.

Ardından ben, “Bedenini aldığından beri Billy’nin ruhu göründü mü hiç?” diye sordum yazarak.

James bunun üzerinde biraz düşündü. Son satırı tekrar tekrar okuyarak kalemi tutmasını izledim. Eli çok narindi, ince ve uzun parmaklıydı, bir çiftçinin elleri kadar güçlüydü ancak hiç zarar görmemişti.

“Yalnızca bir kere,” yazdı. “Odasında ilk uyuduğum gece, bir an bakışlarını üzerimde hissettim gibi geldi.”

Elini aldım, yazmaya başlamadan önce kısa bir süre tereddüt ettim. Bir yandan da, kelimeleri seçemediğim için mi yoksa parmaklarına azıcık daha dokunabilmek için mi durakladığımı anlayıp anlamadığımı merak ediyordum. “Seninle konuştu mu?” yazdım.

“Aman Tanrım, elbette konuşmadı,” yazdı.

Bir kez daha, kalemin kontrolünü elime aldım. “Öyleyse, akşamları Bay Blake’in ailesinin evine gidiyorsun?”

Parmaklarını bırakmadan önce gene birkaç saniye tereddüt ettim. Gözlerini sayfadan ayırmadan yazdı, “Hiç yoktan iyidir.”

Sonrasında ben sayfanın sonuna, “Yer kalmadı,” diye yazdım.

Bu iki kelimeye bir saniye kadar kaşlarını çatarak baktı. Ardından kâğıt bulmak için çantasını öyle bir karıştırmaya başladı ki, sayfanın öndeki sıraya uçacağından korktum. Yeni bir sayfa kopartıp masaya koydu ve “Pardon,” yazdı.

Güldüm.

“Bay Blake, ne kadar çok not aldınız bugün?” dedi Bay Brown. “Zarfları nereye koymamak gerektiğine dair örneği hatırlıyor musunuz?”

James ona boş gözlerle baktı.

“Çaresizce umut ediyordum, belki bir gün aklıdaydı.”

James derin bir nefes aldı. “Minnettarlıkla inanmak.”

“Pekâlâ,” dedi Bay Brown. “Klostrofobi duygununun gramer yeteneğinizi geliştirdiği açıkça anlaşıyor.”

“Evet efendim, haklısınız efendim.”

Bütün sınıf güldü.

“Rahat, Bay Blake.”

James kâğıda, “Helen,” yazdı.

Bu kelimeyi kâğıt üzerinde görmek aklımı başımdan aldı. Gözümün önünden bir hayal geçti –deri ciltli bir kitabın kerten kaplı iç yüzünde soluk mürekkeple yazılan “Helen’e.” Bir saniye sonra hayal kaybolup gitmişti.

“Bay Brown’la eve gitme,” yazdı. “Benimle gel.”

Yazdığını okudum ve elini hemen elime almadım. Gözlerini kâğıttan ayırmadan bekledi. Nihayet parmaklarına dokundum; kendi hayal gücümün ürünü de olabilir tabii, ama elimin titrediğini hissedebildiğini ve yazdıklarımı okumadan tahmin ettiğini sezebiliyordum. “Tutunduğum kişiyi bırakmaya korkuyorum.”

Parmaklarımla sarılı eliyle, “Daha önce de tutunduğun kişiyi değiştirdiğin olmuştur mutlaka.”

James’in önündeki delikanlı oturduğu yerde arkasına döndü, aralarındaki mesafeyi gözüyle tarttıktan sonra elindeki kâğıdı James’e fırlattı. Kâğıt biraz süzöldükten sonra sıraların arasında yere düştü. James eğilip kâğıdı aldı. James’e ait olmayan el yazısıyla sayfaya isim yazılmıştı: “W. Blake, 4 Eylül, 11. Sınıf, İngilizce dersi.” Kâğıtta bulaşık siyah mürekkeple yazılmış birkaç satır vardı, o kadar. En dibe, Bay Brown’ın el yazısıyla ve yeşil mürekkeple, “5/10 puan. Ödev, tam sayfa betimleyici bir yazı yazmaktı. Lütfen yeniden yazıp not verilmek üzere teslim ediniz.” yazılmıştı.

James başını kaldırıp sınıfa bir bakış fırlattı. Kimsenin umurunda bile değildik. Öğrencilerin hepsi kendi sınav kâğıdını inceliyor, Bay Brown ise kalan birkaç öğrenciye sınav kâğıtlarını iade ediyordu. James hafif utanmış bir ifadeyle, “Bu benden önceydi,” diye fısıldadı.

Yalnızca iki hafta önce Billy’nin bedeninin bu sınıfta oturduğunu ve benim dikkatimi çekmediğini düşünmek tuhafıma gidiyordu. Şimdiyse, James olduktan sonra, aynı beden gözlerimi yıldızsız gökyüzündeki ay gibi üzerine çekiyordu.

James beş alan ödevi bıkkın bir ifadeyle okuyordu. Görebilmek için ben de eğildim.

Yazılanları okudum: “Oturduğum kütüphaneyi betimliyorum. Burası leş gibi kokuyor, eski eşya kokusu. Kütüpaneci beni şüpheli gözlerle süzüyor. Kitaplar çok sıkıcı. Bir sıfat bir de zarf kullandığıma göre mutlu mesut buradan ayrılabilirim.” Bay Brown yanlış yazılan iki kelimenin yanına yeşil birer sağlama işareti koymuş ama doğru yazım önerisi vermemişti.

“Onun adına yeniden yazman gerekecek, sanırım,” dedim.

Bu sefer bana bakıp gülümsedi. “Özel derse ihtiyacım var,” diye fısıldadı.

“Ne?” Önünde oturan kız James’e rahatsız olmuş gibi baktı.

James sayfayı çevirip “Yardım et bana,” yazdı.

Bu fikir, bilemediğim bir nedenle, beni huzursuz etmişti. İzin isteyip arka duvarın önünde ileri geri yürümeye başladım. Sıralarla pencerelerin arasındaki açıklıkta ağır ağır gezindim ve ardından Bay Brown’ın yanına gelince durdum. Öğrenciler sırayla yüksek sesle okumadan önce, bir Dickens hikâyesini inceliyordu. James’in gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum, ama ona bakmadım. Bay Brown’ın yanında bir saniye olsun kalmaya ihtiyacım vardı. Bir ağacın altında,

kuzeninin kolları arasında ölen bir oğlanın hikâyesini ruhsuz bir sesle okuyan kızı dinleyen Bay Brown'm arkasına dolandım. Okuma sırası James'teydi. Diğerleri gibi okumadı. O kelimeleri anlıyordu. Sesi o kadar samimiydi ki, varlığımın her santiminde çınılıyordu sanki. Sınıftan acilen çıkmam gerekti.

Daha önce saklandığım ağacın altında bekledim. Nihayet öğrenciler görüldü. James artık ilk gün birbirimizi fark ettiğimizdeki gibi solgun değildi; her hücrelerinden renk ve hayat fışkırıyordu. Yeşil çantası omzunda ve saçları uçuşarak, uzun adımlarla bana doğru ilerledi. Gözlerimi ondan alamıyordum. Bir ağacın altında durdu ve ayakkabısını bağliymuş gibi yaparken sırt çantasının yere düşmesine engel olmadı.

"Benimle gelmek zorundasın," dedi sessizce, başını kaldırmadan. "Dizlerimin üstüne çöktüm, görmüyor musun?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Okulun içinde serbestçe gezerken sorun olmuyor," dedi. "Tutunduğun kişiyle aynı odada kalmak zorunda değilsin, haksız mıymı?"

Serbestçe gezme fikri o kadar cazipti ki.

"Pekâlâ, profesörünü gölge gibi izlemek zorundaysan, tamam," diyerek iç geçirdi; ayağa kalkmıştı fakat hâlâ bakışlarını benden kaçırıyordu. "Ben kütüphaneye gidiyorum." Çantasını omzuna attı. "Elbette, kütüphaneleri sevmiyorsan, anlayabilirim." Bunu söyledikten sonra patikadan aşağı indi ve diğer çocukların arasında gözden kayboldu.

Kütüphaneci ve birkaç fare dışında, kütüphanede benden daha fazla zaman geçiren yoktur herhalde. Peşinden gittim elbette.

Kütüphanecinin masasını ve üç büyük masayı peş peşe geçtim, James görünürde yoktu. Kitaplıkların arasında aşağı

yukarı dolanmaya başlamıştım ki, onu salonun arkasında sıklıkla ufak bir çalışma masasında beni beklerken buldum. Masada dört sandalye vardı. James başını kaldırıp bana baktı ve sırt çantasını kaldırıp yanındaki sandalyeyi boşalttı.

Kütüphane sakindi ama tamamen sessiz de değildi. Oradan buradan fısıltılar, ayak sesleri geliyordu, yandaki kordorda tekerlekli bir arabanın tekerlek gıcirtısı duyuluyordu. Oturdum. Yakınlarda kimse yoktu.

“Bana kendinden bahset,” diye fısıldadı. “Her şeyi bilmek istiyorum.”

“Yazı ödevine yardım etmemi istediğini sanıyordum.”

“Daha önce kimlere tutundun, anlatsana,” dedi fısıldayarak. “Birkaç tane değiştirmişsindir herhalde. Hepsi erkek miydi? Hangi şehirlerde yaşadın?”

“Zamanımız yok,” dedim.

“Pekâlâ.” James çantasından bir defter çıkartıp boş bir sayfa yırttı. “Tam sayfa,” dedi yüksek sesle. “Betimleyici bir düz yazı.”

“Şişş,” diyerek uyardım.

“Kütüphane hakkında,” diye fısıldadı. Cebinden güdük kurşun kalemını çıkartıp sayfanın üstüne yerleştirdi.

“Bay Blake gibi mi yazacaksın, kendin gibi mi?” diye sordum.

Yazmaya ve yazdıkça kelimeleri sessizce okumaya başladı. “Kütüphanedeyim. Burası eski eşya kokuyor.”

“Buranın tanıdık bir kokusu var,” diye önerdim. “Sözlerin kokusunu taşıyor.” Bana sol tarafında yer ayırdığından, kolayca elini alıp yazamıyordum.

“Kitaplar çok sıkıdır, bu PDF Kitap Arşivinde bulunabilir.”

“Kitaplar bilinmeyen dünyalara açılan binlerce deri kapılı kapı gibi duvarlara dizilmiş duruyorlar,” diye önerdim.

Bunun üzerinde biraz düşündü ve ardından yüzüne bir gülümseme yayılırken yazdı, “Kitaplardan nefret ediyorum.”

“Bir dizi basık sayfada kısıp kalmış düşler denizi,” dedim.

“Pekâlâ,” dedi James. “Bay Blake’e bir parça daha aydın bir imaj çizebilir miyiz, bakalım?” Bana yönelttiği ani gülümseme, bir ok gibi derine saplandı.

Son iki cümleyi çizip “Kitaplar o kadar da kötü sayılmazlar sanırım,” yazdı.

Bir kahkaha attım. Yazmaya devam etti, “Sessiz salonda gözlerimi dolaştırıyorum ve bilinmeyen dünyalara açılan kapılara benzeyen binlerce deri kapak görüyorum.” Biraz duraklayıp tekrar başladı. “Kulaklarım...”

“Sessizliği duyuyor,” diye önerdim. “Sonsuzluğu.”

“Tanrının zihnini çağrıştıran bir sessizlik duyuyor,” yazdı James. Hafifçe gülüp ardından devam etti, “Hissediyorum...” Durdu sonra, “Yanımdaki sandalyede birinin varlığını hissediyorum.”

“James,” diye çıktım.

“Doğru ama,” diye fısıldadı.

“Bay Blake kütüphane hakkında gerçekte ne düşünüyor?” diye sordum.

“Anladığım kadarıyla, müzik çalınmadığı ve yemek yemeye de izin olmadığı için buradan pek hoşlanmıyor,” dedi James.

“Gitmem lazım,” dedim. Bay Brown’ın okuldan ayrılmaya hazırlandığını, diğer öğretmenlerden biriyle laflamak için koridorda durakladığını hissediyordum. Elimi çabuk tutmazsam beni almadan yola çıkacaktı. Sırtımdan yukarı bir panik duygusu yükseldi. Birkaç dakika yaktım ya vardı ya yoktu.

“Daha yeni başladık,” dedi James. “Beni böyle bırakıp gidemezsin.”

“Pekâlâ, ama dalga geçmeyi bırak,” dedi. Uzanıp kalemi kontrol edebilmek için sağ elini almaya çalıştım, fakat gülüp benden uzaklaştı. “Bir öneriniz var mı, Bayan Helen?”

“Bekle bir saniye,” dedim kısık sesle.

James başını kaldırıp gerçekten kızgın olup olmadığına baktı. “Neden fısıldayarak konuşuyorsun?” diye sordu fısıldayarak.

“Kütüphane kutsal bir mekândır da o yüzden,” dedim.

“Kütüphane,” dedi, “kutsal bir mekândır.”

“Bay Blake gibi yazsana,” diye hatırlattım. “En azından birkaç kelimeyi yanlış yazıver.”

James bunu zihninde tarttı ve *mekân* kelimesindeki a’nın şapkasını sildi.

Bay Brown’m artık iyiden iyiye uzaklaştığını hissedebiliyordum. Acı kemiklerime işlerken orali olmamaya çalıştım. James’le biraz daha zaman geçirebilmeyi deliler gibi istiyordum. Ama aynı zamanda Shakespeare oyununda başıma gelen gibi, arzularım yüzünden tutunduğum kişiden ayrı düşmemem gerektiğini de biliyordum.

“Ben gidiyorum,” dedim.

“Tanrıça kütüphaneden aydınlığını çekmekle tehdit ediyor beni,” diye yazdı. Bu sataşması sevimli gelmişti. Eline gene uzanmak istedim ama elini masanın altına sakladı. Sinirlenmem hoşuna gitmiş gibi güldü. Yeni bir uyarı ürpertiyle omuzlarım ağırlaştı.

“Aklına bir şey geldiyse, duyalım bakalım.” Bana bir bakış fırlattı; gözlerimdeki huzursuzluğu görmüş olmalı çünkü gülümsemesi anında soldu.

“Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?”

İkimiz de başımızı kaldırıp baktık. Vahşi bir hayvanla karşılaşmış tûfeğini kaldırmak istemişim gibi bir içgüdüyle gerildim. Fakat karşımızda duran yalnızca yanağının bir tarafında yara izi olan, lekeli ordu ceketi giymiş bir delikanlıydı. James’e kaşlarını çatarak baktı. “Ne oldu, şimdi de şizofren takılmaya mı başladın?”

“Hey,” dedi James süngüsünü düşürerek. Çocuk karşıma otururken o da kâğıdı masanın altına kaydırıp kalemi cebine yerleştirdi.

“Nerelerdeydin bakalım?” diye sordu delikanlı. “Bizi tanı-mıyormuş gibi davranıyorsun.”

“Grip olmuşum,” dedi James. “Kusmaktan içim dışıma çıktı.”

“Grady senin aşırı doz aldığını söyledi,” dedi delikanlı, James’i süzüyor, nesinin farklı olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

“Ucuz atlattım,” dedi James.

Ayağa kalkıp yavaşça süzülerek uzaklaşmaya başladım. James’in içinden geçerken titreşimi hissedebiliyordum: Ben giderken o kolunu uzatmış gibi oynatmıştı. Bir an için, bir ölümlü ve bir ruhun dokunmaya en çok yaklaşabileceği kadar yakın kaldık. Kollarımı ona dolamayı hayal ederken, aniden bir soğuk duvarıyla karşılaştım. Hiçbir şey görmeden, ellerimi yukarı kaldırıp ıslak çamura dokundum, sular sızan toprak bir tavan ya da bir mezarın dibini hissettim. Bay Brown’ın beni geride bırakarak ayrılmasına izin vermişim. Üzerine abanınca soğuk paramparça olup dağıldı; ürperti artık yüzüme yağın yağmur damlaları gibi üstümden süzülüyordu. Bağırarak sesim yoktu. Çamuru kazdım; öğrencilerin kahkahalarını,

otobüsleri, çöp tenekelerinin kapaklarının takırtısını duyuyordum. Ayağımın altında betonu hissettim ve birden bir beyazlık karanlığı delip geçti. Bay Brown'ın arabasının arka koltuğunda oturuyordum ve dikiz aynasından yansıyan güneş ışıkları gözlerimi alıyordu.

Bütün akşam, Bay Brown ve karısı birlikte akşam yemeği hazırlarken etrafta dolanıp durdum; onlar, faturaları öderken, kitap okurken ve yatakta sohbet ederken ben televizyonu dinledim. Işığı kapatıp birbirlerinin kollarında uzandıklarında, tam duvardan geçip bahçeye çıkmaya hazırlanırken, Bay Brown'm sesiyle durakladım.

"Bebeğe isim buldum."

"Kız mı erkek mi?" diye sordu karısı.

"Erin," dedi Bay Brown. "İkisine de uyar."

Flört ederlerken uzak bir ihtimal olarak bahsetmeleri dışında çocuk hakkında konuştuklarına daha önce hiç şahit olmamıştım. Bu fikir beni dehşete düşürdü. Seçtikleri kelimelerden bu sohbeti daha önce birçok kez, büyük olasılıkla onları yatakta yalnız bıraktığım sırada yaptıkları anlaşıyordu. Geçmişte tutunduğum insanların hiçbirinin çocuğu olmamıştı. Uzun zamandır çocuklara özel bir yakınlık duymuyordum; ama trenlerde, parklarda, tutunduğum kişinin ziyaret ettiği evlerdeki çocuk odalarında gülerken karşılaştığımda onları itici bulduğumu da söyleyemem. Fakat bu seferki farklıydı. Bay Brown'ın kanından canından bir parça olacaktı. Bu çocuk bütün odalara ve varoluşumun her anına yayılacaktı.

"Nasıl yazılıyor?" diye sordu Bayan Brown.

"A I R O H N G,"

Karısı karanlıkta bir kahkaha attı.

“G okunmuyor,” diye açıkladı Bay Brown.

Bedenim yarı içerde yarı dışarıda yatak odasının duvarında hiç kıpırdamadan durdum.

“Kız için olabilir,” dedi karısı. “Erkek çocuk için başka isim var mı?”

“Chauncey.”

Bayan Brown bir kahkaha daha attı. “Okulda her gün hırpalanmasını istemiyorsan, karate derslerine epey bir para dökmemiz gerekecek.”

“Pekâlâ, Butch nasıl?” dedi Bay Brown. “Kız için.”

Karanlıktı, ama gene de Bay Brown’ın karısının kahkahasını bir öpücükle durdurduğunu görebiliyordum.

“İşe koyulalım öyleyse,” dedi kadın.

“Yaz aylarında zeplin gibi dolaşmamak için beklemek istiyordun hani.”

“Önemli değil, sen bir dediğimi iki etmediğin sürece fark etmez.”

Çarşafların hışırtısından kaçıp salonda süzölmeye koyuldum. Mantıktan daha kuvvetli bir şeylerin etkisi altındaydım. Diğer odalarda durup dinlenmeden dolaştım, ara sıra istemeden bir perdeyi kıpırdatıyor ya da yer döşemesini gıcırdatıyordum. Kafese kapatılmış bir panter gibiydim. Çatıda oturup yıldızları seyrettim; ancak hissettiğim dehşet duygusuna bir açıklama getiremiyordum. Bir çocuğun benim varlığımdan haberdar olacağına dair içgüdüsel bir bilgi miydi bu? Bu düşünce boğazıma âdeta bir düğüm gibi oturdu. Bebek benden korkacak mıydı? İçimden bir ses cevap verdi, evet, bebek için bir tehlikesin sen. Birdenbire Bay Brown’ların evinde artık yerim olmadığını anladım. İşgalci konumundaydım.

Diğer tutunduğum kişilerin evlerinde kendimi yuvamda hissettığım zamanları hatırlamaya çalıştım, fakat onun yerine bir mahzen kapısının çirkin görüntüsü ve sepetlerle dolu bir raf geldi gözümün önüne. Orada kendimi daha güvende hissedeceğimi sanarak arabaya kaçtım, fakat karanlık garajda, arka koltukta kıvrılmış haldeyken, birden hıçkırarak ağlamaya başladım. Kuru nehirler gibi ağladım. Hıçkırıklarım beni rahatlatmıyordu. Sınıfa ya da kütüphaneye kaçmayı düşündüysem de, bunu yapamayacağımın farkındaydım. Çok uzaktılar. Tek başıma gidemezdim. Bu mekâna, kuru gözyaşlarıyla sabaha kadar ağlamaya mahkûmdum.

Dört

Ertesi sabah, Bay Brown'ı yazı yazarken seyretmek istedim-se de, masanın etrafında dolanırken, James'i aklımdan bir türlü çıkaramıyor ve Bay Brown'ların ev nüfusuna katılabilecek bir bebek yüzünden endişeleniyordum. İlk dersin zili çaldığında, başımı eğip metne baktım. Bay Brown aynı cümleyi tekrar tekrar yazıp silmekten, kâğıdı aşındırmıştı.

James'in sınıfı öğleden sonra gelmeye başladığında, yataşıma ihtiyacım beni utandıracak kadar artmıştı. Son sıraya oturdum ve James yanıma yerleştiği sırada gözlerinin içine bakmaya cesaret edemedim. Konuşmadan beni izlemesinden, bir şeylerin yolunda gitmediğini anladığını hissediyordum. Bay Brown masasındaki kâğıtları karıştırıyordu. Bir tanesinde durdu ve önlü arkalı sessizce okudu.

"Dinleyin," dedi sonra. "İşte güzel bir betimleme örneği." Ardından sesli okumaya başladı. "Kütüphane eski kitap kokuyor -başka dünyalara açılan binlerce deri kaplı kapı." Bay Brown duraklayıp sınıfa bir göz attı, ama özellikle James'e gelince bir an durakladı. "Tanrının zihnini çağrıştıran bir sessizlik duyuyorum. Yanımdaki boş sandalyede birinin varlığını

hissediyorum. Kütüphaneci şüpheli gözlerle beni izliyor. Ancak kütüphane kutsal bir mekân ve ben de kitapseverlerin koruyucu meleşğiyle birlikte oturuyorum.” Bay Brown durup bir an kâğıda baktı ve ardından okumaya devam etti. “Tanrıçanın titreşen ışığı bir an içimden geçiyor, sanki...” burada Bay Brown yeniden durakladı, “sonsuzluğa atılan ve anında unutulmuş bir bakış gibi. Artık burada değil. Burnuma küf kokusu geliyor, saatin tıkırtısını duyuyorum, boş bir sandalye görüyorum. Şu anda sorsanız kütüphane yalnızca atıştırmanın ve müzik dinlemenin yasak olduğu yerdir derim. O gitti. Kütüphane berbat bir yer.”

Oğlanlardan ikisi güldü, ama yarım yamalak attıkları sessiz kahkahaları sınıfın suskunluğunda sönmüverdi. Bay Brown, yazan bütün kelimeleri okumuş olmasına rağmen, önündeki sayfaya boş gözlerle bakıyordu. Bakışlarını belki de satır aralarındaki boşluklara dikmişti. James’e döndüm, başını eğmiş ellerine bakıyordu. Nihayet Bay Brown kâğıdı ihtiyatla masasına bıraktı.

“Bu betimlemeyi güzel kılan nedir?” diye sordu sınıfa.

“Kütüphane gerçekten de berbat bir yer, o yüzden mi?” dedi öne yakın oturan oğlanlardan birisi homurdanarak.

Bay Brown kıkırdamaları duymazdan geldi ve bakışlarını çocukların yüzlerinde hayranlığa benzeyen bir ifadeyle do-laştırdı; onlarla ya da böylesine büyüleyici bir manzarayla ilk kez karşılaşmış gibi.

Ön sırada oturan bir kız çekinerek elini kaldırdı. Bay Brown ona başıyla işaret etti. “Çünkü anlatan kütüphanenin yalnızca görünüşünü değil, nasıl koktuğunu ve duyulan sesleri de anlatıyor?” dedi.

“Güzel.” Bay Brown bu kelimeyi neredeyse gülerek söylemişti. “Başka?”

Bay Brown onun adından bahsetmemiş olsa da, James ilgiden utanmış gibi sırasında iyice aşağılara kaydı. Ona doğru, yalnızca ama yalnızca kulağına fısıldama niyetiyle eğildim, fakat dudaklarım şakağına yaklaştığında, kendime engel olamadım. Tek elim göğüs kafesinde, kaşına kısa bir öpücük kondurdum.

Hayretle, nefessiz kaldığını, sandalyesinde kamburlaşıp sol elini telaşla göğsünde dokunduğum noktaya götürdüğünü gördüm. İfadesinin acıdan mı, korkudan mı, yoksa mutluluktan mı kaynaklandığını bilemediğimden gerileyip arka duvarın önüne çekildim. Beni bulabilmek için arkasını döndüğünü biliyordum, fakat utanmışım ve bakışlarıyla karşılaşmaya tahammülüm yoktu. Onun yerine, alelacele odadan çıkıp açık kapının arkasına saklandım. Bay Brown'ın sesini duyabiliyordum ve kendimi onun tanıdık sesinin verdiği huzur hissine bıraktım.

“Demek ki, görüntüler, sesler, kokular, ayrıntılar, mecaz ve duygular var. Güzel.”

“Kim yazmış?” diye sordu oğlanlardan birisi.

“Yazarı bunu dersten sonra açıklayabilir, dilediği takdirde tabii,” dedi Bay Brown.

Sonrasında son derece çocukça bir şey yaptım. Öğrenciler Bay Brown'ın sınıfını terk ederlerken saklandım; fakat James'in beni aramaya geleceği ağacın arkasına ya da altına değil de, üst dallarının arasına. Düşünmeye ihtiyacım vardı. Bay Brown'ı o kadar yakından takip ediyordum ki, bir bedene sahip olsaydım aramızdan rüzgâr bile sıyrılıp geçemezdi. Arabaya binene kadar, nasıl bir çocuk annesinin eteklerine yapışırsa ben de ona öyle yapıştım. Yanma oturdum, bunu daha önce hiç yapmamıştım. Her zaman arkadaki koltuğa oturdum.

Bay Brown motoru çalıştırırken, James'in de bisikletine bindiğini gördüm. Bay Brown'ın koluna dokundum.

"Takip et," dedim. Bay Brown'ın talimatıma uyup uymadığından, arabasını kuzey yerine güneye sürene kadar emin olamadım. Bir blok kadar önümüzden giden bisikletin arkasında yol aldık. James kırmızı ışığa varıp da tek ayağı kaldırıma dayalı, yeşil çantası sırtında, saçları rüzgârda uçuşurken ona yetiştik. Sonrasında Rosewood'a döndük, birkaç salıncağı ve bir geyik heykeli olan ufak bir parkın yanından geçtik. Amelia'nın köşesinde, James'in bisikleti aniden sola döndü ve bir iki saniye sonra Bay Brown'ın arabası hülyalı hülyalı onun peşinden konutların bulunduğu ufak bir sokağa daldı. Evler ufaktı, ahşaptandı ve dökülüyordu. James üçüncünün garaj yolunda durdu, iki ayağı da yerde bize doğru dönerken siyah tişörtü rüzgârda uçuşuyordu. Bay Brown arabasını sokağın tam orta yerinde durdurmuştu ve şaşkın bir hali vardı. Dönünce James'in kendisine dik dik baktığını gördü. Pencere hafif bir vızıltıyla indi.

"Bay Blake," dedi.

"Evet, efendim," dedi James, yüzüne düşen saçlarını iterken. Bay Brown'ın arkasına gizlendim hemen.

"Güzel yazmışsınız," dedi James'e.

"Sağ olun." James'in bana bakındığını hissedebiliyordum.

"Yarın görüşürüz." Bay Brown camı kaldırdı. "Bu sokağa nasıl geldim ben yahu?" Yola koyulduğumuz sırada, geri dönüp baktım ve James'in bisikletiyle garaja doğru yürüdüğünü gördüm. Boyası dökülmüş, bir yanında tırmanan sarmaşığıyla ve bahçesindeki incir ağacıyla açık mavi bir evdi. Kapının numarası 723'tü. Garajın karanlığına girerken bisikletin yan aynası güneşte bir an parladı. Kayan bir yıldız görmüşçesine hemen dilek diledim. James'e tutunabilmeyi diledim. Bir

anda hızla yanan bir mum fitili misali bir ürpertiyle yandım. Yedi iki üç. Bunu sihirli bir formül gibi tekrarladım.

Birkaç dakika sonra Bay Brown'ın evine vardığımızda, korkunç bir şey oldu. Bay Brown kapıdan girdi, fakat ben dışarıda kaldım. Cama savrulan bir yaprak misali, kapı eşiğinden (aynı şekilde duvardan) geçemiyordum. Arkasından kapattığı kapıdan süzölmek yerine, çarpıp geri savruldu. Belli belirsiz seslerin geldiği mutfak camına doğru uçtum. Duvarların dışına kendi yumuşak tarzımla dokunabiliyordum, ama içeri giremiyordum. Elimde olmadan ağlamaya başladım; kör bir kuyuya düşen bir çocuk gibi. Hayalet sesim yakınlardaki bir meşede duran kargaları korkutunca bir süreliğine aklım başıma geldi. Her bir pencereden içeri bakarak, küçük evin etrafında dolandım durdum. Aşağıdaki sahnede izlediğim oyunculardan birisiyle beraber olabilmeyi istediğimdeki gibi, son derece yanlış bir dilek dilemiştim.

Kollarımı duvardan geçirip Şövalye'ne yaptığım gibi yeniden Bay Brown'a tutunmaya çalıştım; ama tutunamadım. Beni seviyorsan içeri davet edersin, diye zihnine ulaşmaya çalıştım. Fakat bunun doğru olmadığını biliyordum. Bunun sevgiyle alakası yoktu. Olayın doğası böyleydi. Yakınlık kuralından ziyade gizemli bağlılık kuralını bozmuştum. Başka birine tutunmayı dilemiştim. Ruhum uzaklaşmış ve bu da asmadan kesilen bir filiz gibi, Bay Brown'la aramızdaki bağa zarar vermişti. İyi tanıdığım o ızdırap yakında geri dönecekti. Kendimi inatla aynı cama atıp durdum; hafızası olmayan bir güve gibi. Yatak odasının penceresinin aralık olduğunu fark ettim; ama gene de içeri giremiyordum. Orada bekledim; yüzüm açıklığın kıyısında, ellerim pencerenin pervazına hapisane parmaklıklarına yapışır gibi tutunmuş halde cehennemin beni almaya gelmesini bekledim.

Bay Brown odaya girip yatağa oturdu; canı sıkın gibiydi. Onu takip eden karısı aynaya gitti ve tuvalet masasından bir toka alıp aynada kendini seyrederek saçını topladı. Bay Brown'ın aynadaki yansımasını görünce, "Neyin var?" diye sordu.

"Hiç," dedi, ama gülümsemeye çalışınca, karısı dönüp ona baktı.

Bay Brown omuz silkti. Bayan Brown gidip yanına oturdu. "Gerçekten mi?" dedi karısı.

Bay Brown sırtüstü uzanıp tavana dikti bakışlarını. "Bilmiyorum."

Kadın kocasının yanında uzanıp yüz ifadesini inceleyebilmek için tek dirseğinin üstünde doğruldu. "Konuş benimle."

Bay Brown çok endişeli görünüyordu; ama konuşurken dalgın dalgın sağ elinin parmaklarıyla oynadı. "Sanki bir şey kaybetmişim ya da unutmuşum gibi. Başımın etini yiyip duruyor."

Bayan Brown eğilip omzuna küçük bir öpücük kondurdu. "Eninde sonunda hatırlarsın." Ardından ekledi, "Kız kardeşime paketi yolladın mı?"

"Evet."

"Odur belki de."

"Öyle bir şey değil," dedi Bay Brown. "Birini rüyada görürsün de, o rüyada neler olduğunu hatırlayamazsın ya. Ben de hatırlayamıyorum sanki..." Durdu. Bayan Brown kalbinin üzerinde çember çizerek parmağıyla göğüs kafesini tatlı tatlı okşadı.

Biraz sonra Bay Brown, "Ya birisini unuttuysam?" dedi.

"İlkokul öğretmenin filan mı? Böyle bir şey mi?"

"Birilerinin, bir şeyin tamamen aklından çıkıp gitmesi mümkün mü?"

“Hayır,” dedi karısı. “Hatırlamaya değdiği sürece zihnın hiçbir şeyi tamamen unutmayacaktır.” Şakacıktan kocasının alnını itirdi ve Bay Brown başının yana düşmesine engel olmadı. “Hepsi kafanın içinde.”

O sırada bir şey oldu. Başka herhangi bir gecede, Bay Brown kollarını karısına dolar ya da onu gıdıklardı. Fakat bu sefer bakışlarını yeniden tavana dikmekle yetindi. Karısı ayağa kalkıp, “Hadi bırak ama artık, tatlım,” dedi. Ama Bay Brown gülmedi. Kadın kaşları çatık, kotunun düğmelerini çözerken durakladı.

“Belki de ilham perim beni terk etmiştir,” dedi. “Acaba neyi yanlış yaptım?”

Kadın bakışlarını birden ona dikti, mülayim tabiatında hafif bir dalgalanma oldu. Üstündekileri çıkartırken, kocasına arkasını dönerek gizlediği bir şok dalgası. Sarsılmıştı ve nedeni biliyordum. Bay Brown, kocasının ilham perisinin o olduğu yanılışını dağıtmıştı. Bayan Brown kocasının kendisine vurgun olduğunu biliyordu; ama artık ona yetmediğinden endişe ediyordu. Tişörtünü yavaş hareketlerle katlayıp tuvalet masasının iskemlesindeki kotunun üstüne yerleştirdi.

“Duş alsam iyi olacak,” dedi. Başka bir gece olsa, Bay Brown onu takip eder suyun altına birlikte girerlerdi; fakat bu gece gözlerini tavana dikti ve orada öylece uzandı.

Bu benim suçumdu. Nehirde üzerine bastığım taştan, yenisini bulmadan atlamıştım. Yan odada su akmaya başladığında, Bay Brown doğrulup oturdu ve açık pencereye baktı. Sonra ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. Pervazın iki yanına ellerini dayayıp karanlığa ve benden tarafa eserek saçlarını dağıtan melteme dikkatle baktı. Ondandır yalnızca birkaç santim uzaktaydım, ama gene de tek başınaydı. Sınıfta omzuna dokunarak konuştuğum zamanlardan farklıydı. Artık beni

hissedemiyordu. Keşke hayalet öykülerindeki hayaletler gibi ona gözükebilseydim. Ayak tabanlarım buz gibi olmaya başladı.

Geri çekildim; gözlerinin er geç benimkilere kilitlenmesini istiyordum ama o beni görmüyordu tabii ki ve ben buna katlanamıyordum. Tutunduğum kişileri bugüne kadar yalnızca ölüm anlarında terk etmiştim. Çok sevgili dostumu kaybediyordum ve üstelik bensiz cennete gitmiyordu. Hayatını bensiz yaşayacaktı. Ona sırtımı dönüp oradan kaçtım. Cehennemden kaçıp onun kapısının eşiğine dönmeyi bir kez başarmıştım. Doğru istikamet olduğunu düşündüğüm yöne yürümeye başladım. Acı kemiklerime yayılmaya başladığı sırada, ezberlediğim sayıyı bir pusula gibi aklımda tuttum. Yedi iki üç.

Bir kez daha buz gibi suyun içindeydim ve iblisler tepemde dönüp durur, boğazıma çamur dolarken karanlıkta dibe çekiliyordum. Uzanıp toprak duvarı yıkmaya çalıştım, ama sert bir tabutun yanı gibi tahtadandı. Tırnaklarımı geçirdiğim ahşap lime lime oldu. Tahta panellerin arasından sular çığlık çığlığa dolmaya başladı.

Bir hayvan, siyah bir geyik belirdi başımın üzerinde. Yapraklar ve dallar rüzgârla çılginca uçuşurken bile geyik kıpırtısız duruyordu. O sırada, bunun bir geyik heykeli olduğunu anladım. Arkasında iki salıncağın delice bir dansla çırpındıklarını görebiliyordum. Kıpırdayamayacak kadar halsizdim. Doğrulamaya çalışırsam paramparça olacaktım gibi hissediyordum, o yüzden yere yapışıp diğer her şeyin başımın tepesinde çılginca dönmesine izin verdim. Cehennemim ile fırtına, garip bir şekilde birbirlerine karışıyordu.

Rüzgârın haykırışından ve beraberinde sürüklediklerinden başka bir şey duyamasam da, birinin bana seslendiğini

biliyordum. Çevreme bakınınca sokağın köşesinde bir karaltı gördüm. Tek elini başına doğru kaldırdı, sanki gözlerini rüzgârdan korumaya çalışıyormuş gibi. Hayır, uçuşan saçlarını tutuyordu. Bana doğru koşmaya başladı. Gelenin James olduğunu görünce can havliyle ayağa kalkmaya çalıştım, fakat fırtınanın çılgın dansına kapılıp James'in başının üstündeki bir ağaca savruldu. James'in aşağıdaki kaldırımında durakladığını ve sanki ortadan kaybolmuşum gibi etrafına baktığını gördüm.

İşte o sırada gökyüzü tarafından yutulmuşçasına yükseldim ve hiçbir şey göremez oldum. Rüzgârdan başka bir şey duyamıyor, hissedemiyordum, ama kendi kendime sürekli tekrarlamaya devam ettim: yedi iki üç, yedi iki üç. Nihayet, küçük bir bahçenin çimenlerine sertçe savruldu. Soluk mavi duvardaki sarmaşıklar dalgalanıyor ve James rüzgârda sallanan bir incir ağacının yanında duruyordu. Sokağa göz gezdiriyordu ama ona doğru hareket etmemle, beni fark etti ve bir an boş gözlerle bana baktı. Ayaklarıma bir girdap gibi asılan çukura kaymamaya çalışarak, sürüne sürüne yanına yaklaştım. Ödü patlamıştı. Gözüne bir canavar gibi görünmüş olmalıyım; çamurla kaplı, çimenlere tutunmaya çalışan bir yaratık. Elini uzattı, fakat onu da çukura çekmek istemedim.

Dizlerinin üstüne çöküp iki eliyle bana tutunmayı denedi, yapamadığını görünce paniğe kapıldı. Sonunda üzerime atıldı, ben de elimde olmadan ona sarıldım. Onu da yanımda sürüklememe izin verme Tanrım ne olur, diye yalvarıyordum. Birkaç saniye içinde rüzgâr azalarak yerini hafif bir hışırtıya bırakmıştı.

Yanımda diz çökerek, bakışlarımı ona çevirene kadar bekledi ve ardından yavaşça ayağa kalkıp ufak mavi eve yöneldi; bir ayağını diğerinin önüne bir ip cambazı gibi atarak yürüyordu.

Ben de ayağa kalktım, saçlarını dalgalandıran rüzgâra vermiş-tim dikkatimi. Diğer kurtarılışlarımda, ruhumla tutunduğum kişinin birleşmesi kuşku götürmez şekilde gerçekleşmişti. Bu sefer farklıydı. Peşinden gittim, o kadar güçsüz düşmüştüm ki, sanki dünyanın rengi solmuş gibi geliyordu bana. Veranda-ya çıkan merdiveni gerisin geri, basamaklara teker teker basarak tırmandı ve ben de onu takip ettim. Gözlerimi taştan oyulmuş kadar kusursuz yüz hatlarından ayırmıyordum. Kapıyı açıp geri geri içeri girdi ve ardından kenara çekilip Bay Brown'ın yapmasını istediğim gibi, bana girmemi işaret etti. Arkasından içeri girdim ve kapı kapandı.

Gürültüyü ancak o zaman fark ettim. Yüksek müzik, aynı anda konuşan bir sürü kişi, sigara dumanı ve ufak salondan gelen loş ışık. Bir düzine kadar kadın ve erkek, hepsinin elinde birer bira şişesi ve yanan sigara, dengesiz, terli insan kümeleri halinde dolanıyor, küfür ediyor, gülüyor ve James'i neredeyse görmüyorlardı bile. İçlerinden yalnızca bir tanesi, iri yarı, döv-meli ve gömleği olmayan bir adam bizden tarafa baktı.

"Nereye kayboldun?" diye seslendi.

"Hiç." Gürültüde sesini duyurabilmek için bağırması gerekmişti.

"Ev ödevini yap," dedi adam.

"Bugün cuma."

"Ne?" Adam bira şişesini kulağına götürüp kaşlarını çatı.

"Tamam," diye bağırdı James. Koridor tüneline doğru eğilerek adım attı. Üzerinde beyzbol topu büyüklüğünde bir delik olan bir kapının önünde durdu. Kapıyı açtı ve benim içeri süzülmem için fırsat verdikten sonra kapattı. Burası loş bir tavan lambasıyla aydınlatılan ufak bir odaydı. Böyle sıkışık bir oda için fazlasıyla büyük, kare bir yatak, ufak bir çalışma masası

ve dergiler, kıyafetler ve boş teneke kutularla dolu bir iskemle vardı. Duvarlar neredeyse tamamen resimlerle kaplıydı. Resimlerin çoğu dergilerden kesilmişse benziyordu, ama tavana bile yapıştırılmış ya da raptiyelenmiş daha büyükleri de vardı. Bazıları çıplak kadın resimleriydi, bazıları gitarcuların ve müzisyenlerin, bazıları arabaların, birkaç tanesi de atlayışın ortasında objektife yakalanmış atletlerin. Çalışma masası kâğıtla kaplıydı, her santimi ejderha, böcek ve canavar çizimleriyle döşenmişti. Hepsinde BB imzası vardı.

Duvarların renkli olduğunu biliyordum, ama her şey gözüme gri görünüyordu. James etrafa bakınmamı izledi. Rüzgâr dışarıda kalmış olmasına, pencerenin dışında uysal bir uğultuya dönüşmesine rağmen James titremeye devam ediyordu sanki. Öbür odadan gelen tiz müziğin baskın sesi bile yalnızca boğuk bir vızıltı gibiydi. Mekân öylesine yabancıydı ki, gözlerimi kocaman açıp bakmak zorunda hissediyordum kendimi.

“Demek Bay Blake’in evi burası,” dedim.

“Onu terk mi ettin?”

İşin aslı Bay Brown’ı terk etmemiş, onu kaybetmiştim, fakat bunu sesli söylemek istemiyordum. Göğüs kafesimde beni ele geçirmeye hazırlanan acının ağırlığını hissetmeye başlamıştım ki, James gülümsedi.

“Hayaletim olsana,” dedi ve neşeli, garip bir tavırla omuz silkti. Anında, kendimi fazla ciddiye alıyormuşum gibi bir hisse kapıldım.

“Saçmalama,” dedim.

Çantasını çalışma masasının sandalyesinden çekip oturmamı işaret etti.

“Artık bana tutunuyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Öyle sanırım.” Artık James’in hayaletiydim. Benim James’imin. “İtiraf edeyim, şimdi ne olacağını ben de bilmiyorum,” dedim. “Bu durum biraz uygunsuz kaçıyor sanki...” Kafam allak bullaktı.

“Bu konuya tamamen yabancıyım,” dedi James. “Fakat birlikte olmamız gerektiğini biliyorum, senle ben. Emin olduğum tek şey bu.”

Birlikte olmalıyız, demişti. Tam olarak ne demek istediğini öğrenmek istedim.

“Nasıl ayrı durabiliriz ki?” diye sordu, yatağının üstündeki dağınık battaniyeye otururken. “Dünya üzerinde aynı dili konuşan bizden başka hiç kimse kalmamış, türümüzün son örnekleriymişiz gibi. Birbirimizden nasıl ayrı kalabiliriz?”

Sözleri beni hayrete düşürmüştü; türümüzün son örnekleri. Çok tensel bir şeyler vardı bu sözde.

“Daha önce tutunduğum kişilerden hiçbirisi...” tereddüt ettim, “şey, benden haberdar değildi.”

Bu sözüm üzerine gülümsedi.

“Benden bı kacaksın,” dedim, ilk kez olarak nefret edilmekten korkarak. “Buna katlanamam.”

“Bayan Helen,” bir kakhaha attı, “şaka yapıyorsunuz herhalde.” Sonra tekrar düşündü. “Belki de sen benden bıkar-sın,” dedi. “Bu ihtimal daha yüksek. Bundan endişe etmiyor musun?”

“Hayır, böyle bir endişem yok.”

Kapı gümbürtüyle ardına kadar açıldı ve pervasızca içeri dolan müzik sesiyle birlikte bir kadın yalpalayarak girdi. Peşinde de bir adam vardı. Adam kolunu kadının beline dola-yıp elini de bluzunun içine soktu. Kadının üzerinde kısa, siyah bir etek ve tül inceliğinde siyah dantel bir bluz vardı. James’e göz kırptı. “Selam, Billy.”

“Selam, Rayna,” dedi James, iyice bıkmış bir tavırla.

Adam elini kadının göğüslerinden çekmeye tenezzül etmeden, omzunun üstünden James’e bakıp kaşlarını çatı. “Lanet olsun.”

“Müsaade eder misiniz?” dedi James.

“Pardon,” diyerek kıkırdadı kadın. “Başka bir yere gideriz.”

“Nereye mesela?” diye sordu adam. Tek kulağında küpesi ve korsan sakalı vardı.

“Banyo nasıl fikir?” dedi kadın, kapıyı arkasından kapatırken.

“Özür dilerim,” dedi James bana, kızarak. Kapıya gidip zincirini taktı. İç geçirerek tekrar yatağa oturdu.

“Hangileri aileden?” diye sordum.

“İlk içeri girdiğimizde benimle konuşan adam sadece. Mitch, Billy’nin ağabeyi. Bu konuda konuşmayı pek sevmiyor, o yüzden emin olamıyorum, fakat sanırım annemiz öldü ve babamız da hapisanede.”

“Anlıyorum.” Çok kasvetli bir yaşantıya benziyordu, fakat ben kim oluyordum da yargılıyordum. Sonuçta bir buhar bulutundan başka neydin ki? “Üzüldüm,” dedim.

Gülümsedi. “Boş ver.” Ardından bakışlarını odada gezdirdi. “Geçen hafta resimleri değiştirmeye ve etrafı toplamaya kalkıştım, ama Mitch görünce kafayı sıyırdığımı düşündü ve o kadar üzüldü ki, dağınık haline geri getirdim.”

Bu beni güldürdü; James mutlu olduğunda ben de rahatlıyordum.

“Gizli bir hazinem var, bu arada.” Yatağının altından bir kutu çıkartıp açtı. “Kimseye söylemeyeceğine söz ver.”

“Söz veriyorum.”

Kutunun içindekileri teker teker çıkartarak yatağın üstüne koydu. 1.00\$ etiketli bir sanat tarihi kitabı. Yırtık pırtık bir fotoğraf dergisi. Eski mi eski bir öykü kitabı. Sayfa uçları kıvrık bir Robert Frost şiirleri kitabı. Son olarak da kuş tüyünden ayracıyla bir günlük ve günlüğü kapalı tutan lastiğe takılı bir kurşun kalem. Bunun gerçekten de bir hazine olabileceğini anlamış gibi bir kahkaha attım.

“Arada sırada gizlice sevdiğim müzikleri dinlemek fena olmazdı, ama oğlan ölümle burun buruna geldiğinde Mitch acil servis masraflarını karşılamak için müzik setini ve bilgisayarını satmak zorunda kalmış, o yüzden de...” Omuz silkti.

Derken, hazine kutusunun içinde katlı bir kâğıt fark ettim. El yazısıyla yazılmış görebildiğim birkaç satırdan, bunun birlikte yazdığımız sayfa olduğu anlaşılıyordu. Zevkten hafifçe ürperdim –*ben de gizli hazinesinin bir parçasıydım.*

O sırada garip bir şey oldu. James bana bakarken, yüzü kireç gibi bembeyaz kesildi. Hastalanmış gibiydi. Kapıya gidip zinciri çıkardı. Yatağa döndü ve hazinelerini itinayla kutuya geri koydu.

“Çok bencil davrandım,” dedi en sonunda. “Burada kendini hapishanede gibi hissediyor olmalısın.”

Gözlerimin içine baktı ve anlamadığımı fark etti. “Bay Brown’ın evinde kitaplar, güzel müzik ve duvarlarında tablolar olan bir dünyada yaşıyordun, haksız mıyım? Bu mağarada benimle kalacağını düşünmek delilikti. Çok özür dilerim.”

Afallamıştım. Hazine kutusunu yatağın altına itişini seyrettim.

“İlk kütüphaneler mağaralardı,” diye hatırlattım. “İlk sanat sergileri de öyle.”

Kıpırmızı oldu ve yanaklarındaki yürek sızlatan pembe-lik dünyama bütün renkleri geri taşıdı.

“Gene de yaptığım çok kötüydü, Bayan Helen,” dedi, “Sensizliğe katlanamadığım için seni güzel yerinden kopartıp bu karanlık yere getirdim. Beni seçmek istemezsen, bunu kesinlikle anlarım.”

İlgi görmeye hiç alışkın değildim, bu yüzden cüretkâr davranmam daha kolay oldu. “Bu dünyada bana en çekici gelen şey, sizin tarafınızdan görülüp duyulmaktır, efendim.”

Bana uzun uzun baktı. “Size minnettarım öyleyse.”

Kapı tekrar ardına kadar açıldı ve ağabeyi Mitch içeri eğildi. “Telefon.”

James bir şey demeden ona öylece baktı.

“Şu senin beş para etmez arkadaşlarından birisi telefonda,” dedi ter ters. “Konuşacak mısın?”

James ayağa fırlayıp onun peşinden odadan çıktı. Resimlerle kaplı duvarların arasında tek başıma kalakalmıştım. Billy’nin masaya çizdiği eserlerini inceledim; kan çanağına dönmüş gözleri ve kan damlayan uzun köpek dişleriyle canavarlarla dolu defterden yırtılmış sayfalar. Sayfaların kenarları merakımın esintisiyle dalgalandı. O sırada, yatağın yanında duvara yapıştırılmış bir dergi sayfası dikkatimi çekti. Üzerinde beyaz pamuklu bir elbiseden başka bir şey olmayan genç bir kız, bir şelalenin altında dikilmişti. Kumaşın kızın üstüne yapışması ve saydamlığı karşısında afalladım. Gözleri kapalı, dudakları aralık, kafasını geriye yatırmıştı. Bu tür resimleri oğlanların tişörtlerinde ve kitap kapaklarında fazlasıyla görmüştüm, ama James’in yattığı yerin bu kadar yakınında olması, beni allak bullak etmişti. Neredeyse kıskançlık diyebileceğim sıcak bir his göğsümden yukarı tırmanmaya başlamıştı ki, bu şeyleri James’in değil, Billy’nin seçtiğini hatırladım.

James geri döndüğünde, endişeli görünüyordu. Kapıyı kapatmaya hazırlandığında, Mitch tek eliyle çarparak kapıyı açtı.

“Bu gece hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi.

“Biliyorum,” dedi James, ağabeyiyle benim aramda diki-lerek.

“O pisliği burada görmek de istemiyorum.”

“Geldiği filan yok,” dedi James.

“Cezalısn çünkü, ben izin verene kadar evden çıkmıyorsun,” dedi Mitch.

“Biliyorum,” dedi James.

Mitch bir müddet kaşlarını çatarak baktı. “Odanda kapalı kalmak zorunda değilsin,” dedi.

“Başım ağrıyor,” dedi James.

Ağabeyinin ifadesi bir anda karardı. “Ne içtin?”

“Hiçbir şey,” dedi James, alenen sinirlenmiş bir tavırla.

“Bana yalan söyleme, canına okurum.”

“Yalan söylemiyorum,” dedi James. “Arkadaşlarınla takılmak istemiyorum, o kadar.”

İşin ilginç tarafı, bunu duyunca ağabeyi yatıştı sanki. Başını iki yana sallayıp kapıyı kapattı. James zinciri yeniden taktı ve dönüp yatağa oturdu.

“Senden özür dilerim,” dedi. “Soracak o kadar çok şeyim var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum.” Bacak bacak üstüne attı.

“Onlardan birine dönüşmekle ne büyük bir cesaret örneği göstermişsin,” dedim. “Ben denemeye bile cesaret edemezdim, sanırım.”

Uzunca bir müddet beni süzdü, Bay Brown’m çevirmesini istediğim halde sayfayı çevirmeyi reddederek, sevdiği bir

paragrafı incelemesi, hoşuna giden deyişi tekrar tekrar okuması gibi.

Bay Brown'ı ve fırtınaya karşı verdiğim mücadeleyi hatırlayınca aklım bir anda başıma geldi. James uyurken tek başıma kalma düşüncesiyle bir endişe dalgasına yakalandım.

“Uyumak istiyor musun?” diye sordu, düşüncelerimi okuyormuşçasına.

“Ruhken sen uyuyor muydun?” diye sordum.

“Pey sayılmaz,” dedi. “Fakat burada benim yanımda dinlenebilirsin. Daha önce birlikte oldukların gibi değilim. Sana benziyorum.”

Eliyle yatağı gösterdi, ben de titreyerek itaat ettim.

“Kıpırdama,” dedi ve yatağa uzandım. James iskemleye oturdu ve kutuyu tekrar yatağının altından çıkarıp bir kitap seçti. Yatağın üstündeki tavanda, James'ten bir parça iz taşıyan tek resim asılıydı. Koyu çam ağaçlarının altında dikilen kışlık postuyla bir kurdun resmiydi bu, altın sarısı gözlerini fotoğrafçıya dikmişti.

Bu koruluklar kimin, sanırım biliyorum.

Ama köyde duruyor sahibi korulukların

Durup seyrettiğimi göremeyecek burada.

Nasıl bütün ormanı kapladığım karın¹.

Dışarıda rüzgârın, içeride ise James'in beni yatıştıran sesi vardı. Koridorun ilerisinden gelen sesler yatışmıştı.

Tekrar kendime geldiğimde, tepedeki lamba sönmüştü, ama yatağın baş ucundaki, mum kadar sönük bir parlaklık

1 Robert Frost'un 'Kar yağarken ormana' şiirinden, Cevat Çapan'ın çevirisi (ç.n.).

yayan ufak lamba yanıyordu. James'in ceketini kıvrıp başının altına yastık yapmış uyuduğunu gördüm. Evin diğer bölümlerinden odaya müzik ve insan sesleri sızıyordu. James'in yanında diz çöktüm.

"Yatağa git hadi," diye fısıldadım.

Gözleri açılmadı fakat alını sanki antik bir lisanı çözmeye çalışır gibi kırıştı. Kulağına biraz daha yakınlaşıp fısıldadım, "Yatağa yat, James." Yavaşça doğrulup yüzü yatağa dönük şekilde oturdu. Gözleri hâlâ kapalıydı. Kendini iterek şilteye çıktı ve anında yeniden uykuya daldı... Yakışıklı ve lambanın ışığında soluk altın renkli yüzünü seyrettim; rahatlamış, yarı açılmış ellerini; kıpırtısız, uzun parmaklarını. Göğüs kafesinin belli belirsiz inip kalkmasını izledim. En sonunda lambayı söndürmek için uzandım, ama tabii söndüremedim.

Beş

Ani bir derine yuvarlanma hissiyle kendime geldim. Boğuluyordum âdeta. Anlaşılan James'in yanında uyuyakalmıştım ve o da doğrulup içimden geçerek yataktan çıkmıştı ve şimdi de uykulu gözlerle ayakta dikiliyordu. Gözlerini kısarak, doğan güneşin ışıkları ve baş ucu lambasıyla aydınlanan ufak odaya baktı. Yatağa doğru döndü ve öylece birbirimize baktık. Saçları karmakarışık ve yanağında çarşaf kırışığının iziyle James ve onun yatağında uzanmış, şaşkın ama kırışması mümkün olmayan halimle ben.

Eliyle belli belirsiz bir özür işareti yaptı ve sessizce odadan dışarı süzüldü. Afallamış vaziyetteydim. Uyuyakalmıştım. Neredeyse birisi tarafından görülmek kadar garip bir duyguydu. Birkaç dakika sonra geri geldiğinde, hâlâ kahverengi battaniyenin üstünde oturuyordum ve aynı yataкта uyumuş olmamız beni bir parça rahatsız etmişti.

Kapıyı kapatıp saçını sıvazladı. "Dinlenebildin mi?" diye sordu.

"Öldüğüm günden beri uyumamışken dün gece nasıl oldu da uyudum?"

Şiltede yanıma otururken hiç dinlenememiş görünüyor-du. “Belki de artık yalnız değilsin, o yüzdendir.” Sonra omuz silkti. “Işık olmanın tek sorunu insanın her şeyin cevabını alabileceği birisinin olmaması. Kuralları çiğnedikçe keşfe-diyorsun.”

Billy’nin bedeninin hâlâ uykuya ihtiyacı varmış gibi göz-le-rini ovuşturdu. Gayriihtiyari elimi omzuna koymuşum. Onu öptüğümde yaptığı gibi derin bir soluk aldı ve sırtı dik-le-şti. Onu battaniyeye doğru bastırdım ve yeniden duvarla benim aramda yatağa uzandı. “Böyle yapınca canın mı yanı-yor?” diye sordum, elimi çekerken.

Başını hayır anlamında salladı.

“Soğukluk hissi mi veriyor?”

Yarım yamalak bir kahkaha attı. “Şey gibi bir his...” Biraz düşündükten sonra, “Yok, yok, şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Harikulade bir duygu.”

O zaman yanına uzandım. Bir yandan yaptığımız çok ayıp-mış gibi hissediyordum, diğer yandansa iki çimen yaprağının meltemde birbirine sürtünmesi kadar doğal geliyordu. Gözle-rimizi birbirimizden ayırmadan yattık ve James uzanıp kapat-tığım elime dokundu. Avucumu açtım, aniden bastıran sıcakta açılan bir çiçek gibi ve James elini avucumun içine koydu. Der-ken dışarıda yağmur bastırdı ve yağmur damlalarının tıslama-ları çevremizi bir ses perdesi gibi kapladı. James’in teni ruhu-ma değdiği anda, düşme hissi yerini uçma hissine bıraktı. Za-manın içinden ona doğru yükseliyordum.

“Nasıl oluyor da birbirimize dokunabiliyoruz?” dedim me-rakla. “Bay Brown’a dokunduğumda, o beni hissetmiyordu.”

“Dokunduğun yalnızca Billy’nin parmakları değil de on-dan,” dedi James. “Onun içindeki bana dokunuyorsun.”

Elini avucumdan kaldırıp baktı ve sonra yanağına koydu. Tekrar eline bakıp ardından kokladı.

“Yasemin gibi kokuyorsun,” dedi hayretle.

“Kokumu nasıl alıyorsun peki?” diye sordum.

“Hayaletlerin kendi kokuları oluyor,” dedi. “Sanırım geçmişten artakalan bir şey bu. Bir anı gibi.”

“Başka hangi hayaletleri kokladın?” Saçma sapan bir kışkançlık duygusunun beni etkisi altına aldığını hissediyordum.

“Anlamıyorsun. İki türlü hayalet oluyor.” Bir kez daha, bir bedene el koymasıyla birlikte gelen bu garip bilgiyi benimle paylaşmaktan haz alıyor gibi görünüyordu. “Ölü olduklarının farkında olan ve olmayan hayaletler. Bu bedeni ele geçirmeden önce ikisini de göremiyordum.” Gülümsedi. “Fakat senin gibisini, Işık olduğunun farkında olanı ilk kez görüyorum.”

“Peki ya hâlâ hayatta olduklarını sananlar,” dedim, “onlar seninle ne konuşuyorlar?”

“Hiçbir şey,” dedi James. “Onlar beni ya da bir başkasını göremiyorlar.”

“Bütün gün, bütün gece boyunca ne yapıyorlar?” diye sordum.

“Genelde geçmişten kalan bir görevi halletmekle uğraşıyorlar. Okuldan eve yürüyorlar ya da artık mevcut olmayan binaların camlarını siliyorlar. Bazen de kaybettikleri birisini veya bir şeyleri arayıp duruyorlar.”

Bu çok üzücüydü. “Bunlardan kaç tane var?” diye sordum. “Şu anda görebiliyor musun?” Bu düşünce tüylerimi diken diken etti.

“Şuradaki adam gibi mi?” Başıyla yatağın ayak ucunu gösterdi. Nefesim daralınca da, halime güldü.

“Hiç komik değil.”

"Haklısın." Yüzündeki tebessümü bastırmaya çalıştı. "Hastane koridorunda ilkini gördüğümden beri, sandığım kadar çok hayaletle karşılaşmadım," dedi. "O zamandan bu yana en fazla on, on iki tane daha görmüşümdür."

Odada bizimle birlikte takılan bir hayalet görmediğini bildiğim halde, bir tanesinin her an ortaya çıkabileceği düşüncesi gene de tüylerimi diken diken ediyordu.

"Şu anda Billy nerededir sence?" diye sordum. "Onu yalnızca bir kez gördüğünü söyledin. Ağabeyine ya da bu eve tutunmuyor demek ki."

James omuz silkti. "Emin değilim, ama onun herhangi bir şeye tutunduğunu hiç sanmıyorum." Billy'nin duvarlara yapıştırdığı çizimlerde dolaştırdı bakışlarını. "Belki de evden kaçan bir çocuk gibi etrafta dolanıp duruyordu."

Canı istediği zaman evden eve, insandan insana uçmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Bir çeşit serbestlik olabirdi, ama aynı zamanda yalnızlıktı da. Birden, telefon kulübesinde hissettiğim gibi bunaldım ve ondan uzaklaşarak köşeye çekildim. Sindirmem gereken çok fazla yenilik vardı.

"Hayalet gördüm diyerek seni kandırmamalıydım," dedi. "Özür dilerim."

Ödlekliğimi izah edemiyordum. Gerilim etrafımda uçuşan böcekler gibi vızıldayıp durdu.

"Kaç kişiye tutundun şimdiye kadar?" diye sordu, olur da kaçmayı planlıyorsam diye.

"Beş."

"Onları nasıl seçtin peki?" diye sordu.

James'e, kimlere tutunduğumu ve onları nasıl sahiplendiğimi kısaca anlattım. Bay Brown'ın karısıyla paylaştıklarına karşı duyduğum kıskançlığı kendime sakladım. Aşk

hayatlarına katlanmak zorunda kalışımı tasvir etme düşüncesi aklıma gelince, bir yelpaze gibi kapanıp saklanmayı istedim.

“Ben de altı numarayım,” dedi.

“Evet.” Ama gene de kafam allak bullaktı. “Biraz yalnız kalmak istiyorum,” dedim.

“Elbette,” diye cevap verdi, lafı dolandırmadan.

James’in odasından yavaşça dışarı aktım ve evin diğer bölümlerinde dolaşım. Yağmur yavaşlayarak inceden çiselemeye dönüşmüştü. Adamın biri salonda üzerinde tulumu ve başında bandanasıyla kollarını gözüne kapatmış uyuyordu. Yere ve eşyaların üzerine teneke kutular, şişeler ve buruşuk kâğıtlar saçılmıştı. Mutfakta bulaşıklar lavaboyu doldurmuştu, musluk da damlıyordu. Diğer yatak odasında Mitch tek ayak kabısı ayağında, pantolonunun düğmeleri açık vaziyette yorganın üstüne yayılmış yatıyordu. Işığı yanık unutulmuş ufak bir banyo ve parlak siyah bir çöp torbasının üstüne çatıdan yağmur sularının damladığı küçük bir arka bahçe vardı. Günlerden cumartesi değil de pazartesi olsaydı keşke diye geçirdim içimden, böylece James’le birlikte Bay Brown’ı görmeye okula gidebilecektim. Hayır, artık ona tutunmuyorsun diye hatırlattım kendime. Yeni birisi var. Benim James’im.

Koridorda bir hareketlilik oldu. Mitch yalpalayarak banyoya doğru yürüyordu. Hemen mutfaka süzülüp, onunla aramdaki mesafeyi korudum. Arka kapının yanındaki mantar panoya iştirilen birkaç fotoğraf beni yolumdan alıkoydu. Resimlerden birinde, on iki yaşlarında, siyah saçlı bir çocuk kahverengi saçlı dört yaşında bir çocuğu ayaklarından baş aşağı tutuyordu. Küçük olan kahkahalar atarak gülüyor, on iki yaşında olansa, bir vücutçunun zafer kükremesini taklit ediyordu. Beni yolumdan alıkoyan yalnızca James’e ait olması gereken, belki de Billy demeliydim, gülen küçük surat

değildi, aynı zamanda fotoğrafın çerçevesine ucundan yakalanmış, bir kadının bulanık çıkmış eli ve bacağıydı. Sahibinin yüzü anılardan silinmişti. Anneleri, genelde annelerin ve büyük annelerin yaptığı gibi, köşede çocuklar kurtarılmaya ihtiyaç duyarsa diye hazırda bekliyor, ama onunda dışında göze çarpmıyordu. Eli soluk ve titrek çıkmıştı, bacağı ince ve çıplaktı, yalnızca beyaz bir ayakkabı giymişti. Açık yeşil bir eteğin ucu dizin hemen üstünde fotoğraf makinesine yakalanmıştı.

“Lanet olsun,” diye homurdandı Mitch banyodan. Banyonun kapısı açık kalmış olmalıydı. “Allahın cezası tuvalet bozulmuş!” Porselenin porselene çarpma sesine benzeyen boğuk bir ses duydum ve ardından gelen sesle her tarafım buz kesti. Hayvansı bir tehlike koridorda ilerliyordu. Korkmuş olmama rağmen, alelacele koşturdum. Mitch, James’in odasına doğru koşup kapıyı tekmeyle açtı. O sırada, yatar-ken çıkarmadığı gömleğinin düğmelerini açan James irkile- rek geri sıçradı ve yatağa çarpıp oturdu. Mitch olanca gücü- le suratına bir tokat indirince James yatağa devrilip başını duvara çarptı. Mitch elinde tuttuğu beyaz tozla dolu şeffaf torbayı James’in suratının önünde salladı.

“Geri zekâlı mısın sen, ya?” diye haykırdı. “Nedir bu, söy- lesene?”

James güçlükle nefes alıyordu ve henüz doğru dürüst görmeye başlamamış gibi duruyordu. Elini yüzüne koyup doğrulmaya çalıştı. Mitch bir tokat daha savurdu. Bir çığlık kopardım, ama James’in bile beni duyabildiğini sanmıyo- rum. Gerileyerek ağabeyinden uzaklaştı ve duvara dayandı. Dudağının kenarında kan vardı. Mitch sanki James’in yü- zünden zehir bulaşmış gibi tokat attığı elini silkeledi.

“Şu anda polisleri arasam yeridir,” diye bağırdı Mitch, James’e. “Kendini öldürmeye bu kadar meraklıysan, git sokaklarda yaşa.” Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

“Özür dilerim,” dedi James.

“S...tir git, pislik herif,” diye bağırdı Mitch. Kollarıyla boyundaki damarlar fişkırmıştı. Avucunda sımsıkı tuttuğu poşetle odanın içinde birkaç tur attı.

“O gece kafam yerinde değildi, söyledim sana,” dedi James. “Hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Ne boktan bir herifsin ya!” Mitch iskemleye var gücüyle bir tekme yapıştırdı, iskemle kapının pervazına çarpıp koridora fırladı.

“Orada olduğunu unutmuşum,” dedi James. “Tek gramını bile kullanmadım, yemin ederim.”

Mitch geldiği gibi odadan hışımla dışarı çıktı. Kanepede uyuyan mendilli adamın mahmur sesini duyabiliyordum. “Derdiniz ne ya sabah sabah?”

“Kapa çeneni,” dedi Mitch. Sonra mutfakta akan suyun sesi geldi.

Öfke böylece odadan çekilmiş oldu. James’in çenesine temkinli bir şekilde dokunmasını, elinin tersiyle kanayan yere hafifçe bastırmasını seyrederek bekledim. Bana yan gözle, utanmış gibi bir bakış fırlattı.

“Canın yanıyor mu?” diye sordum.

İç geçirdi. “İyiyim.” Gergin bir vücutla doğruldu ve iskemleyi odaya geri getirip çalışma masasının yanında ayakları üstüne yerleştirdi. Sonra uzunca bir süre gözlerimin içine baktı. “Seni de korkuttu, özür dilerim.”

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Gömleğinin düğmelerinin açık olduğunu fark edip utana sıkıla ilikledi.

“Duş alsam iyi olacak.” İzin isteyip çıktı. Ben de yatağın üstüne oturdum.

Koridorun ilerisinde, akan duşla birlikte su boruları ötmeye başlamıştı. O sırada, yatak odasının kapısı biraz daha aralandı ve Mitch içeri daldı. Artık tavırlarında öfke değil, gizlilik hâkimdi. Dosdoğru çekmeceli dolaba yönelip en üsttekenden başlayarak çekmeceleri teker teker çekti. Dağınık giysilerin altına bakıyor ve her bir bölmeyi el yordamıyla arıyordu.

Mitch daha sonra gardırobu açıp zeminindeki karışıklığı didik didik etti. İçinden iki adet çiziklik asker botu çıkartıp elini içlerine soktu. Yatağın yanındaki gece lambasının içini ararken onu izledim. Aniden dönüp diz çökerek battaniyenin üstünde oturduğum yere elini koyana kadar hiç kıpırdamadım. Yatağın üstünde ayağa kalktım ve Mitch şiltelerin arasına elini sokup yoklarken ben de gerisin geri duvarın köşesine çekildim. Yüzü bir an gerildi ve şiltenin altında gizlenmiş bir şey bulup çekti. Dergiyi gördüğü anda bir kahkaha attı ve yerine koydu. Gözüme, bir anlığına derginin ön kapağında ufacık bir bikiniyle havuzdan çıkan bir kadın resmi ilişti. Mitch yatağın altını eliyle yoklarken yüzünde bir gülümseme vardı.

James’in hazine kutusunu çıkartıp içine baktı. Kaşlarını tekrar çatarak sanat kitabını eline aldı. Omzunu silkip kitabı yerine bıraktı. Şiir kitabının kapağını aralıyordu ki, bandanalı adam kapı eşiğinde belirdi.

“Narkotik polisten farkın kalmadı,” diye uyardı arkadaşını. Mitch kutuyu yatağın altına geri itip ayağa kalktı.

“Sen niye hâlâ buradasın?” diye sordu Mitch. “Benim işe gitmem lazım.”

“Birinin beni bırakması lazım.”

Mitch'le arkadaşı, Billy'nin odasından çıktıklarında, banyodaki su sesi de kesildi. Yavaş hareketlerle yatağın üstüne oturdum, her nedense iki adam çoktan uzaklaşmış olmalarına ve sesleri mutfaktan gelmesine rağmen, en ufak bir kımıltı olmamasına dikkat ediyordum.

James kapıya geldiğinde, belinde bir havlu vardı ve saçlarından hâlâ sular damlıyordu. "Kıyafetlerimi almam lazım," dedi özür dilercesine ve ürkek adımlarla çekmeceye yöneldi.

"Ben çıkayım," dedim ve bir saniye sonra duvardan geçmiş, evin dışındaki yatak odasının penceresine yakın çalılardan arasında dolanmaya başlamıştım bile. Güneş bulutları aralamaya çalışıyordu ve bütün yapraklar tertemiz yıkanmıştı. O sırada daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım. Onun üstünü değiştirmesini seyrettim. Odaya geri gitmedim, ama yaptığımın yanlış olduğunu bile bile, pencerenin pervazında kalıp gizlice içeriyi, James'in havluyu yatağının kenarına atmasını ve çekmeceli dolabın en üst çekmecesinden gri bir külot çekmesini seyrettim. Ayaklarını külotun paçalarından geçirdiğinde, izlemeyi bırakmak istedim; fakat beni etkileyen yalnızca çıplaklığının tuhaflığı değildi. Her şeyiydi. Başka erkeklerle göre çok kayıtsız bir tavırla koridor kapısını açık bırakmıştı, gene de üstünü alelacele değiştirdi; sanki beni bekletmek istemiyormuş gibi ya da tam giyinmeden geri dönecek olursam mahcup duruma düşecekmiş gibi.

Kendimi günahkâr hissetmeme rağmen, elimde değildi. Pantolonunu giymesini ve kazağını kafasından geçirmesini izlemek zorundaydım. Göğüs kafesinin şekli mi, kaslı kolları mı beni etkiledi bilmiyorum. Yoksa yalnızca James'in kendisi mi? Ayakkabılarını yerden almaya yeltendiyse de, fikrini değiştirdi. O odadan çıkarken, duvardan geçerek içeri girdim ve

onu salonda, televizyonu kontrol eden ufak kutuyu eline alarak kanepeye ağırlığını bırakırken buldum.

“Yiyecek bir şeyler var mı?” diye sordu James yüksek sesle. “Markete gitsem iyi olacak galiba.”

Mitch mutfağın kapısına geldi. “Pizzanın yarısı duruyor. Hiçbir yere gitmiyorsun. Bir işe yaramak istiyorsan, evi temizlersin.”

Diğer beyefendi, gömleğini lekeli pantolonun içine sokuştura sokuştura koridordan yanımıza geldi. “Karı gibi mızımızlanma.” James’e gülüyordu. “Bizim işe gitmemiz lazım. Sense evde oturup MTV’nin karşısında otuzbir çekeceksin.”

James konuşmadan önce birkaç saniye durakladı, sanki bir dilden diğerine tercüme yapıyormuş gibi. “S...tir git ya.” James televizyonda arabaların birbirini kovaladığı bir film bulup sesini kıstı. Neredeyse boylu boyunca uzanacak kadar kanepede kaykıldı. Mitch’le arkadaşı anahtarlarını, kot ceketlerini toplarlardı ve arkadaşı James’in önündeki sehpa-da duran yarısı dolu bir bira şişesini aldı.

“İyi eğlenceler,” dedi.

“Hep seni düşüneceğim, Benny,” dedi James, ona bakmadan.

Benny bira şişesi dudaklarına değmek üzereyken durdu. “Ne dedin sen?”

Mitch, Benny’nin eline yırtık pırtık bir kep tutuşturdu. “Bırak şunu ya.”

James iki adam arkalarından ön kapıyı kapatana kadar bekledi, sonra ayağa kalkıp televizyonu kapattı. Araba motorunun garaj yolundan uzaklaştığını duyana kadar bakışlarını kapıdan ayırmadı. Ardından odayı gözleriyle tarayıp beni bir köşede takılırken buldu.

“Saatlerce dönmez,” dedi. “Bir yere gitme.” Onun odadan odaya koşturup çöpleri poşetlere, bulaşıkları mutfaktaki bulaşık makinesine ve kıyafetlerle havluları arka avludaki çamaşır makinesine doldurmasını izledim.

“Bir günde bundan fazlasını yaparsam,” dedi, “Mitch benim kafayı yediğimi düşünür.”

Onun ayakkabılarını giymesini ve buzdolabının çekmesinden bir elma almasını izledim. “Bedene dönmenin dezavantajlarından birisi,” dedi, “yemek zorundasın.”

Dezavantaj mı? 130 senedir ağzıma elma sürmemiştim. İşin aslı, o ana kadar da özlediğimin farkında değildim. Fakat şimdi, James’in elmayı ısırmasıyla çıkan kütürtüyü duyuyor, sularının anlık bir çisentiyle yayılışını görüyordum. O sırada şakağındaki, ağabeyinin elinden kalan pembe izi gördüm. Çenesinde de daha önce fark etmediğim daha soluk renkli bir çürük vardı.

Elimi uzatıp oraya dokunamadan, James döndü. “Burada kalmayalım.” Evin kapısını kilitledi ve ben de peşinden çimenlikten geçip, uzaklarda görünmeyen bir yere eğim yapmış tek bir altın sarısı ışığı olan karanlık göğün altındaki kaldırıma indim. James, elmasını yiye yiye, yavaş bir tempoda yürümeye başladı.

Piknik masalarının çevresi laflayan kadınlar ve salıncakları bağırsan çocuklarla dolu, geyik heykelli ufak parkı geçtik. James köşede sola sapıp karşıdan karşıya geçti. Elma çöpünü süpürülmüş yaprak yığınına fırlatıp yüzüme baktı.

“Ne kadar hızlısın?”

Bunu daha önce hiç merak etmemiştim. “Işıkken sen ne kadar hızlıydın?” diye sordum.

“Hadi yarışalım,” deyip gülümsedi ve bir de baktım koşmaya başlamış. Beni öndeki apartman bloğunun ilerisinde

görünce gülmekten katılacaktı az kalsın; durup ellerini dizine koydu ve soluklandı. Yanıma kadar olan mesafeyi yürüyerek aştı ve “Ya hepsi ya hiç,” dedi. Bir blok ötedeki beyzbol sahasını gösterip nefes nefese konuştu. “Batı kanadındaki tribünlerin tepesi.”

Parkta beyzbol sahasından başka bir şey yoktu, ama gene de cıvı cıvıldı –ilk iki kat tribün formalı yirmi küçük çocuğun top oynamasını izleyen ebeveynler, büyük anne ve büyük babalar, küçük kardeşlerle doluydu.

James onlara doğru son sürat bir koşu tutturdu. Kıyafetleri rüzgârla üzerine yapıştığında ortaya çıkan ince bedeninden büyülenmiş halde, önüne geçmeden önce son dakikaya kadar bekledim. En tepedeki sıraya sarsak adımlarla tırmandı ve güçlkle soluk alarak yanıma oturdu; kâkülü gözlerinin üstüne düşmüştü.

“Sen kazandın,” dedi. İnsan bedenindeki gücünden keyif aldığını görebiliyordum. Kendi bacaklarımın üzerinde koşmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırlamaya çalıştım, fakat kıskançlıktan başka bir şey hissedemedim. Manzaranın tadını çıkartarak oturdu. Alt sıralardakiler onu fark etmemişlerdi bile. Sahada iki adam, boyundan büyük bir beyzbol sopasıyla boğuşan bir çocuğa koçluk yapıyordu.

“Helen,” dedi bana doğru dönmeden. İsmimi duyunca afalladım. “Bizden başka kimsenin anlayamayacağı soruları sana sorabilmek müthiş bir duygu.”

“Biliyorum.”

“Sorun şu ki,” deyince kalbimi taşı çeviren bir acı dalgasıyla sarsıldım. Bağlantımızı bitiriyordu, bunu hissedebiliyordum. Felaket habercisine özgü bir ton vardı sesinde. “Sorun şu ki,” dedi, kelimelerini özenle seçerek, “sana karşı duygularımın değiştiğini hissediyorum.” Aşağıda oturanlar onu hayatta

duyamayacak olmasına rağmen, sesini alçalttı. “Senin yanında olup da elini tutamamak ya da öpemek çok zor.”

Bunu duyunca donup kaldım, yalnızca dilim değil, düşüncelerim de tutulmuştu.

Yüzünde karamsar bir ifadeyle, başını eğdi. “Seni uzaklaştırmaya filan çalışmıyorum, sonuçta seni ben çağırdım. Belki de yanlış düşünüyorum. Bilmiyorum...”

Allak bullak olmuştum; beni sevdiğini duymanın verdiği heyecan ve ona veda etmek zorunda kalma korkusu arasında. Sesimi yeniden bulmaya çalıştım.

“Söylediklerim sana saçma geliyordur büyük olasılıkla,” dedi. “Bana karşı böyle hisler beslemediğine eminim.”

“Sana yalan söyleyemem,” dedim. “Benim için çok önemlisin. Fakat senden yaşlıyım ben.”

“Unutuyorsun, ben genç bir delikanlı değilim,” dedi. “Bu çocuğun bedeninin içindeyim yalnızca.”

Bunu unutmak çok kolaydı –James o denli genç ruhluydu ki. Şimdi de gözlerimin içine bakıyordu.

“Koşullarımız farklı olsaydı, sana kur yapardım. Balko-
nundaki salıncaklı sandalyeden kaldıramazdın beni.”

Bu hayal beni güldürdü, ama bir yandan içim kan ağlıyordu. Beni terk etmeye hazırlandığını hissediyordum. Bu duyguyu ışık olmadan öncesinden hatırlıyordum. Erkekler gerçek söylemek istediklerini dengelemek için önce iltifat ederler. Bana kur yapmayı isterdi tabii, ama sorun şuydu ki?...

“Korkağın tekiyim ama,” dedi James iç geçirerek ve bakışlarını yeniden sahaya çevirdi. Başka bir çocuk, beyaz bir topu kırmızı plastik bir ayaklıktan havalandırmaya çalışıyordu. Taraftarlarının cesaret verici tezahüratlarına rağmen başarılı olduğu söylenemezdi.

“Artık seninle olmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyorum, sensizliği bir daha asla göze alamam,” dedi James.

“Biraz daha sağlam karakterli olsaydın, beni terk ederdin, bunu mu söylemeye çalışıyorsun?” Bunun onu güldüreceğini sanmıştım, ama çok ciddi görünüyordu.

“Ne istediğini söyle bana, lütfen,” dedi. “Ne istersen yaparım. Benimle olmak seni rahatsız etmiyorsa, söylediklerimi unut gitsin. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Senin için ne yapabilirim?”

Beni gönderme, diye geçirdim içimden.

Yeniden bana baktı. “Ne istiyorsun?”

“Elmanın tadına bakmak istiyorum,” dedim. *Bir de dudaklarının, diye geçirdim içimden.*

Beyaz top hoplayıp çimenlerin üstünden sekerken, seyircilerden de sevinç çığlıkları yükseldi ve kaledeki küçük çocuk şaşırdı, ilk kaleye doğru sarsak adımlarla koşturmadan önce annesiyle babasının seslendiği yöne dönüp baktı. James sahayı izliyordu; yüzü solgundu ve pembemsi çürüğü ruj izi gibi dikkat çekiyordu.

“Yanlış bir şey mi söyledim?” dedim.

“Bu bedeni çaldım mı sence, böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Onu kurtardığını söyledin,” dedim. “Çocuğun ruhunu kovalamadın ya.”

“Sen de birini kurtarmak ister misin?” diye sordu, sakın bir tonla. Kelimelere kendinden bir ifade eklememişti. Bana bakmaksızın bekledi.

Bay Brown’ın kitabın sayfalarını çevirmesini istediğimde ya da James’in elmasından bir ısırık almaya heveslendiğimde bile bu fikir aklıma gelmemişti. Çok mantıksızdı. Bir

şövalyenin bulaşıkçı kıza, "Ejderha öldürmek ister misin?" diye sormasına benziyordu.

"Yapamam ki," dedim.

"Bir an için, yapabileceğini düşünelim?"

Çok korkuyordum, ama eline dokunabilme düşüncesi, tenimin tenine değmesi...

"Fakat ben senin gibi değilim ki."

Güldü ve yandan bir bakış fırlattı. "Benim gibi değil misin?"

"Cesur olmak istiyorum ama."

"Sana yardım ederim," dedi.

Tir tir titriyordum, tıpkı benimle ilk konuştuğunda titredığım gibi. "Nasıl bir his olduğunu anlatsana," dedim. Yumuşak bakışlarla süzdü beni. "Billy'nin bedenini kurtarmak, demek istiyorum."

Çocuklar keplerini çıkartıp aşağıdaki çimenlerde oturan anne babalarıyla kucaklaşmaya gittiklerinde, kahkahalar ve neşeli haykırışlar yükseldi.

"Onun içine nasıl girdin?" Öğrenmek istiyordum. Sesimdeki bir şey James'i şaşırtmış ve tahrik etmişti. Boğazındaki nabzın hızlandığını görebiliyordum.

"Onun yerine, bedenine uzandım ve bedenini hissedene kadar orada kaldım," dedi. "İçeriden hissedene kadar."

"İstedığın zaman dışarı çıkabiliyor musun?"

Özür dilermiş gibi baktı. "Hayır. Zaten işler de burada zorlaşıyor. Beden ölene ya da başka birisi tarafından talep edilene kadar kalmak zorundayım."

"Başka birisi mi?" Afallamıştım. "Bizim gibi birileri mi yani?"

"Veya Billy, ruhu bir yerlerde yaşıyorsa tabii."

"Veya kötü bir ruh," dedim.

Yorum yapmadı.

“Dışarı çıkamadığını nereden biliyorsun?”

“Dördüncü günden sonra fikrimi değiştirdim ve çıkmak istedim.” Yaşadıklarını anlatmak istemiyormuş gibi baktı. “Bağlı olduğum alanı terk etmek istediğimde hissettiğim acıya benziyordu,” dedi, “sadece daha kötüsüydü.”

Artık tek başımıza kalmıştık. Sahanın diğer tarafındaki bir ağaçta bir kuş öttü ve ötüşüyle düşüncelerimi bir bıçak gibi kesti.

“Düşünmem lazım,” dedim ve oturduğumuz sıranın altına süzıldüm. Tribünlerin altında saklanıp, onun sahadan yürüyerek geçmesini izledim ve James’in, bedenini ele geçirmeden önce Billy’yi izleyişini hayal ettim.

Altı

Dalgalanmasına rağmen tutsak olan bir bayrak gibi, James'in arkasından süzıldüm ve Amelia'daki evin çatısında, çürümeye yüz tutmuş bir futbol topunun yanında saatlerce oturdum. Sonunda Mitch'in arabası, paslı taraflarıyla yamalı bir bohça gibi köşeden döndü. Tavandan aşağı iniş yaptığımda, James'i yatağında uyanık yatarken gördüm. Köşeden ortaya çıkmama hiç şaşırmamış gibi gülümsedi.

"Bu işte çok iyisin," dedi.

"Hangi işte?"

"Cisimleşmekte." Güldü.

"Sen nesnelerin içinden geçemiyor muydun?"

"Kendimce geçiyordum tabii." Beni tepeden tırnağa süzdü ve o anda şeffaf mı yoksa renkli mi olduğumu merak ettim. "Senin kadar zarif değildim."

Bunu yıllardır düşünmemiştim, fakat Azize'ye yeni bağlandığımda, evinin duvarlarından, masalarından ve gül fidanlarından geçme alıştırmaları yapardım. Kimi zaman bir duman çemberi gibi yavaşça, kimi zamansa aniden, şimşek

çakması gibi. Bu giderek daha az emek istemeye başlamıştı ve çok geçmeden evin odaları arasında, bir kuşun ötüşü dantel perdelerden nasıl kolayca süzülürse öyle bir rahatlıkla dolaşmaya başlamıştım.

“Belki de, mekânlara değil de insanlara tutunanlarımızın işi daha kolaydır. Bağlı olduğumuz kişiye yetişmek için sürekli kapılardan geçmemiz gerekiyor sonuçta.”

James cevap verme fırsatı bulamadan, yatak odasının kapısı gümbürtüyle açıldı ve Mitch burnundan soluyarak kordorda dikildi.

“Hangi cehennemdeydin?”

James doğrulup oturdu. “Hiç.”

“Yalan atma,” dedi Mitch. “İşten telefon açtım.”

“Mesaj filan görme...”

“Mesaj bıraktım demedim zaten, serseri, aradım dedim. Neredeydin bakalım?”

“Yürüyüşe çıktım,” dedi James.

“Bana yalan söyleme sakın.” Mitch başını iki yana salladı.

“Söylemiyorum. Beyzbol sahasına gidip küçüklerin ligini seyrettim.”

“Evden çıkabilirsin dedim mi ben sana?”

“Yürüyüşe çıkmama da karışmazsın diye düşündüm. Evin kapısını kilitleyip çıktım.”

“Kiminleydin?”

“Kimseyle,” diye yalan söyledi ve Mitch hemen anladı.

“Sana yemin ediyorum eğer öğrenirsem...”

“Başımı derde soktuğum filan yok,” dedi James.

“Ben bütün gün çalışıyorum, sense kışının üstünde oturup beyzbol izliyorsun.”

"Haklısın," dedi James. "Sana haksızlık oluyor. İş bulmam lazım."

"Okulu bırakmıyorsun, küçük pislik."

"Hafta sonları demek istedim."

"Eskiden yaptığın işlerden haberim var."

"İşi sen seçersin öyleyse," dedi James. "Söz."

Bu Mitch'i yatıştırmıştı. Kardeşine kaşlarını çatarak baka baka uzaklaştı.

"Yeterince yalnız kalabildin mi?" diye sordu James, bu sefer bana hitap ederek.

Mitch kapı eşiğine geri döndü. "Kendi kendine mi konuşuyorsun sen?"

"Seni neden ilgilendirdi birdenbire?" dedi James.

"Chris bu hafta sonu evci çıkmış, ukala. Bu gece dışarı çıkıyoruz."

James boş boş baktı. "Çıkın."

"Beynine gerçekten de bir şey oldu galiba senin?" dedi Mitch. "Bahsettiğimden tek kelime bile anlamadın, değil mi?"

"Arkadaşın Chris değil mi?"

"Rayna'nın kardeşi. Jeton düştü mü? Adam izinde."

"İyi eğlenceler. Beni merak etmeyin."

"Elbette, merak etmeyeceğim," diyerek iç geçirdi Mitch. "Gözümün önünden ayrılmıyorsun bu gece. Bizimle geliyorsun."

Çatıda düşünerek geçirdiğim vaktin sonunda neredeyse, James'in boş bir bedene girmeme yardım etmesine izin vermeye karar vermiştim. Ancak Işık ruhumun bunun altından kalkabileceğine emin değildim. Belki de James farklıydı.

Farklı birkaç kişiye tutunmak yerine, bir mekânda gezinip durmuştu. Bu özelliği onu benden güçlü kılmış olabilirdi sonuçta. Bir bedene atlamaya çalışırsam, başarısız olup kendi cehennemime düşeceğimden ve onu bir daha hiç göremeyeceğimden korkuyordum. Bilmenin bir yolu da yoktu.

“Beni hayaletken dolaştığın alana götürsene,” dedim. Onun adımlarını takip etmeye can atıyordum.

“Götürdüm zaten,” dedi James. “Beyzbol sahasının olduğu yerden ayrılamıyordum.”

“Neden söylemedin peki?” İçerlemiştim sanki.

“Seni üzmemek istemedim,” diye itiraf etti.

Üzebilirdi de: Aşağıdaki çimenlere bakıp iki yaşında James’in yalınayak koşturduğu bir bahçe hayal etmek ya da sahaya bakıp Işık James’in karanlıkta kaleleri dolaştığını hayal etmek...

Birden ani bir istek duydum. Hatırladığı her şeyi bilmek istiyordum. Bütün kokuları ve sesleri. Bu hayatının geçmişinden efsunla çıkartabildiği her bir rengi. Kendi geçmişim beni dehşete düşürüyordu; ama onun anılarını öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

“James olarak hayatından ne hatırlıyorsan anlat bana.”

“Hatırladığım her şeyi anlattım zaten.”

“Her gün yeni bir şeyler hatırlıyorum dedin. Bugün ne hatırladın mesela?”

Bir an düşündü. “Sallanan sandalyemizin sesini hatırlıyorum.” dedi. “Sol tarafı gıcırdıyordu.”

Mitch’le akşam çıkmaya hazırlanışını izlerken, sessiz komedyen gibi bir şov sergiledi. Yaptığı aslında teker teker Billy’nin tişörtlerinin önünü göstermekti yalnızca, fakat öylesine katıla katıla güldüm ki, yanımdaki duvarda asılı posterler kelebek gibi kanat çırpıyorlar. Tişörtlerin önündeki resimler

–göz çukurunun içinden yılan çıkan kafatasından, bir kusmuk öbeği olması gereken o şeye kadar hepsi– James’in kişiliğine o derece tersti ki, tamamen büyülenmiştim. Nihayet, bütün gün üstünden çıkarmadığı lacivert kazağı çıkartıp kafasından sade kahverengi bir tişört geçirdiğinde, o da kahkahalarla gülüyordu. Tişörtün dokuması o kadar inceydi ki, kürek kemiğinin biçimini, kaslarının kıvrımını bile görebiliyordum.

“Arkadaşlarım bu akşam seni herhangi bir şekilde incitirlerse, şimdiden özür dilerim,” dedi, montunu giyerken.

“Teşekkür ederim,” dedim. “İki senemi Bay Brown’la birlikte erkek öğrenci yurdunda geçirdim.”

“Demek öyle?” Etkilenmiş görünüyordu. “Cesur Helen.”

Mitch ona defalarca acele etmesini söyledikten sonra, neticede ön kapıda beklemek zorunda kalan James oldu. Mitch nihayet kot ceketini giyerek kapıdan çıktığında, James’i şüpheli gözlerle süzdü.

“Ne yaptın sen öyle, saçını mı taradın?”

“Sen söyleyip durmuyor muydun?”

Mitch omuz silkti. “Daha önce hiç işe yaramamıştı.”

İkisinin peşinden yamalı arabaya gidip arabanın arka koltuğuna yerleştim.

“Plan ne bu akşam?” diye sordu James.

“Rusty Nail.” Mitch garaj yolundan çıktı ve Amelia yolundan aşağı motoru gürleterek yol aldı. “Belki bir film izleriz. Neden sordun?”

“Umurumda olduğundan değil,” dedi James. “Arkaya çok rüzgâr geliyor mu?” diye sordu, James penceresini indirirken. Dönüp arka koltuğa bir bakış fırlattı. Cevap veremeyecek kadar şaşırmışım. Rüzgârın saçlarımı dağıtamayacağımı unutmuş olması büyük iltifattı. Ardından James ağabeyine baktı.

“Ne?” dedi Mitch.

“Şey...” dedi James dirseğini pencereden dışarı çıkartırken, “her şey sağa sola uçuşsun istemeyiz.” Mitch hâlâ şaşkın şaşkın bakıyordu. “Arka koltuktaki eşyalar diyorum,” diye ekledi James.

“Çok pahalı olmasaydı,” dedi Mitch, “beyninin elektrosunu çektirirdim.”

“Kapa çeneni,” dedi James.

Mitch başını iki yana salladı. “Bana bir sigara yaksana.”

Rusty Nail, dışarıda ismin kırmızı ışıkla parladığı ve içeride de kovboy ve madencilikle ilgili antikaların boydan boya istilasına uğramış ambara benzeyen büyükçe bir binaydı. Çatlak ve işe yaramayan bir yayık duvarlardan birinin tepesinde asılıydı –Roma savaş arabası kadar unutulmuş zamanlardan kalma bir emanet.

Bar duman altında kalmıştı ve yemek salonuna da kulak tırmalayan bir uğultu hâkimdi. Mitch’le James, önceki gece gördüğüm genç kadını, Rayna’yı yanında korsanıyla bara otururken buldular. Anlaşılan korsanın adı Jack’ti. Yanlarında başkaları da vardı; tıraşlı kafalı ve elinin arkasında köpek balığı dövmesiyle, kaslı bir adam olan Chris; kısa siyah saçlı ve kısa siyah bir elbise giymiş sevgilisi Dawn; yeşil ejderhali kırmızı bluzuyla, siyah kıvrıkcık saçlı, balıketli bir kız olan Dawn’un kız kardeşi Libby. İçmeye çoktan başlamışlardı bile.

“Bu da kim?” diye sordu Libby, Chris’i dirseğiyle dürtükleyerek.

“Mitch’le tanışıyorsunuz,” dedi Chris.

“Mitch değil, şu çocuk,” dedi Libby, James’i süzerken.

“Kardeşi Billy,” dedi Rayna. “Senin için çok küçük,” diye uyardı.

“Yok ya,” dedi Libby.

Hep birlikte büyükçe bir bölmeye oturlurlarken, onların biraz uzağına uçup köşede, duvardaki bir bizon kafasının yanında dolandım. Masanın köşesine oturan James yerimi tespit edene kadar salonu gözleriyle taradı. Tutunduğum kişilerle daha önce birçok kez restorana gitmiştim; ancak James’le durum farklıydı. O benim sürekli farkımdaydı.

Libby Mitch’le James’in arasında oturmuştu; eli James’in uyluğundaydı ve parlak tırnakları, minik kırmızı arılar misali, dizinin üstünde kıpırdayıp duruyorlardı. James kadının elini ölü bir fare gibi tutup kendi baldırına yerleştirdi. Libby ona gülümseyip sanki kur yapan James’miş gibi bileğine şaka yollu vurdu.

Diğerleri yemek yediler, güldüler ve sigaralarını içtiler. James, bölmeden düşmeden Libby’den oturabildiği kadar uzağa oturmaya çalıştı.

Libby gerindi, bluzundaki yeşil ejderha da sessiz bir kükremeye genişledi. “Dans edecek miyiz?” diye sordu. “Canım eğlenmek istiyor.”

Sonra filmler üzerine konuşuldu ve nihayet kapıya doğru yollanıp yeniden montlarını giydiler.

“Bizim arabada beş kişiyiz,” dedi Rayna, Mitch’e. “İkiniz Libby’yi alabilir misiniz?”

Otoparkta iki gruba ayrılırlarken onları belli bir mesafeden takip ettim. Yaşça büyük erkekler Jack’in yeni pikabını incelerlerken kadınlar da James’i paslı arabanın yanında köşeye sıkıştırdılar.

“Mitch, Jill’in kendisini terk etmesine bozulmadı mı?” diye sordu Dawn.

“Bozulmadı sanırım,” dedi James.

“Jill kim?” diye sordu Libby.

“Eski kız arkadaşı.”

“Morluk nasıl?” diye sordu Rayna, James’in kafasını sokak lambasına doğru eğerken.

“Önemli değil.”

Libby diğer kızların yanında kaldı, fakat otoparkın öbür tarafındaki Mitch’i ağırlığını tahmin etmeye çalışan bir sirk çingenesi gibi süzüyordu.

Filme gitmek üzere yola çıktıklarında, Libby önde Mitch’in yanında oturdu. James arka koltuğa yerleşti. Ben de yanına. Rahatlayarak, bitap düşmüş gibi bir tavırla arkasına yaslandı.

“Derdin ne senin?” diye sordu Mitch, kardeşini dikiz aynasından izleyerek. “Boş ver. Sorduğum kabahat zaten.”

“Arkaya gelip yanına oturmamı ister misin?” diye sordu Libby, oturduğu yerde dönüp James’e göz kırparken.

“Hayır!” dedi James. “Hiç gerek yok.”

Parlak sokak lambalarının altında yol alırlarken, James elini kapının kulpuna koymuştu. Döşemedeki bir yırtığa parmağını dokundurdu. Yırtığı biraz daha dikkatli inceledi ve içindeki bir şeyin köşesini çekiştirdi. Kare bir kâğıt parçası gibi duruyordu. James kâğıdı dışarı kaydırdı. Üstünde Truva yazıyordu. James gülüp yırtığı biraz daha kurcaladı. Bu sefer ufak bir zarf çekti. Yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu.

“Sorun nedir?” diye sordum.

Zarfı açıp içine baktı, ardından gözlerini kederle kapattı. Dikiz aynasına telaşlı bir bakış fırlattı. Mitch gözlerini yola dikmişti.

“Çok gerginsin,” dedi Libby, elini Mitch’in ensesine yerleştirirken. “Güzel sırt masajı yaparım.” Ardından kulağına eğilip elini kolundan aşağıya görüş açısının dışına kaydırdı. “Aslında her türlü masajda çok iyiyimdir.”

Araba yalpalayınca Libby kıkırdadı.

“Lanet olsun,” dedi Mitch. “Ne yapıyorsun sen?”

James zarfı tekrar kapıdaki yırtığa tıktırmaya çalıştıysa da ucu dışarıda kaldı. O sırada bir siren sesiyle birlikte, karşı şeritte ışıklar yanıp sönmeye başladı.

“Allah kahretsin,” diye homurdandı Mitch, başını koltuğun arkasına yaslayarak.

“Olamaz,” diye fısıldadı James.

“Bize mi çalışıyorlar?” dedi Libby, şaşkın şakın.

Mitch kaldırıma yanaşıp kafasını ellerine dayadı.

“Merak etme, tatlım,” dedi Libby. “Onlarla ben konuşurum. Cazibeme kimse karşı koyamaz.”

Polis aracı Mitch’in arabasının karşısında, trafiğe ters yönde durdu. Işıkları bir deniz fenerinin uyarı ışıkları gibi ön camdan içeri doluyordu.

“Adamlara bulaşma,” diye uyardı Mitch Libby’yi, bir yandan da camını indiriyordu.

“İyi akşamlar,” dedi polis memuru ve James arka koltuğa iyice gömüldü. “Her şey yolunda mı?” diye sordu polis.

“Kesinlikle,” dedi Mitch. “Sürat mi yaptım yoksa?”

“Hayır, efendim. Ehliyet ve ruhsatınızı görebilir miyim lütfen?”

James bana yaklaşıp fısıldadı. “Öbürü başını çevirdiğinde bana haber verir misin?”

Kapıdan dışarı süzüldüm ve arabada oturan diğer polis memuruna baktım.

“Araçtan iner misiniz lütfen?” dedi ilk polis.

“Hatamız nedir, memur bey?” diye sordu Mitch.

“Araçtan çıkın, lütfen.”

Devriye arabasına yaklaştım ve çiklet çiğneyip bir form dolduran öbür polis memurunu izledim. Mitch arabadan çıktı ve ilk polis memuru gözlerine ufak bir fener tuttu.

“Alkol aldınız mı?”

“Bir bira içtim,” dedi Mitch.

“Yanımızdakiler kim?”

“Bir arkadaş ve bir de erkek kardeşim.”

Öbür polisin eğilip yerdeki kutudan bir poşet çıkardığını görünce James’e seslendim. “Hadi!”

James’in kapısı açıldı. Ufak zarf kanalizasyon mazgalına düşüverdi.

“Kardeşiniz bu mu?” diye sordu polis memuru, elindeki feneri arka koltuğa tutarak. “Siz de araçtan çıkın lütfen, beyfendi.”

James arabadan indi. İkinci polis de ortağının yanına geldi ve herkesin kimlik belgelerine baktılar, arabayı fenerle aradılar, Mitch’le James’in alkol alıp almadıklarını anlamak için alkol testi yaptılar. İkisinde de alkol çıkmadı.

“Bana neden test yapmadınız?” diye sordu Libby, aşağılanmış gibi.

“Alkol aldığınıza şüphe yok, bayan, ama yaş sınırının altında değilsiniz, üstelik araç da kullanmıyorsunuz.”

“İşin aslı,” dedi böbürlenircesine, “direksiyonu kaçırmasına ben sebep oldum.” Bir kahkaha attı. Polis memurları boş bakışlarla kadına bakıyorlardı.

“Anlarsınız ya,” dedi cilveli cilveli. “Onu biraz daha yakından tanımaya çalışıyordum, canım.”

“Bana kalırsa,” dedi ilk polis, gözlerini kadının ejderhasından kaçırarak, “bu çok kötü bir fikir gibi duruyor.” Elindeki trafik cezası fişini kopartıp Mitch’e uzatırken, “Bundan

sonra kendi şeridinizden ayrılmayın, lütfen,” dedi Mitch’e. “Ve siz de sürücünün dikkatini dağıtmamaya çalışın,” dedi Libby’ye. Ardından gözlerini kısarak James’e baktı. “Yüzün yabancı gelmiyor.”

“Sıradan bir yüz işte,” dedi Mitch. “Ondandır. Teşekkürler.”

Mitch, Libby’yi arka koltuğa tek başına oturttu. Ben arabanın dışında bekledim ve James pencereden dışarı bakıp işaret edince de kapıdan geçip kucağına oturdum. Bu çok garip bir duyguydu. Dokunduğumuz her noktada bir ürper-tinin yükselip alçaldığını hissedebiliyordum. Bunun onda ne tür duygular uyandırdığından emin değilim, fakat kapı-nın kulpuna ve arabanın koltuğuna sıkı sıkıya yapışmıştı. Si-nemanın otoparkına geldiğimizde, diğerleri indiklerinde arabanın yanında bekledim, fakat James inmiyordu.

“Bu sefer ne oldu?” diye sordu Mitch.

“Geliyorum,” diye cevap verdi James. Kapıyı açıp yavaş hareketlerle ayağa kalktı. Diğerleri önden giderken, ben yan-ında yürüdüm. Bana bakmıyordu.

“Arabada bulduğun şey, Billy’nin gizli hazinesi miydi yoksa?”

James iç geçirdi. “Bu çocuğun yapmış olabileceği her-hangi bir şeyin ne zaman gelip başıma bela açacağını bilme-mek beni korkutuyor.” Sesi alçaktı, fakat Mitch dönüp ona baktı. James onun ne istediğini bilmiyormuş gibi omuzları-nı silkti. Yirmi birinci yüzyıl beden dilinde bu derece uzman-laşmış olmasına hayrandım.

Sinemada, Dawn’la Chris ve Jack’le Rayna birlikte otur-dular, Libby oturdu ve Mitch etrafa bakınıp James’i arandı.

“Tuvalete gitmem lazım,” dedi James. Mitch ona şüphe-li şüpheli baktıysa da, James gidince Libby’nin yanına yer-leşti. Ben geride kalıp koridorda dolandım. Rayna herkese

şerit şeklindeki kırmızı şekerlemeden ikram etti. Libby şekerlemeden bir parça alıp Mitch'i seyrederek ağzı açık çiğnemeye koyuldu.

"Film yıldızına benziyorsun, daha önce söyleyen oldu mu?" dedi Libby.

"Yoo."

"Şu filmdeki adama –filmin adı neydi ya? Yok, yok, o değil." Libby kaşlarını çattı. "Öbürüne benziyorsun aslında."

"Sen hangi yıldıza benziyorsun peki?" diye sordu Mitch, Libby'nin dikkatinden kaçan bir alaycılıkla.

"Levis reklamındaki kız olmasın?" diye sordu Libby, halinden hoşnut.

"Hayır, öbür kız galiba," dedi Mitch. "Rayna'ya sorsana."

James döndü, ama Mitch ve diğerlerinin yanına değil, arkalarındaki neredeyse bomboş sıraya yerleşti. Işıklar sönünce, arkaya yaslanıp benden tarafa baktı.

Mitch dönüp ona ters bir bakış fırlattı. "Derdin ne senin?" diye fısıldadı.

"Şişşh," diyerek onu susturdu Libby.

James artık ekrana bakıyordu, ama elini koltuğun koluna dayamıştı; ben de parmaklarımı onunkilerin üstüne koydum. Ceketini çıkarmıştı; nefes alış verişleriyle yükselip alçalan kahverengi tişörtünü, ekran ışıklarının koluna değişken gölgeler düşürmesini izledim. Çiftler birbirlerine sokulmuşlardı. Chris ve Dawn kafalarını birbirlerine dayamışlardı, Rayna'ysa dişlerinin arasında tuttuğu şekerlemeyi Jack'in ısırmasına izin verdi, şekerleme bittiğinde artık öpüşüyorlardı. Libby dakika başı dönüp Mitch'e baktıysa da, Mitch kılını bile kıpırdatmadı. James de hareketsiz oturuyordu, yalnızca bankaları soyup polisten kaçan çift çıplak kalıp, fonda çalan yüksek müzik eşliğinde seviştiklerinde bir parça kıpırdandı o kadar. Bakışlarımı indirip James'in eline bakmayı seçtim.

Sessiz filmleri özlüyordum. Müzikler daha bütünleştiriciydi, sanki sestten bir tablo gibi. Duygular sessizlik yüzünden kaybolmuyor, aksine yüceliyordu. Aktörün gözlerini okuduğunuzda, zihninizde gizli bir dil şekilleniyordu sanki. Gerçeği söylemek gerekirse, Şövalye'mle sessiz sinemaya gittiğimizde genelde filmleri değil, izleyicileri seyrediyordum. Işıklar yüzlerden oluşan ormana düştüğünde, kalplerinde aynı görüntülerden farklı hikâyeler yarattıklarını görebiliyordum. Modern filmlerin hikâyelerini şarkılara boğmaları ve her anı sesler ve kelimelerle yüklemeleri çok yazıktı gerçekten de. Hayal gücüne pek yer kalmıyordu.

James ekranı izliyor ancak inlemelere ve çığlıklara rahatsız rahatsız kıpırdanarak tepki veriyordu. Libby, Mitch'in kulağına bir şeyler fısıldadı ve tekrar ekrana baktığında, Mitch dönüp kadını uzun uzun süzdü.

Libby kardeşiyle birlikte eve döndü, Rayna'nın arabasının arkasına üç kişi tıkmışlardı. Araba yola koyulurken pencereyi indirip el salladı, "Ara beni," diye seslendi. Minik beyaz dişlerini göstere göstere sırtırken siyah lüleleri hopluyordu.

Mitch suratında berbat bir ifadeyle, ona bakmakla yetindi.

"Şu Libby de amma acayip bir tip," dedi James, paslı arabanın yanında ayakta dikildiğimiz sırada.

"Hakikaten öyle." Sonra bakışlarını James'e çevirdi. "Polis çevirdiğinde arka koltukta ne saklamaya çalışıyordun sen Allah aşkına?"

"Hiçbir şey," dedi James.

"Yalan söylemeyi bile beceremiyorsun," dedi ağabeyi. "Sakin pokerde blöf yapmaya kalkma."

Ben arka koltukta, James de kolu, açık pencereye dayalı vaziyette önde, Amelia Sokağı'na arabayla geri döndük.

“Teşekkür ederim,” dedi James.

“Ne diye?”

“Yemek filan ısmarladığın için.”

“Hele sana bir iş bulalım, o zaman bizi dışarı sen götürürsün.”

“Anlaştık.”

Yeniden sessizlik oldu.

“Ee, anlat bakalım, Libby direksiyonu elinden kaçtıracak ne yaptı sana?” diye sordu James.

“Libby hakkında tek kelime daha duymak istemiyorum,” diye homurdandı Mitch.

James bir kakhaha patlattı.

Peşlerinden eve girdiğimde Mitch yatmaya gitti, ben de James’in çalışma masasına oturdum. Canavar çizimlerinin arasında, yeni bir resim vardı. Çevresindeki kükreyen yaratıklara hiç benzemeyen bu resim, kurşun kalemle bastırılmadan yapılmış bir çift göz çizimiydi. Modelin kim olduğunun yavaş yavaş farkına varırken benliğime, tatlı bir haz duygusu yayılmaya başladı. James banyoya yanında beyaz bir atlet ve külotla gidip üzerini değiştirmiş olarak döndü. Yatağa oturdu.

“Dün gece uyudun demek,” dedi.

“Evet.”

Duvara yakın, bana da yer bırakacak şekilde battaniyesinin üstüne uzandı. Yanma oturdum.

“James’ken bir karın var mıydı?” Olsa da olmasa da umurunda değilmiş gibi bir havayla sormuştum.

Tereddüt etti. “Yoktu galiba,” dedi. “Peki ya senin, Gerçek Aşkın var mıydı?”

“Hayır,” dedim. “Kocam vardı ama.”

“Üzüldüm.” Ayrıntıları sormaya kalkışmadı, zaten sor-
saydı da fazla bir şey anlatamazdım.

“Billy’nin bedenine girdiğinde, bütün hatıraların neden
geri gelmedi acaba?” dedim.

“Zaman alıyordur belki de.”

Ben kendi adıma, neden her şeyi hatırlamak istemediği-
mi biliyordum. “Billy olduğunda, ilk neyi hatırladın?”

Gülümsedi. “Verandamızın merdivenlerindeki budak gö-
zünün kedi gözüne benzediğini hatırladım.”

“Bir bedeni nasıl ele geçirebileceğimi bilmiyorum ben,”
diye itiraf ettim. Ama gene de James’e dokunmayı deliller gi-
bi istiyordum.

“Yarın birlikte, kurtarılmaya ihtiyaç duyan birilerini ara-
rız,” dedi sessizce.

Geri çekilip ona baktım.

“Çok hoşuna gidecek, inan bana,” dedi. “Bedene girdiğin-
de, yeniden çimen kokusunu alabileceksin. Su içebileceksin.
Eline bir taş alıp atabileceksin. Her şey yolunda gidecek.”

O kadar emin konuşuyordu ki, ona inandım. Kolum ya-
nımdaydı ve elimi kaldırıp onun battaniyeye dayadığı eline
koydum. Elim, geri çekene kadar istemeden de olsa tatlı bir
ürpertiyle uyluklarından kalbine doğru çıkmıştı. Boğulacak-
mış gibi oldu ve gözleri kocaman açıldı.

“Özür dilerim,” dedim, kazara kalbini durdurduğumu sa-
narak. Ardından elinin külotuna gittiğini ve altındaki sertliği
vücuduna bastırıldığını gördüm. Yüzü kıpkırmızı oldu. Yataktan
fırladığım gibi odanın köşesine kaçtım.

“Özür dilerim,” diye tekrarladı beni. “Sorun değil.” Yastı-
ğı alıp önüne tuttu.

“Benim hatam,” dedim kekeleyerek. Uçup oradan uzaklaşmak istiyordum.

“Seni utandırmak değildi niyetim,” dedi James. “Bir an şaşırdım yalnızca.”

“Sabah olunca geri gelirim,” dedim.

“Hayır, hayır,” diye fısıldadı. “Yatağı al, ben yerde yatarım.”

Başımı iki yana salladım. “Lütfen,” dedi James. “Yoksa gözüme uyku girmeyecek.”

Yastığı önünde tutmaya devam ederek ayağa kalktı. Yatağa yaklaşıp uzandım; hem utanmıştım hem de gizliden gizliye gururlanmıştım. Serin çarşafların arasında kalan sıcak tenin uçup giden anısıyla kızardım. Orada uzanıp James’i izledim, çatıda tek başıma olmaktansa yatağında olduğum için mutluydum. Işığı söndürdü ve yastığı bu sefer başının altına alıp yere uzandı.

“Belki yarın,” dedi fısıldayarak, “elmanın tadına bakarsın.”

Yedi

Gün doğumunun hemen öncesinde gelen alaca karanlık, görünmez durumdaki nesnelere bir şekil vermeye başladı-ğında, pencerenin çerçevesi duvarda bir haç işareti çizerek küçük odayı bir kiliseye dönüştürdü. Yatağın yanında yerde, James tüfek sesi duyan bir köpek gibi, aniden doğrulup oturdu. Şiltenin üstünde oturduğum noktada bana baktı. “Bir yere ayrılma,” dedi.

O duş alırken, ben de evin içinde dolandım. Banyo kapısının önünden geçerken, akan suyun yankılı ışığını duydum; Mitch’in odasından geçerkense, kulağıma bir ses çaldı. Ne dediğini anlayamasam da, ses tonunda bir çeşit ızdırıp vardı. Duvardan geçtiğimde, Mitch’i çıplak göğsüne çektiği çarşafa sarılmış uyurken buldum. Bu şekilde dövmelelerini daha net görebiliyordum: Sol kolunun etrafında bir Kelt örgüsü, sağında dikenli bir zincir ve kalbinin üzerinde, kelebek büyüklüğünde tekli bir kılıç. Derin uykuda gibi görünüyordu, ama sonra birden konuştu.

“Orospu çocuğu.” Sımsıkı kapalı gözleriyle, yüzü bir anda öfkeden acıya geçiş yapmıştı. Bir hıçkırıyla sarsıldı, sağ kolunu

sanki bir şeyden kurtarmaya çalışıyormuş gibi gövdesinin üstüne savurdu. Ardından bir çığlık atıp gözlerini açtı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı. Gözyaşlarının akmaya fırsat bulamadığı yüzünü sıvazladı ve hafifçe silkindi. Saate bakıp iç geçirdi.

“Ayın üçüncü pazarından nefret ediyorum.”

James döndüğünde odasında onu bekliyordum. Üzerinde havlu vardı; gidip gardırobuyla çekmeceli dolaptan kıyafetlerini aldı. Bana bakıp gülümsedi. “Kapat gözlerini bakalım.”

Pencereye yüzümü dönüp oturdum ve camdaki yansımasını izledim. Pantolonun düğmelerini ilikleyip tişörtünü giymeden önce, cama bakıp da güçlü adam pozu yapana kadar, gizlice onu seyrettiğimin farkında olduğunu bilmiyordum. Gerçek bir utanç hissetmekten aciz, ona döndüm.

Mutfağa gittiğimizde Mitch kahve içiyordu. “Hazır mısınız?” dedi James’e.

“Neye hazır mıyım?”

“Ayın üçüncü pazarı,” dedi Mitch. “Geçen ay gitmedin diye paçayı sıyırdığını sanma. Verna’yla tek başıma takılmaya hiç niyetim yok.”

James durakladı. “Verna. Tabii.” Bu aylık rutinden haberi olmadığı çok açıktı. “İşten izin mi aldın?”

Mitch kaşlarını çatıp baktı. “Ne?”

“Pazar sabahları çalışmıyor musun?”

Mitch ona garip garip baktı. “Annemi biliyorlar,” dedi. “Yıllardır her ayın üçüncü pazarında yarım gün izin alıyorum. Kafandan zorun mu var senin?”

“Adım Billy ve iyileşme yolunda bir uyuşturucu bağımlısıyım.”

Bu Mitch'i güldürdü, neredeyse ağzındaki kahveyi tükürüyordu. James mutlu gibiydi. Fazla konuşmadan birlikte oturup kahvaltı yaptılar. Yumurta ve kızarmış ekmek yerlerken, Mitch kurulmamış bir saat gibi, gözlerini boşluğa dikip yavaş yavaş içine kapanmaya başladı. Arabaya binecekleri sırada, Mitch'in rengi o derece solgundu ki, James sormak zorunda kaldı. "İyi misin sen?"

"Aydın üçüncü pazarından nefret ediyorum," dedi Mitch yalnızca.

İşyerlerinin olduğu bölgeyi geçtik ve banliyölere doğru, bir müddet sessizlik içinde yol aldık. Komşu ilçeye girmek üzereyken, Mitch mağazaların olduğu ufak bir merkeze yanaştı.

"Hemen dönerim," dedi. Mitch'in girdiği küçük market haricinde bütün dükkânlar kapalıydı.

"Nereye gittiğimize dair en ufak bir fikrim bile yok," dedi James bana. Birkaç saniye sonra, Mitch elinde pembe karanfillerle arabaya doğru yürüyordu.

"Annemizin mezarına gidiyoruz herhalde," dedi James fısıldayarak.

Mitch gergin bir yüz ifadesiyle arabaya bindi ve çiçekleri de aralarındaki koltuğa savurdu.

"Güzel renk seçmişsin," dedi James.

Bunun üzerine Mitch gene güldü, bilemediğim bir nedenle. James araba yola devam ederken ağabeyini izledi. Birkaç sokak sonra, bir apartmanın otoparkına yanaştık; çilli ve yüzünde gülücükler açan, ellilerinde bir kadın oturduğu beton duvarın üstünden onlara el salladı. Tutacağı kaçıuk kaplı bir baston ve bir alışveriş çantası taşıyordu.

"Verna teyze de buradaymış," dedi James, bir bilgi kırınıtı koparmaya çalışarak.

"Teyze mi?" Mitch ona gıcık kapmış gibi bir bakış attı.

James kadının bastonuna dayanarak, ağır aksak kendilerine doğru gelişini izledi. “Annemin en iyi arkadaşı değil miydi?” diye sordu.

“Bu konuyu kapasak nasıl olur?” Mitch arkaya uzanıp kاپıyı açtı.

“Selam çocuklar.” Verna arabaya binip James’in yüzünü daha iyi görebileceğı bir şekilde oturdu. “İyi görünüyorsun,” dedi gülümseyerek.

Araba yeniden yola koyuldu. Kadın emniyet kemerini takıp yanındaki koltuğa iyice yerleşti. Aralarına ak düşmüş koyu kestane saçlarını atkuyruğı yapmış ve bir boyacı gibi giyinmişti.

“Sen nasılsın, Mitch?” diye sordu.

“İdare ediyoruz işte,” dedi Mitch.

Sağda, sıra sıra mezar taşlarıyla büyükçe bir çimenliğe yaklaşıncı, James gerildi ve mezar dizilerini gözleriyle taramaya başladı; fakat Mitch mezarlığın kapısına yanaşmamıştı. Mezarlığı ve hastaneyi geçtik, üçüncü binanın otoparkına park ettik. Girişteki levhada St. Jude’s yazıyordu. Palyaço renkli çiçeklerin zerre kadar neşe katmadığı betondan bir girişti.

James şaşkındı, Mitch’in beti benzi atmıştı, yanlarındaki kadının ise eğlenceli bir partiye gidiyormuş gibi neşeli bir hali vardı. ZİYARETÇİ yazan bir alana park ettiler. Ben de peşlerinden girişe ilerledim. İki kardeş adımlarını kibarca yol arkadaşlarına göre yavaşlattılar.

“Billy, şunu taşıyor mısın?”

James kadının çantasını alınca, Verna bastonuna iki eliyle dayanarak yürümeye koyuldu. Cam kapıdan içeri girdiklerinde, Mitch’le kadın oyalanmadan danışma masasına yaklaşıp bir sayfaya imza attılar.

“Günaydın, Karen,” dedi Verna.

Danışmadaki kız gülümsedi. “Dizin nasıl oldu, Verna?”

“Buna da şükür.”

Ben James’in arkasında dolanıyordum. “Billy’nin annesi hayattadır belki de,” dedi. Sözler umut taşıyordu, ancak ses tonundaki uğursuz sezi dikkatimden kaçmamıştı.

Mitch, Verna’nın peşinden soldaki koridora dalıp, James’e dönerek, “Hadisene, oyalanma!” dedi. Elindeki çiçekleri hızlıca salladığından birkaç yaprak kopup uçuşmuştu.

James danışmaya gidip ince bir zincirle masaya tutturulmuş kalemi eline aldı ve Mitch’in altındaki satıra adını yazdı: William Blake.

Danışma masasının arkasında oturan kızın, Karen’in, klasörün altında bir kitap sakladığını fark ettim. Hastaneyle ilgili metinlerden birisi değil de, kaldığı yeri gösteren katlanmış kenarıyla köşeleri kıvrık bir kitap. Allak bullak eden birkaç saniye boyunca, kendi ellerimi ufak mavi bir kitabı saran kahverengi kâğıt ambalajı yırtarken gördüm. Sanki yeni romanı bir saniye daha beklemek beni çılgına çevirebilirmiş gibi. Görüntü geldiği gibi hızla kayboldu.

Ağabeyinin peşinden koridorda yürüdük. Şimdi de James’in beti benzi atmıştı. Beyaz bir kapıdan geçip sterilize edilmiş bir odada, üstünde Eiffel Kulesi desenli geceliğiyle mekanik bir yataкта hareketsiz oturan bir kadının yanına girdik. Mitch elindeki çiçekleri hastanın yanındaki tepsiye attı ve duvarın önünde duran sandalyelerden en uzaktakine oturdu. Verna dosdoğru yatağa gidip boşluğa bakan kadının yanına bir öpücük kondurdu, bıraktığı ruj izini, yanaktaki tek rengi sildi. “Merhaba, Sarah,” dedi.

James kapı aralığında duruyordu.

“Hepimiz buradayız, tatlım: Mitch, Billy ve Verna.” Verna sandalyeyi metal parmaklıkların dibine kadar çekip kadının cansız elini avucunun içine aldı. Tırnaklar kısa kesilmişti ve üçüncü parmakta bir alyans vardı.

“Sana bir sürprizim var.” James’e elindeki poşeti getirmesini işaret etti.

James denileni yaptı ve yatağın yanında kalıp ayak ucunda salınmaya başladı.

“Mezuniyet dergisi, Belle’den bir mektup ve hoşuna gideceğini düşündüğüm bir tarif var yanımda.” Verna torbayı karıştırıp içinden ince bir dergi çıkardı. “Delikanlılar da sana çiçek getirdiler. Pembe, en sevdiğin renk.”

Bu sefer James, Mitch’e bir bakış fırlattıysa da, ağabeyi başım kaldırmadan kara kara düşünmeyi sürdürdü. Öfkesi öyle güçlü bir nabızla atıyordu ki, sanki bütün oda onunla zonkluyordu.

“James, annene sen okur musun?” Verna, James’e dergiyi ve sandalyeyi bıraktı. “Ben de şu çiçekleri vazoya koyayım.”

Çiçekleri bitişikteki küçük banyoya götürdü ve James, *Mezuniyet Haberleri* dergisini açmadan kapağına dikti bakışlarını. Uzanıp Billy’nin annesinin eline hafifçe dokundu.

“Yetmiş mezunları,” dedi Mitch sessizce.

James doğru yılı bulana kadar sayfaları hızla çevirdi. “Duyurular,” diye okudu yüksek sesle. “Otuz beşinci bir araya gelme toplantısını düzenleyen komite, şubat ayında Florence Gölü’nde hafta sonu için buluşacaktır. Gönüllü olmak isteyenlerin Vicky Hanson’a müracaat etmeleri rica olunur.” James bal mumundan heykele benzeyen kadına yan gözle bir bakış fırlattı.

Yavaş hareketlerle yatağın diğer tarafına geçip Billy'nin annesine baktım. Hastalığı dışında, çok güzel bir kadın olduğu söylenebilirdi. Koluna dokunmak için eğildiğim anda, Verna'nın, elindeki beyaz plastik sürahiyi yatağın baş ucundaki sehpa da sergilemek için bedenimden geçmesiyle irkildim. Kapı eşiğine doğru geriledim.

“Ölüm ilanları,” diye okumayı sürdürdü James. “David Wong ağustosun birinde, Vermont, Livingston'da kalp krizinden hayatını kaybetmiştir. Geride karısı Greta Zenner Wong, iki çocukları ve dört...” Verna omzuna dokununca James okumayı kesti. Sandalyeden kalkıp kadına yer verdi.

“James, sağ ol,” dedi Verna fısıldayarak. Ardından çok daha neşeli bir sesle sayfanın altlarına indi. “Bir bakalım, ah evet, iş ilanları. Mark Hogan, Seattle'da üçüncü BMW galerisini açmış bulunmaktadır ve iş müracatı yapacak Colfax mezunlarını beklemektedir. Özellikle de vakti zamanında, altmış beş model Ford kamyonetiyle dalga geçenleri.”

James, Billy'nin annesini izlemeyi sürdürdü. Yatağın ayak ucunda yeniden mola verdi ve öne eğilip yorganın altında, kadının ayağı olduğu anlaşılan şekle hafifçe dokundu. Kadının göz kapakları açıldı, ama kırpışmadılar.

“Mark Hogan'ı hatırlıyor musun?” diye sordu Verna, Billy'nin annesine. “Gençken kulakları yüzünden kelebek somunu diyorlarmış çocuğa.” Verna Belle isimli arkadaşlarının kızının bir kumar bağımlısından boşanmasını ve köpekleri Chloe'nin bacağına ameliyatla kesilişini anlatan mektubunu yüksek sesle okudu. James, Verna'nın karşısında, yatağın yanında duran sandalyelerden birine oturmuştu. Odaya girdiğimizden beri beni tamamen unutmuş gibiydi. Ziyaret uzadıkça, Mitch daha kötü oluyordu. Dirseklerini dizlerine

dayayıp öne eğildi ve döşemeye dik dik bakmaya başladı; sanki jürinin hakkında vereceği hükmü bekler gibiydi.

Bir saatin sonunda, kapıda bir hemşire belirdi: Ziyaret saati sona ermişti. O sırada artık Mitch sandalyesinde geriye yaslanmış ve bir eliyle de uyumaya çalışıyor gibi gözlerini kapatmıştı. Verna poşetini topladı.

“Bir dahaki sefere garaj satışını anlatan şu kısa hikâyeyi getireceğim,” diye söz verdi. “Gülmekten kınılacağına eminim.”

Mitch savaştan çıkmış gibi bitkin, zırhının ağırlığıyla iki büküm vaziyette ayağa kalktı.

“Hoşça kal tatlım,” Verna hastanın yanağına bir öpücük daha kondurdu. “Çocuklar, annenize hoşça kal desenize.”

“Hoşça kal, anne,” dedi Mitch kadına bakmadan. Kapıdan dışarı çıkmıştı bile.

James küçük bir çocuk edasıyla sessiz kadına el salladı. “Hoşça kal anne.” Verna’nın yanında kalıp poşetini taşıdı. Yaşlı kadın dışarı çıkarken, içeri girdiğinden daha fazla zorlanıyormuş gibiydi. Onlar danışma masasında imzalarını atarken, Mitch arabanın yanında dikilmiş çıkmalarını bekliyordu. Verna’nın tökezleye tökezleye yürüyüşünü büyülenmiş gözlerle izleyerek, arkalarından takip ettim.

“Sen öne geç,” dedi James, kadına kapıyı açarken.

Arkaya oturduğunda, James nihayet bana baktı. Konuşmak istediğini anlıyordum, ama dikiz aynasına bir göz attıktan sonra fikrini değiştirdi.

“Anneniz pembe karanfili ne çok severdi,” dedi Verna, Mitch’e.

Mitch radyoyu açtı ve Verna’nın apartmanına kadar yol boyunca müzik çaldı. Müzik başladığı anda James bana doğru eğildi ve fısıldayarak, “Çınlamıyordu,” dedi. Ben şaşkın

şaşkın bakınca da ekledi, “Kadının bedeni boş değildi. Annelerinin ruhu hâlâ içeride.”

Bu tür bir cehennem düşüncesiyle dehşete düşmüştüm. “Gene de konuşamıyor ve hareket edemiyor, öyle mi?”

Mezarlığın yanından tekrar geçerken, James’in gözleri hızla uzaklaşan mezar taşlarına hipnozcuğun sallanan saati gibi yakalanıyor ve tutunuyordu sanki. “Yedi,” diye fısıldadı.

“Yedi de ne?”

“Mezarlıktaki hayaletlerin sayısı.”

“Ne dedin?” diye sordu Verna.

“Hiç,” dedi James.

Verna inince, James de inip tutunması için kadına kolunu uzattı.

“Kapıya kadar sana eşlik etmemi ister misin?” diye sordu.

Kadın ona şaşkın bir ifadeyle baktı. “Sağ ol, gerek yok.”

James kendini ön koltuğa atarken ben arka tarafta kaldım.

“Güle güle!” Verna el salladıysa da, James karşılık verme fırsatı bulamadan araba caddeden aşağı yol almıştı bile.

“Pekâlâ,” diyerek iç geçirdi Mitch. “Bir sigara yak da ver bakalım.”

Amelia Sokağı’na döndüğümüzde, Mitch gazetenin spor sayfasını okurken, James de televizyon izliyormuş gibi yaptı. Nihayet Mitch ceketini ve anahtarlarını aldı.

“Başımı belaya sokmazsam, yürüyüşe çıkabilir miyim?” diye sordu James.

“Çıcarsın herhalde.”

“Beyin hasarlı olduğum için soruyorum,” dedi James; “cezam ne zaman bitiyordu?”

“Ben söyleyene kadar,” dedi Mitch ve başka yorum yapmadı.

James fıstık ezmeli sandviçini yerken, ben de onu seyrediyordum.

“Şu şeyin tadını çok merak ediyorum,” dedim, mutfak masasında karşısında oturduğum yerden.

“Desene, Noel hediyesi için ne alacağım diye düşünmem gerek kalmadı.” Sandviçini bitirince üzerine bir bardak da portakal suyu içti ve “Hadi ava çıkalım,” dedi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Eylül ayında insanlar pazar öğleden sonralarını nerede geçirirlerse oraya,” diye cevap verdi. “Alışveriş merkezine.”

Bisikletle giden James'i takip etmek garip bir duyguydu. Ara sıra etrafına bakınıyor, fakat bana odaklanamıyordu. Bisikletini muazzam alışveriş merkezi binasının dışındaki tırabzana zincirledikten sonra, birlikte uğultulu gürültünün arasına daldık. Alışveriş merkezi tıklım tıklım doluydu ve bir ağızdan konuşmalar yankılanıyordu. Çeşit çeşit müzik, düzensiz dalgalar halinde birbirine karışıyordu. Bay Brown alışverişe çıkmaktan nefret ettiği için, yıllardır bu tür bir yere gelmemiştim.

James ağır adımlarla “avlanarak” akışa ters istikamette yürüdü. Bardak dibi gözlüklü kırışık yüzler, yarısı plastik emziklerin ardında kalan bebek yüzler, aynalı güneş gözlükleriyle sakallı yüzler, halkalı burunlar ve mavi boyalı göz kapakları, diş telli ve sivilceli yüzler: Hepsi yabancı dilde kelimeler gibi yanımdan geçip gittiler. James peşinde beni de sürükleyerek, devasa alışveriş merkezini boydan boya üç kez dolaştı. Çatık kaşlarla, taştan bir kül tablasına oturup ufak, yuvarlak masalara çökmüş bir şeyler atıştıran gençleri izledi. Nihayet ayağa kalkıp yeniden yürümeye başladı, bu sefer yürüyüş yönünün

ters istikametinde tam ortada duruyordu. Dün geceye göre gerginliğim neredeyse tamamen geçmişti. Terk edilmiş bir beden bulmak öylesine inanılmaz geliyordu ki, henüz korkacak bir durum olmadığına ikna olmuştum. Kurtaracak birisini bulmamız günler alabilirdi.

“İşte şu,” dedi James fısıldayarak.

Büyükçe bir mağazanın girişine yakın, otuzlu yaşlarda bir kadın çömelmiş koşu ayakkabısını bağlıyordu. Kısa kah-verengi saçları yüzüne dökülmüştü, üzerinde eşofman ve kapüşonlu bir mont vardı. James ağır ağır kadına yaklaşıırken ben de arkasına saklandım.

“Boş mu?”

“Dinlesene,” diye fısıldadı. “Çınlamayı duymuyor musun?”

Kadın ayağa kalkarken, saçları geri çekildi ve ağzının çevresinde gerilim gölgesi taşıyan ince yüzü açığa çıktı. Mağazaya girdi, biz de üç adım gerisinden takip ettik. Vızıltı gibi çok hafif bir ses duymaya başlamıştım, ama kadından mı yoksa mücevher vitrinlerindeki lambalardan mı geldiğinden emin değildim.

“Ne yapmam gerekiyor?” Sinirlerim iyiden iyiye gerilmişti.

“Ona tutun,” diye fısıldadı, “ve yalnız kaldığında, bedenine gir.”

Ruhumun James’ten başkasına tutunmasını istemiyordum, ama bir bedene sahip olmadan da, onunla gerçek anlamda birlikte olamayacaktım. “Benden çekinmeyen kötü bir ruhla karşılaşırsam ne olacak peki?”

“Uyuşturucu almamış.” Kadın koridorlar arasında kararsız kalınca, James de durakladı. “Billy farklıydı. Bu kadın sporcu –bedenine iyi bakıyordur.”

Ö sırada kadın sola döndü ve ilerideki duvarda “Bayanlar” yazan kapıyı açana kadar biz de peşinde dolandık. James dönüp yanında duran raftaki bir bornozun fiyatına bakıyormuş gibi yaptı. Boş kadın artık yalnızdı.

“Ben burada bekliyorum,” dedi James.

Sezgilerim aksini söylemesine rağmen, kadın kapıyı kapattığı sırada tuvaletin kapısından içeri süzıldüm. Tek tuvaleti, bir lavabosu, çöp kutusu ve hırsızlara karşı bir uyarı yazısıyla ufak bir bölmeydi burası.

Kadın aynadaki yansımasına, sanki neden orada olduğunu unutmuş gibi bir ifadeyle baktı. Bir sporcunun bedenine sahip olabilirdi, fakat yüzü kesinlikle sağlıksızdı. Solgundu, gözlerinin çevresinde morluklar ve sanki bir kedinin saldırısına uğramış gibi minik çizikler vardı. Dudaklarının arkasına yerleşip onları yeniden gülümsetmenin mümkün olup olmadığını merak ettim.

James kapının hemen dışında beklediğinden, başkasına tutunmak zorunda değildim, ama elimi çabuk tutmazsam kadınla yalnız kalma şansımı kayıracaktım. Korka korka, aynanın önünde onunla durdum ve lavabonun kenarına koyduğu sol eline dokundum.

Bunun Bay Brown’a ya da James’e dokunmakla uzaktan yakından alakası yoktu. Teni sıcak suda rahatlayan donmuş ayak parmakları gibi karıncalanıyordu. Sağ eliyle musluğu açtı, sonra eğildi ve avucuyla ağzına aldığı suyu çalkalayıp tükürdü. Ardından kana kana su içip doğruldu. Sağ elim, kadının sol elinde, sağ kolum koluyla bir hizada, biraz daha yakınına sokuldum. Çenesinde bir damla suyla, yeniden aynaya baktı. Başparmaklarımız farklı yerlerde olmasına rağmen, parmaklarını açık seçik hissedebiliyordum. Kadından kaynaklanan sıcak karıncalanma hissi kolum boyunca yayıldı.

Kadın aynada gözlerinin içine bakıyordu, fakat birden kendini tanıyamıyormuş gibi kaşlarını çattı. Sol kolunu önüne getirince, benim sağ kolumu da birlikte çekti. Biraz daha derine sokuldum, sağ gözüm onun sol gözünün içinden, tek bir kadının görüldüğü aynadaki yansımasına bakıyordu. Dudaklarının çevresindeki gölge, dudak kenarımla birleştiği anda, bir dehşet duygusuna kapıldım. Kadından kurtulmaya çalıştım, ama bedende sıkışıp kalmıştım. Yüreğimin çok gerisinde bir yerlerde, bir anı canlandı –kadının on yaşındaki hali, eviyeye sarkan kahverengi örgüleriyle, banyodaki lavaboya tükürüyor, bir yandan hıçkırıklarla ağlarken, bir yandan da öğürüyor ve su içiyordu. Karanlık yatak odasında kapının topuzunu tutmaya çalışan ellerinin ve topuzun parmaklarının arasında dönüşünün görüntüsü gelip geçti bir an. Üvey babası balkonda sessizce sigarasını içerken, annesi yatağına ıslattığı için kızı azarlıyordu.

Görüntüler geldikleri gibi hızla kayboldular. Aynadaki kadın, birisi kendi gözlerinin içinde, diğeri boşlukta asılı ve görünmez haldeki gözlerimin içine bakıyordu. Beni gördüğünü biliyorum çünkü dudakları gülümsercesine kıvrılmıştı. Ne var ki gülümseme kadına ait değildi. O çocuk daha yeni yetmelik yıllarında bedeninden kaçmıştı. Bakışlarıma karşılık veren şey kesinlikle o kadın değildi.

O sırada tuvaletin kapısı vuruldu. Kapı kulpu sarsıldı. Ancak bu beden, dönen kapı kulpuyla korkup büzülmüyor ya da ürpermiyordu artık; katran birikintisi gibi yükselen sağlam bir şeye ev sahipliği yapıyordu. O sırada bir kobranın başına benzeyen kara gölge kadının karnında saklandığı yerden, kıvrıla kıvrıla yükseldi.

“Helen!” James kapının öbür tarafındaydı ve sesinde korku vardı. “Dur, yapma sakın!”

Parmaklarımdan yukarı yakıcı bir öfkenin yükseldiğini hissettim; yanında o eli alıp yüzümün yarısının gerisinde saklandığı yanağı parçalama, kan revan içinde bırakma arzusunu da getirmişti. Korkunç bir dehşet duygusuna kapıldım ve kadının bedeninden dışarı fırlamaya çabaladım. Ele geçirdiğim kol havada savruldu ve ben onu kullanmaya çalışırken o da lavaboya sıkı sıkıya tutundu.

“Helen!” James kapıyı yumruklarıyla dövüyordu.

Yaratık sağ elini yumruk yapıp kaldırdı, savurup aynayı kırdı. Bu sesi duyan James kapıya omzuyla bir darbe indirdi. Kırık ayna parçalarından yalnızca bir tanesi eviyeye düşmüştü –diğerleri acayip çarpık şekiller yansıtmaya devam ederek yerlerinde duruyorlardı. Tiksinti dolu bir homurtuyla, yaratık beni bedenden dışarı fırlattı ve duvardan geçip tuvaletin dışındaki giysi raflarına savruldu. Hissettiğim korkuyla, çevremdeki askılıklar hafif hafif sallandı. Pamuklu geceliklerin arasından bakınca, bayanlar tuvaletinin kapısının açıldığını ve James’in şaşkınlıkla geri çekildiğini gördüm. İki parmak eklemi kanayan kapüşonlu kadın açılan kapıdan çıktı. Uzun adımlarla uzaklaşırken, dövüşmeye hazır bir tavırla arkasına göz atıp duruyordu.

James’in yanma yaklaştım ve yüzünde beliren rahatlama ifadesinin, hissettiğim panik duygusunu yatıştırmaya yetmediğini fark ettim.

“Çok özür dilerim,” diye fısıldadı. Onun peşinden terliklerin durduğu rafların arkasına geçtim. “İçi boşmuş gibi ses çıkarıyor sandım.” Soluğunu toparlamaya çalıştı. “Çevredeki makinelerin sesi kafamı karıştırmış olmalı. Bir daha olmaz. Çok özür dilerim.” Nihayet, bakışlarını uzun süre gözlerimden ayırmadı. “Kadının içinde birisi mi vardı?”

“Karanlık bir şey vardı.”

“Sen iyi misin?”

“İyiyim.” Yalan söylediğimin farkındaydı –hâlâ titriyordum. Tek dileğim James’in yanında olmaktı ve başka kimseyi istemiyordum.

Sonunda mağazadan çıkıp yeniden alışveriş merkezine girdik ve yavaş yavaş başladığımız yere doğru ilerledik. Birdenbire, James yürüyen insan kalabalığının ortasında durdu ve el ele tutuşmuş bir çift ayrılıp iki yanından geçmek zorunda kaldılar. Etrafa bakındım, dikkatini neyin çektiğini bilmiyordum. Yana doğru bir adım attı ve saksıdaki devasa bir çiçeğin önünde durdu.

“İşte,” dedi, başıyla işaret ederek. “Bankta oturan kız. Sarı kıyafetli.”

Sarı keten elbisesi ve kahverengi ayakkabısıyla, ellerini kucağındaki küçük, kahverengi çantaya dayamış oturan genç bir kız gördüm. Bakışlarını yere dikmişti.

“İçi boş,” diye fısıldadı James.

“Emin misin?”

“Salt çınlamayı duyuyorum.”

Omuzlarına gelen itina ile taranmış sarı saçlı bu kıızı gözüm bir yerden ısıırıyordu.

“Billy'nin okuluna gidiyor,” dedi fısıldayarak James. “Adı Julie mi, Judy mi, öyle bir şey.”

O sırada ben de duydum, kristal kadehin ağzında parmağınızı dolaştırdığınızda çıkana benzer, belli belirsiz bir ses. Üstelik de kızıdan geliyordu. Önünden iki kadın geçti ve geçerken alışveriş poşetleri kızın dizine çarptı, fakat kız gözünü bile kırpmadı.

“Güvenli,” diye fısıldadı James. “Yemin ederim.”

James’ten kopamıyordum bir türlü. “Yanımda kal,” dedim.

“Kalabildiğim sürece yanındayım.”

Bir salyangoz yavaşlığıyla, sarı kıyafetli kıza yaklaştım ve bir metre kadar önünde durdum. Cılız nefesler alıp veriyordu ve gözlerini boşluğa dikmişti. Yanına oturdum. James çiçeğin arkasındaki yerinden bizi izliyordu. Yirmi birinci yüzyıl kadınlarının oturma ve ayakta durma biçimlerini taklit etmek için hafifçe kambur durmanın zor olacağını düşünüyordum, fakat bu kızın, sanki korse giymiş gibi ciddi bir duruşu vardı.

“Jenny!” Gri elbiseli ve yüksek topuklu ince bir kadın kızın yanına geldi. “Hadi gidelim, tatlım.” Jenny denen kız başını kaldırıp yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle kadına baktı ve bir duman bulutu yumuşaklığıyla banktan kalktı.

Elimi uzatıp kızın kolunu kavradım. Bay Brown’a ya da James’e dokunmakla aynı değildi, ama karanlık kadının bıraktığı histen de farklıydı. Buzdan bir iğne yastığı kadar soğuktu. Fakat Jenny hareket ettiğinde, beni de birlikte götürdü. Peşinden süzülürken, ne yapacağımı söylemesi için James’e bakıyordum. Başıyla cesaret verici bir hareket yaptı, böylece ben de annesiyle birlikte hızla alışveriş merkezinin dışına ve oradan da otoparka yürüyen Jenny’nin peşine düştüm.

“Güzel bir çekiliş ödülü buldum,” dedi kadın. “İncil Atlası.”

“Müthişmiş anne,” Jenny’nin ölü gibi çıkan ses tonu tüylerimi diken diken etti.

“Pastayı baban alacak. Bir an önce eve gidip üstümüzü değişsek iyi olur. Dörtte parkta olmamız gerekiyor, saat üç buçuk oldu bile.”

Jenny'nin annesi çantasındaki bir düğmeye basınca, kestane renkli bir arabanın ışıkları yanıp sönmeye başladı. Bip sesi çıkartan aracın üzerinde balık sembolü ve arka tampo-nunda KÜRTAJ CİNAYETTİR yazan ufak bir levha vardı. Anneyle kız arabanın iki yanında durdular. James bisikletiyle yaklaştı ve yanlarından geçerken el sallayıp seslendi, "Hey, Jenny, selam!"

İkisi durup baktılar. Jenny'nin annesi, James'in iki araba sırası arasından uzaklaşarak gözden kaybolmasını izledi. "Sizin okuldan mı bu çocuk?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Jenny.

Sisters Planet

Sekiz

“Krem rengi şortunu ütüledim, tatlım,” dedi Jenny’nin annesi. “Üşürüm diyorsan başka, tabii.”

“Olur,” dedi Jenny.

Arka koltukta, metal ısırganı gibi hissettiğim bir dehşet duygusuyla, kaçak yolculuk yaptım. Ben ne yapıyordum? Hiçbir zaman tercih etmeyeceğim birine tutunmuştum. Ya James gene hata yaptıysa ve karanlık bir şeyler kızın içinde bekliyorduyorsa?

“Mavi kazağını kuru temizlemeden almış mıydık?”

“Aldık galiba.” Jenny pencereden dışarı baktı, fakat gözleri ötesindeki manzaraya değil cama odaklanmışlardı.

“Teri’yle Jeff düet yapacaklar.” Jenny’nin annesi arabaya kullanırken, iri elmas yüzüğünü direksiyona vuruyordu. Araba cenaze arabası gibiydi –geniş, temiz ve dışarıdaki dünyaya ait seslerden garip bir şekilde yalıtılmıştı.

“Güzel sesleri var,” dedi Jenny monoton bir ses tonuyla.

“Fotoğraf makinesini almayı unutmayalım,” dedi annesi. “Bana hatırlat olur mu?”

“Fotoğraf makinesini al,” diye mırıldandı Jenny.

“Arabaya tekrar binmeden önce, demek istedim, şapşal,” diyerek güldü kadın.

Arabanın yanaştığı garaj bile, Billy’lerin evinden güzeldi. Kocamandı; iki araba ve bir tekne alacak kadar genişti, fakat biz yanaştığımızda boştu. Parlak eviyesiyle pirüpak bir tezgâh, pırlıl pırlıl bir buzdolabı ve duvardaki yeri beyaz boyayla kusursuz bir şekilde çizilmiş çekiç ve testereleriyle bir alet edevat tahtası vardı. Kapıda alçalan bir güvercin posterı ve yanında tavandan sarkan melek yüzölü çocuk rüzgâr çanıyla bir sarmaşık bitkisi vardı.

Jenny’nin annesi direksiyonun altındaki bir düğmeye bastı ve arabadan inmeden, garajın mekanik çenesinin arkalarında kapanmasını bekledi. Garaj kapısı yarıya kadar indiği sırada, James’i ve bisikletini görmeyi umarak geriye baktım. Bizi izlemiş olsaydı, fikrimi değıştirebilir ve ona uça bilirdim. Fakat orada değildi.

“Hadi in bakalım,” dedi anne.

Jenny çantasını önünde tutarak kadının arkasından eve girdi. Muazzam büyüklükte ııl ııl bir mutfaktan geçtiler, sonra Jenny, yemek salonundaki masanın üstündeki, düzgünce katlanmış gazetesinin başlığına bakmak için duran annesinin önüne geçti.

Jenny’nin peşinden yatak odasına gittim ve soyunmasını izledim. Hareket halindeyken bedenine sokulmayı hayal bile edemezdim. Elbisesini ve kombinezonunu itinayla katlayıp çamaşır sepetine atışı, bütün hareketleri uyurgezer gibiydi. Çoraplarını fermuarlı bir torbaya koydu, ayakkabılarını da gardırobun rafındaki kutuya yerleştirdi.

Beyaz iç çamaşırını takımının içinde dikilerek, sanki taşıymış gibi durakladı. *Durdu*, diye geçirdim içimden.

“Hazır mısın?” diye seslendi annesi, koridorun ilerisinden.

Jenny gözlerini kırıştırdı ve çevrilen manivelaya tepki veren bir makine gibi yeniden harekete geçti. Askıdan şortunu ve pamuklu kazağını bulup giyindi. Gardıroptaki diğer bir kutunun içinde beyaz keten ayakkabılar duruyordu. Ufak toplar halinde tomar yapılmış çoraplarla dolu çekmece de beyaz bir çift çorap aldı.

“İşin bitti mi, küçük hanım?” diye seslendi annesi.

“Bitti sayılır,” diye cevap verdi Jenny. Yatağın kenarına oturup çoraplarını giydi, önce sağı sonra solu. Ardından bağcıklarını simetrik bağladığı ayakkabılarını. Şimdiyse gösterge ışığı sönmüş gibi, gözlerini tekrar boşluğa dikmiş oturuyordu. Kız hareket etmeyi bir kez daha bırakmıştı, fakat ona dokunamayacak kadar korkmuş haldeydim.

Odada dolaştırdım bakışlarımı; küçük genç kızlara özgü beyaz dantel ve sarı güllerle döşenmişti. Tuvalet masası, kili, çalışma masası: Her şey tertemizdi. Dua eden eller tablosu ve dizlerinin dibinde toplaşan çocuklarla İsa’yı gösteren bir poster dışında, duvarlar çıplaktı.

Kız hipnotize olmuş gibi kıpırdamadan oturuyor, ben de önünde dikiliyordum. Çok gençti. Kendi yaşında bir kadın seçseydim, daha uygun olurdu sanki, ancak terk edilmiş bir gemiye ihtiyacımız vardı ve sonuçta, James de aşağı yukarı aynı yaşta bir bedenin içindeydi. Çok gergindim. Bir şekilde bocaladığım ve bu çocuğun bedenine içeriden tutunamadığımı takdirde, cehenneme geri yuvarlanma olasılığı vardı. Bu kız, ebedi acı başlamadan önce gördüğüm son şey olabilirdi.

Yanında oturdum ve beyaz dantel yatak örtüsünün üstündeki bronz tenli, narin parmaklarına dokundum. İçi keşinlikle boş, diye geçirdim aklımdan. Bir düşme hissi ya da tehlikenin sıcaklığını duymuyordum, yalnızca salt durgunluk; bir

heykele dokunmak gibiydi. Geri çekildim, ancak genç kız sanki teslim oluyormuş gibi öylesine büyük bir cömertlikle, sırtüstü yatağına uzandı ki, artık denemek zorundaydım. Soğuk boşluğuna uzandım. İçi boş gibiydi, ama gene de saklanmış bir kötülükle karşılaşabilirdim. Dehşet verici bir titreme nöbetine yakalandım. Titreme öylesine şiddetliydi ki, anında ayağa fırladım ve aşağıda uzanan kıza baktım. Derin bir nefes alıp doğruldu.

“Beş dakika,” diye seslendi annesi.

Jenny ayağa kalkıp tuvalet masasına gitti. Masada ne bir parfüm şişesi ne de bir tek makyaj malzemesi vardı. Yalnızca bir fırça, tarak ve beyaz bir İncil. Fırçayı eline alıp ağır hareketlerle saçını taradı. Her fırça darbesinde boştaki eliyle bukleleri düzeltiyordu. Bitince, fırçanın kolları arasında kalan bir iki altın sarısı saç telini çekip aldı ve fırçayı yerine koyarken, saçları da beyaz çöp sepetine attı.

Peşinden koridorda kapısı açık duran banyoya gittim ve pembe bir diş fırçasıyla dişlerini fırçalamasını seyrettim.

Hadi, dedim kendi kendime. Fakat yapamadım.

“Fotoğraf makinesini unutma,” diye seslendi Jenny, fırçasını durulayıp boş gözlerle aynaya bakarken.

“Ah, sağ ol!” Jenny’nin annesi kapının eşiğinde belirdi. “Hadi yola koyulalım artık.”

Jenny gülümsedi, ancak yalnızca dudaklarıyla. Gözlerinde hayat yoktu.

“Çok güzel görünüyorsun, tatlım,” dedi annesi, araba kullanırken.

“Teşekkür ederim,” dedi Jenny. “Sen de öyle.” Annesi pamuklu bir elbise ve ona uygun bir hırka giymişti, ama kızın kıyafetlere göz ucuyla bile baktığını sanmıyordum. Kendimi bir korkak gibi hissederek, arka koltukta oturdum.

"Brad Smith sana çıkma teklif etti mi?" diye sordu annesi.

"Yok," dedi Jenny.

"Çekindi herhalde, ama yakında eder. Annesi benden izin aldı."

Hâlihazırda elli kadar aracın durduğu büyükçe bir otoparka yanaştılar. Kocaman bir çardak, ince plastik örtüyle kaplı üç sıra piknik masasının üstünü örtüyordu –iki masalık bir grup, yiyecek mezarlığını andırır şekilde, çeşitli biçimlerde folyo kaplı tabaklarla doluydu.

"Dan nerede, Cathy?" diye sordu bir kadın, Jenny'nin annesine.

"Pastayı almaya gitti. Neredeyse gelir sanırım. Beyzbol oynayanların arasında olmadığına emin misin?"

Jenny, elindeki biberonla bebeğini besleyen bir kadının oturduğu, en yakındaki masaya yaklaştı.

"Selam, Jenny," dedi kadın.

"Selam." Jenny gözlerini kırpıştırarak bebeğe baktı. "Selam, Randy."

Jenny'nin peşinden birkaç kişinin battaniyelere ve plaj sandalyelerine yayılmış oturdukları ve derme çatma bir sahada beyzbol oynayanlara bağırıp söylendikleri çimenlik alana gittim. Takım elbiseli tek adam beyzbol sopasını hazırladı. Kalabalıktan birisi, "Göster onlara günlerini, Rahip Bop," diye seslendi. Jenny hafifçe alkışladıysa da, gözlerini gökyüzüne dikmişti ve Rahip Bop'un ikinci kaledeki adam tarafından yakalanan topa vuruşunu kaçırdı. Ona yeniden dokunmak istedimse de, etrafta çok fazla insan vardı, dokunamadım.

Bir düzine kadar kadın üst üste yığılı kâğıt tabakları ve plastik çatal kutularını yerleştiriyorlardı. Kırmızı beyzbol kepli kır saçlı bir kadın, elindeki çanı çaldığında, hep birlikte

masaların başında toplandılar ama kimse oturmadı. Ter içinde kalan, ancak gülümseyen rahip elini kaldırıncı herkes gözlerini kapattı; benim dışımda. Rahip Bop da gözlerini kapatmıştı. Bebeğin ağlaması haricinde tam bir sessizlik hâkimdi.

“Ulu Tanrım,” diye gürledi rahip. “Bize verdiğin nimetlere şükürler olsun. Bu yiyecekleri bizim iyiliğimiz ve senin iraden doğrultusunda kutsa. Süründekilerin arasından, bugün burada bizimle olamayanları da koru. Mesih İsa adına, Amin.” Amin kısmı toplulukta yankılandı; Jenny bile eşlik etmişti. Rahip kolunu indirdikten sonra, bir kahkaha atıp, “Bayanlar, biz erkeklere ne yapmamız gerektiğini anlatın bakalım,” dedi.

Çanı tutan kadın, yiyecek kuyruğunun nasıl işlediğini anlatırken, yeşil polo gömleklı bir adam elinde büyükçe pembe bir kutuyla koşturarak geldi. Jenny’nin annesi kaşlarını çatıp ona baktı.

“Nerede kaldın?” diye söylendi. “Başına bir şey geldi sandım.”

“Ah, akılsız başın cezasını ayaklar çekermiş. Arabaya benzin koymayı unutmuşum, elimde bidonla kilometrelerce yürümek zorunda kaldım.”

Kadın ikna olmamış gibi güldüyse de, kocasının yanağına kondurduğu öpücüğü geri çevirmedi.

“Selam, ufaklık,” dedi adam Jenny’ye. Sonra da pasta kutusunu yemek masasına götürmek üzere uzaklaştı.

“Selam baba,” dedi Jenny, onun duyamayacak kadar uzaklaştığını fark etmeksizin.

Yemek kuyruğunda ilerlerken, tabağına hepsinden ufak bir parça alırken, yanında oturup biteviye konuşan çocuğa gülümseyip başıyla onaylarken, Jenny’yi izledim. Kuş kadar yiyor ve her lokmadan sonra, kâğıt peçeteyle, egzersiz yapan bir balerin titizliğiyle ağzını siliyordu.

Masadaki artiklar toplandıktan sonra, rahip erkeklere tahta sıraların çoğunu, katlanan sandalyeleri ve battaniyeleri çimenlerin üstüne taşıttı. Hepsini geniş bir çember şeklinde dizdiler ve herkes bir araya toplandı. Kadınların hepsi otururken, erkeklerden bazıları halkanın gerisinde ayakta dikildi. Parkın her yerinde gölgeler uzamaya başlamıştı. Rahip zifiri karanlıkta, çevresi aç aslanlarla çevrili halde bütün gece hayatta kalmayı başaran Daniel'in hikâyesini anlattı.

Jenny'nin arkasında dikildim. Dik duruyordu, ama başı sanki dua ediyormuş gibi öne eğikti. Yanında annesi ve karısının ayakları dibinde bir havluya oturmuş babasıyla, tahta sıranın ucuna oturmuştu. Jenny'nin yanında, ufak bir oğlan çocuğu başı annesinin kucağında çimenlerin üstünde uzanmıştı. Annesi başını okşadıkça çocuğun gözleri de ağır ağır kapanıyordu.

"Bizler de Daniel'in imanına sahibiz," diyordu Rahip Bop. "Öyle değil mi? Tanrının düşmanlarımızın çenesini kapatacağını biliyoruz çünkü. İradesine boyun eğdiğimizde, bizleri koruyacağına da güvenebiliriz." Birkaç kişi sessizce karşılık verdi, *Amin*. "Şimdi hep birlikte dua edelim."

Jenny ellerini kavuşturup gözlerini kapattı. Artık harekete geçmem gerektiğine karar verdim. Uyuyan çocuğun üzerinden geçip Jenny'nin oturduğu yere yerleştim. Kristalin titreşmesinden çıkan çınlama sesi her yanıma sarmıştı. Soğuk mermere yaslanmışım gibi hissediyordum. Jenny'nin içinde kaldım ve bir saniye sonra, zangır zangır titremeye başladım. Ödüm patlamıştı, ama gene de kaçmaya yeltenmedim. Hayalimde James'in bana gülümseyen yüzünü canlandırdım. Çınlama aniden, bir *bum* sesiyle kesiliverdi. Un ufak olup dağılan, buzdan bir heykel gibi hissettim kendimi. O sırada oluverdi işte. Jenny'nin bedenini hissettim, parmaklarının,

omuzlarının ve dizlerinin içinde kendi bedenimi. Dar omuzları, kazağının içindeki sıcak kollarıyla rüzgâra maruz kalan soğuk bacakları arasındaki farkı bile hissettim. Jenny'nin saçlarının yanağını gıdıklamasını. Attığım hayret dolu cıvılgılığı işittiğim esnada, elimi ağzıma götürdüm. Gözlerimi açtığımda halkanın çevresindeki bütün yüzlerin dönüp bana baktığını gördüm. Bir anda yer yükseldi ve her taraf karardı.

“Şu battaniyeyi verin çabuk.”

Telaşlı sesler duyuyordum. Yüzüm gölgelerden geçerken gül renkli ışıklar çaktı ve ardından göz kapaklarımın arasından güneş ışıkları süzüldü. *Benim göz kapaklarım*. Gözlerimi açınca tepemde endişeli endişeli salınan bir dolu baş gördüm.

“Dua sırasında oldu,” diye fısıldadı birisi.

“Belki de Kutsal Ruh’tu,” dedi başka bir ses.

“Doğru düzgün yemek yemedi,” dedi Jenny’nin babası. Kollarımın ve dizlerimin altından tutup kaldırdı. “Ortalığı hemen velveleye vermeyin.”

Böyle büyük bir ilgi görmek, beni şaşkına çevirmişti. Konuşamıyordum. Babanın güçlü kollarını, tenime değen gömleğinin kumaşını hissetmek. Hâlâ zangır zangır titriyordum.

Jenny’nin annesinin, “Ah, bebeğim,” diye cıvıladığını duydum.

Babası beni piknik masalarının yanındaki sıralardan birine oturttu. Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım; ellerimin içine hıçkırıyordum ve hayrettir, unutulmuş bir denizin tuzu misali, gözlerimden yaşlar boşanıyordu.

“Çocuğa görünmüş olmasınlar?” dedi birisi.

“Yalnızca utandı,” dedi Jenny’nin annesi, saçımı endişeli endişeli okşayarak. “Herkes duasına geri dönsün. Onunla ben ilgilenirim.”

Sonunda derin bir nefes alıp ağlamayı kestim. Jenny'nin annesi, Cathy, battaniyeyi bacaklarıma sıkıca sardı ve elime de bir kâğıt mendil tutuşturdu. Narin mendille yüzümü silip kadına baktım.

"Ne oldu sana böyle?" diye sordu.

"Birden çok garip hissettim," dedim, Jenny'nin ağzından çıkan sözlerini duyunca iyice afalladım. Dişlerim takırdıyordu.

"Reglin mi yakın yoksa?" diye fısıldadı.

"Bilmem," dedim.

"Sorun değil," dedi Cathy. "Eve gidince takvime bakarız."

"Anne?" Yalnızca anne demek ve nasıl tepki vereceğini görmek istemiştim.

"Efendim, tatlım?"

Bir kahkaha attım ve bunun elbette garip kaçtığını sonra fark ettim.

"Bir şeyler yemek ya da içmek ister misin?" diye sordu, kaygılı bir ifadeyle.

"Elma var mı?"

"Sanmam." Cathy yağmadan çıkmış gibi görünen yiyecek masasını gözleriyle araştırdı. "Limon jölesi? Üzüm suyunu ne dersin?"

"Evet, iyi olur." Sırtım çimenliğe dönüktü. İki yumuşak sesin ninni söylediğini duyabiliyordum. Dönüp rahibin ve Jenny'nin babası Dan'in çemberin biraz dışında durmuş dinlediklerini gördüm. Kucağında uyuyan bebekle, polis üniformalı bir adam da yanlarında duruyordu.

Cathy koyu renkli bir sıvıyla dolu parlak sarı bir plastik bardak getirdi. Bardağı iki elimle kavradım. Plastiği daha önce görmüştüm, ama ilk kez dokunuyordum. Görüldüğü kadar kaygandı, fakat belli belirsiz, garip bir kokusu vardı. Bardağı

sıkıştırıp bıraktığımda hafif bir ses çıkardığını keşfettim. Cathy'nin garip bakışları altında, meyve suyum yudumladım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Böylesine muhteşem bir tat, yalnızca inanılmazdı.

"Bu gece erkenden yatarsın," dedi Cathy.

Aklım başımdan öyle bir gitmişti ki, artık korku hissedemiyordum. Her şey, ama her şey büyüleyiciydi. Dokunulmak. İnsanları koklamak. Hoşça kal demek için bana sarıldıkları sırada ter kokularını, parfümlerini ve hatta kıyafetlerini yikadıkları sabunları kokladım. Dosdoğru gözlerimin içine ışık saçan, bütün o gözlerin gücü. Elimde tuttuğum bardağın içindeki meyve suyu gibi, nesnelerin ağırlıkları. Ayağa kalkıp hareket ettiğim sırada, kendi beden ağırlığım. Meraktan âdeta başım dönüyordu. Koşmak, şarkı söylemek ve insanların benimle çarpışmamak için yana çekilecekleri sokaklarda yürümek istiyordum.

Aynadaki kadının aksine, Jenny'nin geçmişi ya da kaçmasına sebep olan travmanın anlık görüntüleri gözümün önünde belirmedi. Billy'nin bedeni gibi, Jenny'ninki de hafızasızdı. O zaman, James'in söylediği bir şey aklıma geldi; ancak Billy'nin bedenine girdikten sonra kendi hayatını hatırlamaya başladığı. Jenny'nin kalbinin bu fikirle hızla çarpmaya başladığını hissettim. Kendimle ilgili hatırlayabileceğim şeylerden bir parça korkuyordum, işin aslı. Ama ilk anda hiçbir anı canlanmadı.

"Dan," diye fısıldadı Cathy yüksekçe bir sesle. "Gidelim artık."

Rahip Bob'la birkaç sessiz kelime lafladıktan sonra, Dan yanıma gelip elimi tuttu. "Hangimizin arabasıyla eve dönmek istersin, annenin mi benim mi?"

"Belli bir tercihim yok," dedim.

Cathy kucağımdan battaniyeyi kaldırıp katladı. “Benimle geliyorsun.”

“Evde görüşürüz.” Dan beyaz kamyonete yöneldi ve Cathy kolunu belime doladı.

“Yürüyebilirim,” dedim, ama bir yandan da kolunun sıcaklığının bedenimde yarattığı his rahatlatıcıydı. Özgürce yürümek istedim. Gerindim ve hatta adım atarken bir iki ke-re hopladım bile. Bacaklarımın bu kadar güçlü hissetmesine hayret ediyordum. Uzun adımlarımla saçlarımla savrulması bana keyif veriyordu. Bir kahkaha patlattım.

“İyileştik anlaşılan,” dedi Cathy, muallâkta kalmış gibi. Arabaya binene kadar bekledikten sonra sordu, “Jen, şey...” tereddüt ediyordu, “garip bir şeyler görmedin değil mi?”

Bir an ona bakakalmışım. “Hatırladığım kadarıyla hayır,” dedim.

Eve varır varmaz alelacele Jenny’nin odasına koşturdum ve kapıyı kapatıp aynaya baktım. İnanmakta hâlâ güçlük çekiyordum; fakat gerçekten de sarı saçlı, ela gözlü ve bronz renkli, ince parmaklı bu kız bendim. Yatağa oturup ayakbatarımı çıkardım. Ayak parmaklarımı oynattım, sanki kanatlarım çıkmış gibi. Havaya sıçradım ve birkaç kez, dönerek olduğum yere dizlerimi zarifçe büküp inmeyi denedim. Bütün kıyafetlerimi çarçabuk çıkartıp soyundum, sutyen külot takımımı bile çıkartmıştım ve gardırobun kapağındaki aynadaki görüntüm karşısında büyülenmiş gibi kalakaldım. Yumuşak ve pürüzsüz göğüslerime ve göbek deliğimin ufakık oyuğuna dokundum. Cama yaklaşıp kulaklarımın şekline iyice bakabilmek için saçlarımı kaldırdım. Birdenbire böylecesine genç olmak ne büyük bir armağandı.

Bir an için, Jenny’nin kulağındaki labirenti ve boyun çizgisini incelerken, başka bir boyun gördüm; sanki bir ressam

tarafından boyanan hayalet bir görüntü gibi. İkinci boyun soluk renkliydi, kulak bir parça daha yuvarlaktı ve arkasındaki saç da düz değildi de, kıvrıkcıktı. Hatırlamaya başladım, diye geçirdim içimden. Ne var ki, kapının vurulmasıyla irkilince gördüğüm hayal de dağıldı.

“Üstün giyinik mi?” diye seslendi Cathy koridordan.

“Bir saniye.” Gardırobu açıp baktım, sonra çekmeceli dolaba yöneldim. Düzgünce katlanmış bir pijama takımı alıp alt kısmını giydim. “Geliyorum,” diye seslendim, üstünün düğmelerini iliklerken.

Kapıyı açmamla birlikte, Cathy’nin dosdoğru çalışma masasına yönelip üst çekmecesinden ufak bir not defteri çıkarması bir oldu. “Bir bakalım,” dedi. “Yok, bir buçuk haftan daha var.” Defteri yerine koydu. “Banyon bitince haber ver, gelayım de okumanı birlikte yapalım.” Sonra odaya bakıp kaşlarını çatı. “Kasırğa çarpmışa dönmüş bu oda.”

“Özür dilerim,” dedim.

Omuz silkip koridora çıktı. Kıyafetleri topladığım gibi büyük sepete doldurdum, ayakkabılarıysa Jenny’nin içinden çıkardığını gördüğüm kutuya yerleştirdim. Sonra Jenny’yi dişlerini fırçalarken izlediğim banyoya girdim. Dişlerimi fırçalamak, nane tadını almak, hem garip hem de harikulade bir görevdi. Bir de, işemeye ihtiyaç duymak ve işeme hissi ne acayipti. Her şey yepyenyidi; sanki Hızlı’yken kendime ait bir bedenim olmamıştı. Odama dönüp tuvalet masasına oturdum ve saçlarımı tekrar tekrar fırçalamaya koyuldum; kendimi tamamen uyandırdığı hislere bırakmıştım. Hem yeniden Hızlı olmuştum, hem de gençtim. İnanamıyordum.

“Hazır mısın?” diye sordu Cathy, kapı eşiğinde elinde küçükçe bir dergiyle dikilerek.

“Evet.” O kenarına otururken ben de yatağa doğru ilerledim. Yorganı açınca içine sokuldum; çarşafların serin yumuşaklığı içimi bir anda sevinçle doldurdu. Cathy elindeki dergiyi bir an için bıraktı ve ellerinin kenarıyla yorgana bacaklarımın iki yanından vurarak beni kundaklar gibi güzelce yatırdı.

“Hah şöyle,” dedi. “İlkini ben seçeyim mi?”

“Pekâlâ.”

Bana garip garip baktı. Bay Brown’ın öğrencilerinin nasıl cevaplar verdiklerini hatırlamaya çalıştım. “Olur,” dedim.

Cathy ufak dergiyi açtı ve ilk birkaç sayfayı hızla çevirdi. “Şu nasıl, ‘Kaybolan Anahtar Mucizesi’.” Boğazını temizleyip okumaya başladı. “Amy Christopher’dan. Babam diyor ki, bugün hayatta olmamın nedeni, bir elfin babamın sihirli anahtarını çalmasıymış.” Cathy gözetimindeki çocuğa okuyan bir dadının tonlamasıyla konuşuyordu. “Anahtarı alanın bir elf olmadığını biliyorum ve aslında yüreğinde onun da bunu bildiğinin farkındaydım. Daha on aylıkken bana kol kanat geren aslında bir melekti.” Çok sıkıcı bir öyküydü, fakat yazan kişiyi her şekilde affedebilirdim. Birisi *bana* okuyordu. Cathy okumayı bitirince gülümsedi. “Sıra sende.”

Dergiyi elime aldım. Adı *İsa’nın Zamanında*’ydı. Sayfaları zevkle çevirdim. Kısa bir şiir görünce durdum.

“Prentice Dorey’den, Dar Yol,” diye sesli okudum.

Büyük babam girişte dururdu.

Güçlü elinde ter lekeli bir şapkayla.

Yolu gösterirdi yabancılara

Atalarının topraklarına giden, kendi inşa ettiği köprüye.

Eliyle seyreden kır saçlarını sıvazlardı,

Nehir yükseldiğinde ya da fırtınalar hızla yaklaştığında,

Atlı arabalara ya da yük arabalarına yolu gösterirdi,
Yolu asla kapatmaz, yolcuları bir kez olsun ayırmazdı.
Bir keresinde bir çiftçi yolun güvenli olup olmadığını sordu.
“Edimlerinin yolundan ayrılma.
Aşağı bakma. Arkana bakma. Yol dardır, doğru.
Ama sebat edersen Tanrı elinden mutlaka tutacaktır.”
Oldu büyük babamın cevabı.

Ağlamaklı olduysam da, gözyaşlarımı gülerek bastırdım.
Cathy dergiyi alırken bana gene garip bir bakış fırlattı.

“Dua etmeyi unutma.” Yanağıma bir öpücük kondurdu
ve gül aromalı parfümünü ve saçından yayılan limonumsu
kokuyu aldım. “Babanı gönderirim.”

Ne kadar basmakalıp olursa olsun, şiiri okuyunca öylesi-
ne heyecanlanmıştım ki, Cathy odadan çıkar çıkmaz yatak-
tan fırlayıp Jenny’nin kitaplarını aradım. Hayretle, odada bir
kitaplık olmadığını fark ettim. Çekmeceli dolabının üstünde
iki ince kitap desteğinin arasında birkaç tane kitap duruyor-
du o kadar: dört okul kitabı (fen, tarih, siyaset, cebir), *Nasıl
İyi Bir Bebek Bakıcısı Olunur?* ve bir de İncil sözlüğü. Sanki
evren bana kötü bir oyun oynamış gibi bir sızı hissettim.

Koridorda ayak sesleri duyunca yatağa attım kendimi.
Dan odaya girip bana gülümsedi. “Daha iyisin ya?”

Başımla onayladım. Yatağa ilerleyip alnıma bir öpücük
kondurdu. Teni sabun kokuyordu, ama gömleğinden, artık
her nedense, bir gardenya kokusu yayıldı.

Dokuz

Odamda kaldım, ama heyecandan içim içime sığmıyordu. Keşfe çıkmak için diğerleri uyuyana kadar beklemek istiyordum, o yüzden oturup Jenny'nin Amerika Tarihi kitabını okudum. Tutunduğum diğer kişilerle birlikte tarih kitapları okuduğum elbette olmuştu, ama belli terimlere bir türlü anlam veremiyordum, *antebellum* gibi –Iç savaştan önceki dönem. Bana o kadar da uzun zaman önce gibi gelmiyordu. Ben bile savaştan daha eskiydim. Zamanı, Tufan'dan önce ve sonra olmak üzere ikiye ayıran *antediluvian* terimi gibi, *antebellum* da zamanda bir ayırım olduğu anlamına geliyordu. Ben tarihin geçmiş sayfalarında kalmıştım; ama Jenny'nin bedeni şimdinin dünyasına kaçış yolum olmuştu.

Ev nihayet yalnızca insanlar uyuduğunda duyulan minik tıkırtılar ve gıcırıtlar kalana kadar sessizleşti. Gizlice sessiz yemek salonundan, mutfığa geçtim. Tepedeki lambayı yakmaya çekindiğimden, ocağın üzerindeki ufak ışığı açmakla yetindim. Kocaman tezgâhın üzerinde bir kâse yeşil armut duruyordu, sunakta Tanrılar için bırakılmış gibi. Bir tane alıp ısırıldım ve anında mest olarak oturup yemeye koyuldum.

Dolaplara göz atınca plastik kavanozda fıstık ezmesi buldum. Kapağını açıp kokladım ve bir kahkaha attım. Çekmece-lerden birinde bir kaşık buldum ve ezmenin tadına baktım. Üzüm suyundan bile muhteşemdi.

Ardından buzdolabını karıştırmaya koyuldum. Folyo kâğıdına sarılı bir parça ekmeği kokladıktan sonra, bu garip ambalajın köşesini yırttım. O kadar inceydi ki, neredeyse tüy kadar hafifti. Bütün mutfağa olağan dışı bir temizlik hâkimdi. Armutlar dışında her bir zerre gıda mühürlenip dünyadan saklanmıştı. Teneke kutulardaki sebzeler, kavanozlardaki soslar ve plastik kutudaki pirinç. Bayan Brown'm soğanları ve avokadoları kilerde sarkıtmasını özlediğimi hissettim bir an. Sonra çocukluğumun mutfağını, nasıl her şeyin yiyeceklerle bir bütün olduğunu hatırladım. Zemin ile masa bir-di. Karanlık şöminenin üstünde asılı kazan her daim çorba kokardı. Pamuklu torbalardaki kuru fasulye ve patatesler aynı havayı solumakta özgürdüler. Cathy'nin mutfağında yiyecek maddelerine şüpheli muamelesi yapılıyordu sanki. Billy'lerdeki dağınık mutfak bile bu garip odaya yeğleyebilirdim. Billy'lerin evinde, bir fare hiç değilse birkaç gün hayatta kalma şansına sahipti.

Fırının üst kapağının renkli camında yansımamı görünce irkildim. Bakışlarım Jenny'nin yüzüyle karşılaştığında, bir an için kendimi tanıyamamıştım. Jenny'nin ruhunun yakınlarda bir yerlerde olabileceği düşüncesiyle anında gerildim. Sonuçta James, Billy'nin ruhunu bir kere görmüştü; Jenny de beni izliyor olabilirdi. Gözlerimle dip bucak her yeri taramıysa da, benden başka kimse yoktu elbette. Jenny'nin de Billy'nin de kalıp terk ettikleri yaşamları izlemek için ne sebepleri olabilirdi ki?

İşte o sırada, duvardaki telefonun altında üst üste duran, bir tanesi sarı, diğeri beyaz yapraklı iki telefon rehberi ilişti gözüme. Blake ismini bulmayı düşündüysem de çekindim. Saat geç olmuştu, Mitch'i uyandırabilirdim.

Mutfağın ışığını söndürdüm ve evin içinde ses çıkarmadan gezinmeye başladım. Ana yatak odası dışında bütün odaları keşfe çıkmıştım. Jenny'lerin evi, bir kilise kadar düzenliydi ve gene kilise gibi bir kitaplıkları yoktu. Nihayet, Dan ve Cathy'nin odasının yanında çalışma odasını buldum. Bir duvarı boydan boya kaplayan kitaplığı görünce rahat bir nefes aldım. Ufak çalışma masasının lambasını yakıp kitap isimlerini okumaya başladım. En üst raftaki kitaplar meslek uygulamaları ve stratejileriyle, sözleşme hukuku ve araştırma yöntemleriyle ilgiliydi. Hemen aşağısındaki sıra da öğretici kitaplar –satışları arttırma yöntemleri, insanları etkileme sanatı, araba tamiri, konuşma sanatını geliştirme. Sonraki sırada teybe okunmuş kitaplar vardı –başarıya giden adımlar, hafıza geliştirme, *İncil Diyeti*, Yeni Ahit ve 'vaaz' etiketli, tarihin de atıldığı bir dizi kitap daha. Alttaki sıra tamamen golf ya da el işleri ve hobiler üzerine kitaplara ayrılmıştı, kadın erkek bölümleri vardı. En alttaki iki sırada ansiklopedi ciltleri duruyordu. Şiir kitabı bir yana, tek bir roman bile yoktu. Hayal kırıklığı içerisinde pes ettim.

Tertemiz çarşafların rahatlığına kendimi bıraktığım sırada, aklıma Cathy'ye okuduğum şiir düştü. Nehri kabartan yağmurun görüntüsü, uzun ince adalara dönüşen ekinler, köklerinin etrafındaki toprak ve yumuşayan topraktan koparılıp devrilen ağaçlar. Nihayet, gecenin kalan saatlerinde uykuya, o ağır ve tatlı uyuşukluğa boyun eğdim.

“Günaydın, hadi kalk bakalım!” Ertesi sabah Cathy kapıya vurunca korkuyla yataktan fırladım. Hızlılar’ın uykusuna o kadar yabancıydım ki, gözlerimi bile güç bela açabildim.

Işık olarak geçirdiğim yıllarda, yağmurda kaldım, şelalelerin altında durdum, belki yüzlerce kez musluklara ve banyodaki duşlara yaklaştım, fakat duşun musluğunu çevirip de soğuk suyun Jenny’nin cildini buz gibi ısırmasını hissettiğim anda korkudan ödüm patladı. Buz gibi suyun sesi ve tenimde bıraktığı hisle, yüreğim bir anda ağzıma geldi sanki. Ağzımdaki acı suyu yutkunup elimi musluğa uzattım. Suyu üstteki duşa değil de alttaki musluğa yönlendiren kolu çevirdim. Çekine çekine, elimi akan sıvıya soktum. Şimdi de anne sütü gibi ılıktı. Birkaç saniye sonra kaynar çorba sıcaklığına erişti. Kolu ittim ve soluk alış verişlerim yeniden düzene girene kadar, küvetin dışına çıkıp elimi suda tuttum. Nihayet ikinci bir kolu indirince, aynı mekanizmadan Bay Brown’ların evinde de vardı, küvete su dolmaya başladı. İhtiyatla içine girdim ve suyun bir karıştan fazla yükselmesine izin vermedim. Avuçlarıma doldurduğum suyla vaftiz olur gibi bedenimi, saçlarımı yıkarken, gözümün önüne gelen çürümüş ahşap görüntülerini uzak tutmaya çalışıyordum.

Pembe plastik jilet ya da saç kurutma makinesi gibi, en basit şeyleri kullanmak için bile kafa patlatmam gerekiyor. Duvardaki aynanın arkasında ufak kutuların durduğu bir dolap buldum. Doktorun yazdığı küçük harfli kullanım talimatlarını okudum: Öğünlerden sonra birer tane olmak üzere günde üç tane. Her hapın ne işe yaradığına dair açıklamaları da. Bütün bunlar aklıma son asırda çocukların hayatının ne kadar değiştiğini getirdi. Bir zamanlar yetişkinleri ilgilendiren konulara değinileceğinde çocuklar odadan gönderilirdi. Şimdiyse her gece televizyonda cinayetler ve

tecavüzler vardı. Belki de Mitch'in, Billy'nin çekmecelerinde uyuşturucu aramasının ve Jenny'nin banyosunda panik atak için küçük mavi haplar, stres için küçük sarı ve uyku için de küçük beyaz haplar bulunmasının nedeni buydu.

Jenny'nin banyosunda bulduğum malzemeleri doğru şekilde uyguladığıma inanıyorum ve anlaşıldığı kadarıyla okul için uygun bir kıyafet de seçmeyi başarmış olmalıyım ki –koyu yeşil bir elbise ve açık kahverengi bir hırka, Cathy'den bir şikâyet gelmedi. Ancak mutfak dolaplarında yiyecek bir şeyler aramaya başladığımda, bana şüpheli şüpheli baktı.

Çekmecelerden birini açıp elime teneke bir kutu tutuşturdu. “Çantan nerede senin?”

Jenny'nin yatak odasına dönüp çalışma masasının altından bulduğum kahverengi ve taba ekoseli keten çantayı aldım. Dört okul kitabının hepsini ve önceki gün alışveriş merkezinde Jenny'nin elinde gördüğüm kahverengi el çantasını içine yerleştirdim. Mutfaka geri döndüm ve masaya oturup teneke kutudaki kahvaltımı güç bela açtım. Bir yudum alınca gülümsedim. Çikolatanın tadını neredeyse unutmuştum. Cathy'den tarafa bakınca yüzünde hayret dolu bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Beyaz kâğıt ambalajında plastik bir pipet uzattı. Pipeti aldım, ambalajı açıp içeceğin içine koydum.

“Neyin var senin böyle?” diye sordu.

“Kahvaltı da hep bunu mu yiyorum?” dedim, bunun garip kaçabileceğini bir an için unutarak.

Beni yanlış anlamış olmalı ki, “Daha çok hoşuna gidecekse, bir dahaki sefere çileklisinden alırım,” dedi.

Oturdum ve neden bilmiyorum, çam ağaçlarını düşünerek içeceğimi bitirdim. Biraz sonra, Cathy yanımdan geçerken omzuma hafifçe vurdu.

“Dua köşesi.” Bu talimatın kızı için bir anlam ifade etmesini beklediği açıktı. Kutu içeceği bırakıp arkasından koridora ilerledim ve yatak odasından sonraki, devasa televizyonun durduğu odaya girdik. Önceki gece kitap ararken bu odaya da göz atmıştım, fakat köşede duran üç beyaz sandalye dikkatimi çekmemişti. Bu sabah sandalyeleri tavandan sarkan parlak bir lamba aydınlatıyordu. Sandalyeler birbirlerinden yarım metre uzaklıkta karşılıklı yerleştirilmişlerdi. Birinde bir İncil, diğerinde kahverengi deri kaplı bir kitap duruyordu.

Cathy İncil’i eline alıp boşalan sandalyeye oturdu. Ben duraklayınca, kahverengi kitabın üstüne vurdu.

“Geç kalmak istemeyiz, değil mi?”

Kitabı alıp sandalyeye yerleştim. Cathy gözlerini kapatıp ellerini İncil’in üstüne koydu ve benim işitmediğim çok güzel bir senfoni dinliyormuş gibi gözlerini kapattı. Kucağımdaki kitaba baktım. Üzerinde *günlük* yazıyordu. Kapağını açtığımda, ilk sayfasında 15 Mayıs yazdığını gördüm. Bitiş tarihi boş bırakılmıştı. Aşağı yukarı yüz sayfalık bir defter olmasına rağmen, baştaki yaprakların neredeyse yarısı yırtılmıştı. Kesilmemiş ya da özenle çıkartılmamışlar, cildi bir arada tutan ipi uzatarak ve tırtıklı cildi ağzı açık bırakarak kopartılmışlardı. Kalan sayfalardan ilkinin tarihi 7 Temmuz’dur. Başında yazanın aksine, ilk sayfaya mavi mürekkeple ve düzgün bir el yazısıyla yazılan kelimeler günlük değil, İncil’den uzun alıntılardı.

“Mısır’dan Çıkış yirmi –Tanrı şöyle konuştu: Seni Mısır’dan, köle olduğun ülkeden çıkartan Tanrın Yahve benim. Benden başka Tanrın olmayacak.”

On Emir’di. Jenny’nin el yazısı, okul kitaplarındaki notları gördüğüm için onun olduğuna emindim, ufak ve muntazamdı

ve özellikle koyu yazılmıştı. Birkaç sayfa çevirdim ve Özdeyişlerden bir Bölüm buldum.

“Kendi haline bırakılan çocuk annesini utandırır.”

Dan’ın birden çıkıp gelişiyse günlüğü alalecele kapattım. Üçüncü sandalyeye oturdu, Cathy’ye gülümsedi ve ikisi birden gözlerini yumdular. Büyülenmiş gibi izledim onları. Dakikalar sessizlik içinde geçti. Dan konuştuğunda yerimden öyle bir sıçramışım ki, günlük yere düştü.

“Cennetteki Babamız.” Sesi odanın içinde gürlledi; Tanrı’nın arzu edeceğinden çok daha yüksek, diye geçirdim içimden. “Kulaklarımızı aç ki, kelimini duyabilelim. Yüreklerimizi günahahtan arındır. Arzularımız senin arzularına dönüşsün. İsa adına, Amin.”

Jenny’nin annesiyle babası gözlerini açarlarken, alalecele eğilip günlüğü halının üstünden aldım. Dan bacak bacak üstüne attı, sonra gömlek cebinden bir kalem çıkardı. Kalemi aldım. Cathy de dizinin üstünde bir bebek gibi pırpıpladığı İncil’i kocasına uzattı. Dan aradığı sayfayı bulup yüksek sesle okumaya koyuldu. Kitabın kapağına yayılan kalın ve bronz tenli parmaklarıyla eline baktım bir müddet. Nikâh yüzüğü takmıyordu.

“Mısırlılar’a ne yaptığımı, sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıyarak yanıma getirdiğimi gördünüz.”

Dan okurken, Cathy’nin ayakkabısını inceledim. Üst üste attığı bacaklarını sallıyor, ayağı boşluğu sessizce dövüyordu. Bileği bir genç kız bileği gibi ince, ayakkabıları topuksuz ve siyahtı. Çocukların Pazar okulunda giydiği pabuçlar gibi bağcıklıydı.

“Şimdi sözümü dinler, antlaşmama uyarsanız, bütün uluslar içinde öz halkım olursunuz. Çünkü yeryüzünün tümü benimdir.”

Okumayı bitirince İncil'i Cathy'ye uzattı. "Özdeyişler yirmi ikiye üç."

Cathy bir görev aşkıyla sayfaları çevirip doğru paragrafı açtı ve sandalyesinde dönerek tam karşıma geçti. Okumaya başlamadan derin bir nefes aldı, fakat sonra gözü bana takılınca duraladı. "Özdeyişler yirmi ikiye üç," dedi hatırlatırca-sına. Dan de benden tarafa baktı. Günlüğüme onların huzurunda yazıları geçirdiğimi ancak o zaman anladım. Defteri açtım ve sayfaları hızlıca çevirip ilk boş sayfayı buldum. Kalbim güm güm atmaya başlamıştı. Jenny'nin el yazısını taklit edebilecek miydim? Tükenmez kalem kurcalayıp açmaya çalışırken, ucunun çevrilince çıktığım keşfettim.

"Özdeyişler," dedi Cathy ısrarla.

Elimden geldiğince Jenny'nin ufak muntazam harfleriyle yazmaya çalışarak dikte edilenleri kâğıda geçirdim. Cathy okurken, bu sefer de Dan ayağını sallıyordu.

"İhtiyatlı kişi tehlikeyi görünce saklanır." Ben yazarken Cathy bekledi. Yazdığım metin ölümüne sıkıcıydı, ama kalem ufak çapta bir mucize sayılabilirdi. Matbaa makinesinden sonraki en büyük icat.

"Toysa devam eder," diye okudu, "ve bunun için cezalandırılır."

Yazmayı bitirince kalem tereddütle yeniden Dan'e uzattım. Kalem aldı ve bana bakarak ayağa kalktı. "Kalk bakayım."

Duraksaya duraksaya ayağa kalktım. Elleri belinde durdu, bir kez bile gözümün içine bakmadan beni inceledi: yüzümü, bedenimi, bacaklarımı. Cathy'nin dik bakışları altından cebinden çıkardığı ufak mezurayı kadına verdi.

"Okul elbisesi," dedi Cathy. "Çekecek değil ya." Cathy eğilip elindeki mezurayla dizlerimle etek arasındaki mesafeyi ölçmeye kalkışınca irkildim bir an.

“Büyüyor,” dedi Dan.

“Uzamıyor ama,” diye yakındı Cathy.

“Dön bakayım,” dedi Dan, Cathy ona mezurayı geri verirken. Duraksayınca, Cathy eliyle bir çember çizdi ve ben de bu hareketi taklit edip tek kerede kendi çevremde döndüm. Dan bir kez daha alıcı gözle beni süzdü. “Hırkanı çıkar.”

Cathy’nin bakışlarından, Jenny’nin kıyafetlerini denetlemek onun göreviymiş de rütbesi düşürülmüş gibi, aşağılanmış hissettiği okunuyordu. “Bu elbiseyi geçen hafta görmüştün,” dedi kocasına. “İçini göstermiyor, askılar da belli olmuyor.”

“Cathleen.” Dan’ın sesinde karısını yaklaşan tehlikeye karşı uyarıcı bir ton vardı. Hırkanı çıkarmaya başladım da, Dan bizi bir el hareketiyle başından savdı. “İyi günler, bayanlar.”

Cathy beni arabayla okula götürürken, aklım başıma gelmeye başladı. Düşününce, sudan çıkmış bir balıktan farkım yoktu. Kitapları sayesinde, en azından Jenny’nin tarih, siyaset, matematik ve fen derslerini aldığını biliyordum. Sinirlerim o kadar gergindi ki, her an düşüp bayılabilirdim ve Cathy’nin kullandığı araba parfümü de durumu iyice kötüleştiriyordu. Bir tanesi amigo kız kıyafetli, okula yürüyen iki kızın yanından geçtik.

“Amigo kız olmam konusunda ne düşünüyorsun?” diye sordum Cathy’ye, bunun antrenmanlara katılmamın gerekip gerekmediği konusuna bir açıklık getireceğini umut ederek.

“Ortaokulda bu konuyu kapattık sanıyordum. Formaların göbeği açık ve koreografiler de son derece uygunsuz.”

Lisenin önündeki kaldırıma yanaştı.

“İyi günler, tatlım.” Kusursuz bakımlı başım bana doğru yatınca, yanağından öptüm.

Arabadan inince, eğilip açık kapıdan ona baktım. “Nasıl görünüyorsun?”

“Gayet güzelsin.”

“Peki ya beden dersi?” dedim.

Gözlerini kırıştırdı. “Takımlardan birine mi girmek istiyorsun?” diye sordu. “Bale derslerini, derslerine daha çok zaman ayırabilmek için bırakmadın mı?”

“Boş ver.” Gülümseyip kapıyı kapattım.

Adlarını ve hangilerinin arkadaşım olduğunu bilmediğim için, diğer öğrencilerle göz göze gelmekten kaçmıyordum. Yazı işlerine gidip resepsiyon görevlisi Bayan Lopez’in telefon görüşmesini bitirmesini bekledim. Bay Brown ona Olivia diyordu.

“Sizin için ne yapabilirim, Bayan Thompson?” dedi.

“Ders programımı almam mümkün mü?”

Bu isteğimi garip bulmuş gibi baktı. “Kimin için istiyorsun?”

Hayrettir, dudaklarımdan o anda bir yalan döküldü. “Kilise.”

“Tabii.” Olivia tekerlekli sandalyesiyle kayarak duvarın önünde duran masadaki bilgisayara yanaştı ve klavyede birkaç tuşa bastı. Oda tutkal ve mürekkep kokuyordu.

Tanıdık bir ses kulağıma çalınınca yüreğim ağzıma geliverdi.

“Bana mesaj var mı?” diye sordu Bay Brown. Olivia duvardaki Bay Brown yazılı oyuktan ufak bir kâğıt çıkartıp verirken o da tezgâha dayanıp bekledi.

“Teşekkürler,” dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım. Yanı başımda durmuş notu okuyordu; bir elinde evrak çantası ve üstünde genelde pazartesi günleri giydiği mavi gömleği vardı. Gözüme her zamanki gibi göründü; fakat bu sefer bedeninden yayılan belli

belirsiz sıcaklığı, çantasındaki deri kokusunu ve sabah duş aldığı, ada çayına benzeyen sabunun kokusunu bile alabiliyordum. Onun bu katı ve yoğun dokulu karmaşıklığı beni al lak bullak etmişti. Romanını yanında getirmediğini anlayabiliyordum. Evrak çantasına kutuyu da sıkıştırdığı günlerde, çantanın kilidi kapanmazdı. Bugün evrak çantası hafif ve boştu. Buna üzülmüş, ancak bu kadar yakınında durabildiğim için heyecanlanmışım da. Derin bir nefes alıp onunla konuşmaya hazırlandım, fakat sonra beni tanımayacağını hatırladım. Jenny'yle daha önce hiç karşılaşmamış bile olabilirdi. Bay Brown başını kaldırmadan dönüp odadan dışarı çıktı. Onun kadar fiziksel bir varlığa dönüşmeme rağmen, onun için hâlâ eskisi kadar görünmezdim. Olivia yeniden telefonla konuşmaya başlamıştı.

Ardından pencereden dışarı baktım. Taştan bir bankın üstünde dikilmiş, öğrenci kalabalığını gözleriyle tarayan James'e ilişti gözüm. Yanaklarıma bir anda kan hücum etti.

"Al bakalım," dedi Olivia, elime bir sayfa tutuşturarak.

Binadan resmen koşar adımlarla bahçeye çıktım, fakat James ortalarında yoktu. Bu defa da *ben* kalabalığı gözlerimle inceliyordum.

Okul binasını tanıyordum, odaların sayısını ve bazı öğretmenlerin isimlerini, ancak öğrencilerin çoğu yabancıydı benim için. Yanlarından geçerken iki kız Jenny'yi selamladılar, ama ben gülümsemekle yetindim. A Binası, 100 numaralı sınıfta, çökeltilerin işlendiği bir derste, göze çarpmamaya çalışarak öylece oturdum. Teneffüs zili çalınca yerimden fırlar gibi kalkınca, arkamda oturan oğlan bir kahkaha attı.

Kalabalığın arasında C binasına doğru ilerliyordum ki, uzakta kahverengi saçları uçuşan, tanıdık bir baş gördüm. James ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor, sağa sola

bakmaya çalışıyordu. Heyecandan olduğum yerde donakaldım ve benden tarafa dönene kadar kılımı bile kıpırdatmadan durdum. Jenny'nin yüzünü görünce o da dondu kaldı. Bana doğru öğrencileri yararak ilerlemesini izledim. Nihayet ben de ona doğru sağlı sollu ilerlemeye koyuldum, ama kısa boylu olduğumdan anında onu gözden kaybettim.

Bir grup kızın yanından geçtikten sonra onu aniden bir metre kadar uzağımda dikilirken görünce ben de olduğum yerde kalakaldım.

“Helen, sen misin?” diye sordu.

Başım la evet dedim. Yeni tanışıyor muş numarası yapmamız gerekir mi diye bir tereddüt yaşıadıysam da bu en fazla birkaç saniye sürdü. İkimizin de çantaları yere düştü ve beni öyle sert bir hareketle kollarına çekti ki, bir an boğulacağımı sandım. Yüzünün yüzüme değdiğini, kollarının sertliğini ve yüreğinin çarpışını hissetmek baş döndürücüydü. Saçlarının kokusu. Bedeninin sıcaklığı gözyaşlarımın düğümünü çözüverdi. Bir iki öğrenci kaba şakalar yaptı ve bir kızın güldüğünü gördüm. James beni bıraktı, ama elimden tutup kalabalığın arasından çekerek ilerlemeye başladı. Ona ayak uydurabilmek için koşturmam gerekti. Beni çevirerek ilk kez konuştuğumuz yer olan geri dönüşüm kutularının arkasına geçirdi ve yüzümü ellerinin arasına alıp öptü; bir yandan kaslarımı, kemiklerimi ve sıcak bedenimden yayılan nemi yoklayarak gerçekliğimi sindirmeye çalışıyordu.

Zil çalınca durduk. Beş dakika da geçmiş olabilirdi bir saat de, bilemiyorum. Beni duvara yapıştırmıştı ve zil çalınca ayaklarımın üstünde durmam için bıraktı. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. James izlenip izlenmediğimizi anlamak için yola göz attı, ama sınıflarına koşturan birkaç öğrenciden başka kimse yoktu ortalıkta. Kendime hâkim olamıyordum.

Fıstık ezmesinden bile lezzetliydi. Tadına bakmak yalnızca iştahımı arttırmıştı. Kollarımı boynuna dolayıp onu içime çektim.

Aniden uyanan bir anıyla sarsıldım –parmaklarım buğday renkli saçları ve yarım ay biçiminde ufacık bir yara izi taşıyan sakallı bir boğazı okşuyordu. Uyanan hisler tüylerimi diken diken etti. Görüntüyü savuşturdum ve geriye yalnızca James, tek gözünün üstüne düşen koyu renkli saçları kaldı. Elimi gömleğinin içine kaydardım ve sırtının pürüzsüz ısınısını hissettim. Yüzümü göğsüne bastırdım ama ellerime yapışıp önünde tuttu.

“Bekle,” dedi. “Hangi ders var şimdi?”

Hatırlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti. “Siyaset.”

Hâlâ nefes nefeseydi. “Üçüncü ders peki?”

“Kütüphane uygulaması.”

“Dört?”

“Etüt salonu.”

“Etütten önce benimle burada buluş.”

Okul çantalarımız, neyse ki, attığımız yerde bizi bekliyorlardı. Benimkini alıp kayışlarını sırtıma geçirdi.

“James,” dedim. İsmi sesli söyleyebilmek ne büyük bir zevkti.

Gülümsedi. “Sınıfının nerede olduğunu biliyor musun?”

“Bu okula senden önce geldim ben.”

“Unutmuşum.” Etrafına alalecele bir bakış fırlattı ve elleriyle başımın arkasını tutup beni bir daha öptü. Rüya olmadığımdan emin olmak ister gibi bastırıyordu kendini bana. Bir an sonra, dönmüş ve patikadan yukarı koşturmaya başlamıştı bile.

Yeni sınıfımı bulmayı başardım, fakat içeri girdiğimde bütün gözler üzerime çevrildi.

“Geciktim, özür dilerim,” deyip küçük bir reverans yaptım. Birisi güldü ve öğretmen kayıt defterine bir işaret koydu, ama cezam bundan ibaretti. Arka sıraya oturdum. Konuşulanların tek kelimesini bile işitmiyordum. Tek düşünebildiğim, dudaklarımın değdiği yerde boğazının kaslarını kaplayan derisinin yumuşaklığıydı. Bir de saçlarından yayılan temiz ve ferah orman kokusu.

Ders kitabımı önüme açtım fakat kelimeler yabancı bir alfabadeki yazılar kadar anlamsızdı. Sayfaların arasındaki beyaz alanlara diktim bakışlarımı. İnce bileklerimin ve minik parmaklarımın ne kadar çocuksu göründüklerinin ayır-dına vardım. Böylesine genç bir bedenın tutkuyla yanıp tutuşması ayıp olmalıydı. Ben bu duyguları yaşadığımda Jenny'den çok daha büyük değil miydim? Sonraki zil çaldığında, vahşi bir iştahla James için bakına bakına kütüphaneye yürüdüm; ama onu bulamadım.

Kütüphane uygulaması dersi neredeyse sadece kitapları raflara dizmekten ibaretti. Kitap yüklü el arabasını ittire ittire raf sıralarının arasında dolaştırdım. Kendi başına çalışmayı seçen bir avuç öğrenci, çalışma masalarına ya da öndeki uzun masalara yerleşmişler, okuyor veya yazıyorlardı. Bir tanesi kestiriyordu. Kitapları raflara dizerken, kendim için kucak dolusu roman ve şiir kitabı seçtim. Elimdekileri girişteki tezgâha bırakıp yığının üstünden danışmadaki görevliye baktım. “Bir kerede kaç kitap alabiliyorum?”

James beni geri dönüşüm kutularının yanında şişkin okul çantamın yanında dikilmiş beklerken buldu. Omuzlarımı tutarak beni uzun uzun öptü; belki de bütün bedenimi onun-kine

yaslamama engel olmaya çalışıyordu. Sonra çantamı sırtlamaya çalıştı.

“Aman Tanrım,” dedi. “Neler oldu böyle?”

“Kütüphanede bir kerede yirmi kitap alınabiliyormuş, bugün öğrendim.”

“Kitaplar artık karton kapaklı da basılıyor, bilmem haberin var mı?” Kendi çantasını bana verip benimkini de iki eliyle kaldırdı. “Gel benimle.”

James'in peşinden spor salonunun arkasına, tahta bir cetvelle aralanmış yangın çıkışlarından birine yöneldim. Kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra kapıyı açıp bana yol verdi. İçerisi zifiri karanlıktı. Yüzüne dokundum, ama, “Bekle,” dedi. Elimden tutup, okul tiyatrosunun merdivenler ve ahşap çerçevelere gerili brandalarla çevrili dar bir geçitten geçilerek girilen arka sahnesine götürdü beni. Burası bir mağara gibi oyuktu ve küf ve talaş kokuyordu.

Ahşap merdivenin dibinde, çantalarımızı alıp bir masanın altına itti. Yukarıyı gösterdi ve bir saniye bile tereddüt etmeksizin basamakları tırmanmaya başladım. En üstte, kadiife bir yatak misali serilmiş kalın siyah bir perdenin hazır beklediği bir platform vardı. Zemin en fazla bir sandal genişliğindeydi ve ben ayakta rahatça durabilmeme rağmen, James eğilmek zorunda kalıyordu. Bir ağaç ev havasındaydı. Ruhken burasını keşfe çıkmamıştım hiç. Ayakkabılarımı çıkartıp kumaşa çıplak ayakla dokundum. Beş metre aşağıda ki sahne, nefis bir kara göl gibi duruyordu.

“Bayan Helen,” dedi James. “Seni etki altında bırakmak istemem.”

Başı öne eğik, tek eliyle tepesindeki kirişe tutunarak durdu.

“Bu durumdan herhangi bir şekilde yararlanmaya çalıştığımı...”

“Bildiğim kadarıyla,” dedim, “türümüzün tek örnekleriyiz. Tanrı’nın gözünde bizim gibi birbiri için yaratılmış başka iki kişi olabilir mi?”

Bundan başka bir şey duymasına gerek yoktu. Öpüşmelerimiz arasında kıyafetler birbirine karıştı. Ben onun kotunun düğmelerini çözmeye uğraşırken, söylemek zorundayım çok fazla metal düğmesi vardı, o da benim elbisemi başımdan geçirip çıkartmaya çabalıyordu. Ayakkabılarımdan birisi platformdan kayıp tüfek patlaması gibi bir ses çıkartarak sahneye düştü.

Kıyafetlerini hiçbir utanç taşımadan çıkartmak çok garipti. Kitaplarda ve romanlarda, modern kadın karakteri atak davranan taraf olunca, eşlerini yatağa itip, asansörü katlar arasında durdurduklarında afallardım. Bayan Brown bile aniden Bay Brown’ı baştan çıkartıp beni şaşırtır ve kocasının ilgisini o kadar çabuk çekerek ki, odadan kaçacak zamanı ancak bulurdum. Genç bir kızken bunu bana kimin öğrettiğini ya da hangi kelimeleri kullandığını hatırlayamasam da, bu konudaki davranış kurallarını gayet iyi biliyordum –gelin sessizce ama göz önünde bekler, damadın talimatıyla açılmaya hazırlanırdı. Hedef erkeğin zevk almasıydı ve kadının ne hissettiğiysen bir muammaydı, o da bir şey hissediyorsa tabii. Fakat bu yepyeniydi. James’le birlikteyken her şey yeniymiş aslında.

Şimdi de kendi cüretkârlığıma şaşıırıyordum. Siyah perdeden yatağa uzandığımızda, aramızda yalnızca tenlerimiz vardı. İçime girebilmek için indirdiği elinden yararlandı ve keskin bir acıyla soluğum kesildi.

“İlk kez mi biriyle birlikte oluyorsun?” diye sordu.

“Hayır.”

“Jenny olarak demek istedim.”

“Ah.” Bütün bedeninin titrediğini hissediyordum, ama gene de bekledi. “Bilmiyorum,” dedim.

“Canını yakmıyorum ya?”

“İyiim ben.”

Bunu duyunca rahatlayıp içime girdi. Gırtlığımda belli belirsiz bir ses uyandı, katedral karanlığından çıkan kardeş bir yankı. Yoğun bir anıyla James’in bedenine iyice sokulup sarıldım. Çevremizi saran gölgeler James’ten yayılan seslerin, her hamlesinde çıkan fısıltılı soluğunun ritmiyle titreşiyordu. Benim verdiğim karşılıklarsa kuş şakıması kadar yumuşaktı. Başımızın üzerindeki görünmez derinlik, gece ağaçların sessiz dalları gibi sallanan saklı halatlar ve ışık vermeyen lambalarla yer değiştiriyordu. Kalçalarını kendime doğru bastırırken, gözlerim karardı ve kafatasım da dahil her yana bir hoşluk dalgası yayıldı. Sesimin yankısını duyana kadar çılgık attığımın farkında değildim. James kendi ağzıyla benimkini kapattı, sonra bedeni kamburlaşırken dudaklarımız ayrıldı. Kollarını belime dolayıp beni kumaştan kaldırdı.

“James,” dedim.

Cevap vermedi. Beni bir müddet kollarında salladı yalnızca.

“Peki sen daha önce kimseyle birlikte olmuş muydun?” diye sordum.

Nihayet yeniden soluk alıp vermeye başladı ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Bilmem.” Sonra bir kahkaha attı.

Sarmaş dolaş uzandık, fakat dişlerimiz zangırdıyordu artık. Tenimiz nemliydi ve tavan arasında cereyan vardı. Kendi tişörtünü ve benim hırkamı üzerimize bir battaniye gibi serdi. Başım dönüyordu, platformun bir nehrin sularında

sallandığını ve aysız gece göğünün altında akıntıyla sürük-
lendiğimizi hayal ettim.

“Jenny’nin bedenini nasıl aldın?” diye sordu.

Bu konuya gülerek yaklaşıp kendimi bile şaşırttım. “Kilise
pikniğinde dua ederlerken girdim içine.”

“Ciddi olamazsın.”

“Kutsal bir varlığın hayaliyle bayıldım sandılar.”

“Eviniz nerede?” diye sordu.

“Bilmem,” dedim, yola dikkat etmeyi unutmuştum çünkü.

“Telefon numaramızı da biliyorum.”

Kalbim yatışıp bedenim rahatladıktan sonra da beni kol-
larında tutmaya devam etmesi, ağzımdan çıkan her kelime-
ye ve hareketlerime ilgi göstermesi ne kadar garip, ne kadar
beklenmedik bir şeydi. Sonrasında neden yalnızlık bekledi-
ğimi bilemiyordum.

“Bir şeyler hatırlamaya başladın mı?” diye sordu.

“Kayda değer bir şey yok.” Anılarım canlandığında, ge-
nelde onlara eşlik eden duygular hoşuma gitmiyordu. “*Sen*
başka neler hatırladın, anlatsana,” dedim.

“Düşünmem lazım.” Çenemin ve kürek kemiğimin çizgile-
rini parmağıyla takip ederek, gözlerini dikmiş bana bakıyor-
du. “Bu sabah annemin şu parmağının yarısının eksik oldu-
ğunu hatırladım.” İşaret parmağını kıvrıp sağ elini kaldırdı.
“Önlüğünü giyerken bağcıklarını komik bağlıyordu, şu şekil-
de.” Annesinin eliyle yaptığı ufak dansı canlandırmaya çalış-
tı. Ardından yüzünü boynuma gömüp kokumu içine çekti.

Zil çalınca birden yerimden sıçradım.

“İkimizin de uzun beslenme teneffüsü var,” dedi, boynu-
mu öperken. “Saat bire kadar burada kalabiliriz.”

“Ne yani, öğle yemeğini kaçırarak mıyız?” Doğrulup oturdum. “Elmanın tadına bakamadım daha.”

Birbirimizin giyinmesine yardım ettik ve James önden, ayakkabımın teki elinde aşağı indi. Bense basamakları yalın ayak indim. Ayakkabımın sahneye düşen tekini bulmuş, merdivenin dibinde beni bekliyordu. İndiğimde, önümde diz çöküp iki ayakkabıyı da ayağıma geçirdi.

Gene birbirimizin okul çantalarını sırtlandığımızda, James bana yüzünde garip bir gülümsemeyle baktı.

“Ne oldu?” dedim.

“Dağılmışsın,” deyip güldü. “Birisi sana şöyle yapmış gibi...” Ellerini başımın iki yanına yerleştirdi ve parmaklarının saçlarımın arasına daldırırken dudaklarıma sıcacık bir öpücük kondurdu.

Vardığımızda avlu çoktan, masalara, bankların üstüne ve çimenlere oturmuş beslenme çantalarındaki ya da kantinden aldıkları öğle yemeklerini yiyen öğrencilerle dolmuştu. Bir ağacın altında durduk.

“Yemek kuponun var mı?” diye sordu.

Okul çantamdaki el çantasını karıştırdım. İçinden bir fırça, bezden ufak bir çanta, bir ayna, mendil, teneke kutuda çiklet ve bir cüzdan çıktı. Cüzdanı açtım ve James arkasında siyah bir bant ve önünde okulun amblemi bulunan plastik bir kart buldu.

“İşte bu,” dedi.

“Lambert Drive’da oturuyormuşuz,” dedim, ehliyetimi bulunca.

“Ehliyet sınavında çaktın herhalde,” dedi James, “aksi takdirde ehliyetin üzerinde resmin olurdu.”

Herhangi bir konuda başarısız olabileceğim iddiasına bozulmuşum gibi yapıp ehliyeti kaldırdım. Ehliyetle canımı sıkın bir şey vardı, ama ne olduğunu kestiremiyordum.

“Soyadın neymiş?” diye sordu.

Bu soruya şaşırdım, biraz önce yaptıklarımız düşünülünce garip kaçıyordu.

“Thompson,” dedim.

“Pekâlâ, Lambert Drive’lı Bayan Thompson,” dedi James. “Benimle öğle yemeğine çıkar mıydınız acaba?”

Benim genç kızlığında, bir gelinin evlilik gecesi öncesi damadın çıplak kolunu ya da damadın kızın çıplak ayak bileğini görmesi yakışıksız kaçırdı. Modern genç kız ve delikanlıların içki âlemlerinde birbirlerinin bedenlerini keşfetmeleri beni hâlâ şaşırtıyordu –flört etmeksizin çiftleşme dansı. Kızlar ve erkekler kütüphane raflarının arasında ya da spor salonunun arkasında saklanıp aşk hatta sevecenlik sözü bile almadan birbirlerinin kollarına atlıyorlar, canları yanmadan ya da nefret edilmeden önce, acemi denemelerle birbirlerinin tadını almaya çalışıyorlardı.

Fakat James hiçbir zaman pervasız davranmıyor, her adımını ölçülü atıyordu. Arzusunu açıkça belli ettiğinden, arsız kaçmıyordu. Tutkusu o derece saftı ki, ona karşı duyduğum şehvetten zerre kadar utanç duymuyordum.

Okul çantalarımızı ağacın altında bıraktık ve kantindeki yemek kuyruğunda ilerlerken James bana rehberlik etti.

“Şuna elini süreyim deme,” dedi, buharları üstünde üç tepsi dolusu salçalı bir yemeğe yaklaşırken.

“Nedir peki?” diye sordum.

“Bilen yok.”

Katı yumurta, yuvarlak ekmek, büyük kırmızı bir elma ve ufak karton kutuda süt aldım. James bir sandviç ve portakal

seçti. Çimenlere oturduk ve eğlenerek yemek yememi izledi. Portakalından bir dilim ikram etti ve ben zevkten neredeyse bayılacaktım. Yumurtamı yavaş yavaş soyup yedim, sonra sıra ekmeğe geldi; onu da her lokmasının tadını çıkartarak bitirdim. Uzanıp sandviçinin plastik poşetini parmaklarımla okşadım, Büyüleyici bir yumuşaklığı vardı. Derken sütün tadına baktım. “Tadı farklı,” dedim.

“Modern inekler,” diye açıklama getirdi.

Bir anda yüreğime bir keder çöktü. James’le tanıştığım-dan beri başıma birkaç kez gelmişti bu. Bu seferki, kullanılmaktan aşınmış ahşap bir süt sağma taburesinin görüntüsüydü. James’in dudagımın kenarındaki süt damlasını dudayıyla almasıyla, kendimi toparladım. Arkamızda birkaç öğrencinin buna gülüp ıslık çaldıklarını duydumsa da, James hiç oralı olmadı, ben de ona uydu.

“Seni uyarmak zorundayım, çok dindar bir ailem var,” dedim. “Şaşıрма sakın.”

“Ne yani, benimkinden daha tuhaf bir ailen olduğunu mu ima etmek istiyorsun?” diye sordu.

“Tarzları farklı,” dedim.

Elmayı ısırınca gözlerim yaşla doldu. Bir kez daha anlık bir görüntü –el büyüklüğünde ve koyu turuncu renkli akça-ağaç yaprakları, ahşap masanın üstündeki un, gri taş bir bacadan yükselen dumanlar. Ürperdim. James büyülenmiş gözlerle bana bakakaldı.

“Billy olduğun ilk günlerde, yiyeceklerin tadını sen de böyle sevmiş miydin?” diye sordum.

Yan uzandığı yerde dirseğinin üstünde doğruldu. “Hayır,” dedi. “Fakat sevseymişim iyi olacaktı.”

Öğle yemeğinden sonra, James okul çantamı her gittiğim sınıfa sürüklemeyeceğimi söyledi.

“Dolabın nerede?” diye sordu.

“Bilmiyorum.”

“Cüzdanının içinde bir yerlerde yazılı olmasın?” dedi James. “Billy’nin dolabının ve bisikletinin şifresini cüzdanında bulmuştum.”

Jenny’nin cüzdanını dip bucak kurcaladım. Yalnızca okul kimliği, öğle yemeği bileti, ehliyet, telefon kartı ve dörde katlanmış yirmi dolarlık bir banknot vardı.

“Aman Tanrım.” Birden yaptığım işi bıraktım. “Annemin okuldan sonra beni arabayla alıp almadığını bile bilmiyorum. Ya almıyorsa? Evin yolunu bilmiyorum ki. En ufak bir fikrim bile yok.”

James gülümsedi. “Bu geceyi tiyatro salonunda geçirmekten başka çaremiz yok anlaşılan.”

Tekrar yazı işlerine uğradığımda o da benimle gelip dışarıda bekledi. Danışma görevlisi Olivia kahvesini yudumluyordu.

“Tekrar merhaba.”

Gülümsedim. “Dolabımın numarasını ve şifresini alabilir miyim, lütfen?”

Bana boş gözlerle baktı. “Kilise için mi?”

“İşin aslı,” dedim sessizce, ona doğru eğilerek, “âşık oldum ve bu yüzden de korkunç derecede unutkanlaştım.”

Bana garip bir ifadeyle gülümseyip bir defterin sayfalarını karıştırdı ve bir kâğıt parçasına yazdığı bilgileri bana uzattı. “Kalbine dikkat etsen iyi edersin,” diye uyardı. Ses tonu yüzünden şaka yaptığını sandım bir an, fakat olgun gözlerinin ardında kaygı vardı.

Kitaplarımı 113 numaralı dolaba kadar James taşıdı. Sayıları okuyarak kilidi açtı ve bir kalem, kutuda çikolatalı kahvaltı ve kâğıt ambalajında bir pipet bulduk. Aldığım yirmi

kitabın on altısını ufacık dolaba tıktım, ama *Romeo ve Juliet*, *Jane Eyre*, bir şiir kitabı ve *Uğultulu Tepeler*'i yanıma aldım.

"Neden sen de kütüphaneden eve kitap götürmüyor-sun?" diye sordum James'e.

"Mitch kafayı yediğimi düşünür," dedi. "Üstlerine sahte kapak yapıştırırsam olur aslında."

"Benim de bunları saklamam gerekir mi sence?" diye sordum, kaygılı kaygılı.

"Edebiyat bu sonuçta, neden saklaman gereksin?" diye merakla sordu.

"Bizim evi görmen lazım."

Zil çok erken çaldı. Okul çıkışında otoparkta buluşmaya karar verdik.

Sonraki derslerde sadece oturdum ve matematik dersi de İkinci Dünya Savaşı üzerine film de bir kulağımdan girdi diğerinden çıktı. Bay Brown'm sınıfında James'le birlikte oturmak istiyordum, fakat yapamazdım. Okuldan sonra, otoparkın köşesinde, her geçen saniye ya gelmezse diye kaygılanarak, onu bekledim.

"Hey," diye seslendi bir kız sesi. Arkamı dönünce, saçları boncuklu iri yarı bir kızın dik bakışlarıyla karşılaştım. "Billy Blake'le mi çıkıyorsun?"

O kadar afalladım ki ne cevap vereceğimi bilemedim bile.

"Seni tanımam etmem," dedi. "Fakat o çocuktan uzak dursan iyi edersin."

"Neden?" diyebildim ancak.

"Uyuşturucu kullanıyor ve tehlikeli serserilerle arkadaşlık ediyor, o yüzden."

"Ah." Kız boncuklu örgülerini omzunun üstünden savurup uzaklaşırken arkasından öylece bakakaldım.

Yüreğim güm güm atıyordu. James'in geldiğini görünce, ona doğru koşmamak için bütün irademi kullanmam gerekti.

"Sen olmayınca İngilizce dersinin hiç tadı yok," dedi. Cevap veremedim ve gözlerim yaşla doldu. "Sana çıkma teklif etsem kabul eder miydin?" diye sordu.

Güldüm. "Tiyatroya gittik ya."

Beni öpecek gibi oldu, fakat yanımdan iki öğretmen geçince vazgeçti.

"Billy kimlerle arkadaşlık ediyor?" diye sordum. "Biraz önce bir kız beni onlar hakkında uyardı."

"Beni aralarından attılar sanırım," dedi James. "Bana kızgınlar, şey yapmıyorum diye..." kelimeleri özenle seçti, "onlarla birlikte serüvenlere atılmıyorum diye."

Bir an bütün bedenim buz kesti. Yolun karşısında bir adam vardı. Her yanından dalga dalga yayılan keder, bu mesafeden bile hissediliyordu. Gözlerini önündeki boşluğa dikmiş, dudaklarını sanki kendi kendine şarkı söylüyormuş gibi oynatarak içi alışveriş torbalarıyla dolu bir el arabasını itiyordu. Olmayan ayaklarını sürüyerek sokağın köşesine ilerleyişini seyrettim. Dizlerinden aşağı bacakları giderek inceliyor ve sırtından yukarı çıkan bir pipo dumanına dönüşüyordu. Ona bakmak yüreğimi sızlattı. Sırtımda James'in sıcak elini hissettim.

"Korkma," diye fısıldadı. "Onlardan birisi işte."

"Bizi görebilir mi?" diye sordum, tüylerim diken diken.

"Hayır," dedi. "Öldüğünün farkında değil." Elini belime doğru kaydırdı.

"Ona yardım edebilir miyiz?"

"Hayır."

Adamın hayaleti birdenbire sanki aramıza bir perde çekilmiş gibi kayboldu. Fakat bu beni hemen sonra gördüğüm

şey kadar korkutmamıştı. Kahverengi bir araba görüş alanına girerken, korku mideme bir yılan gibi çörekledi.

“Annesi,” dedim. Eli yanına düştü. “Onunla gitmek istemiyorum, yalnızca seninle olmak istiyorum.”

“Bu gece olacak ve yarın bana anlatabileceğin bütün o acayip şeyleri düşün,” dedi.

“Peki ya sesini duymak istersem?” diye fısıldadım, araba yanımda kaldırıma yanaşırken.

“Beş beş beş on iki yirmi beş,” dedi fısıldayarak. “Noel gibi. On iki yirmi beş.”

Cathy’nin yüzü görüş alanıma girmişti artık. James’e attığım bakışı görünce gülümsemesi yüzünde dondu. Araba durdu ve kapı kilitleri mekanik bir ses çıkartarak açıldı. Çantamı sırtıma atarken arkamı arabaya döndüm. “Seni öpmek istiyorum,” dedim fısıldayarak.

“Ben neler yapmak istiyorum neler,” diye cevap verdi James.

Bir esaret hissiyle, arabaya döndüm ve kapıyı açıp direksiyonun arkasında oturan kadına gülümsemeyi başardım.

“Selam,” dedim otururken. Kapıyı çarparak kapattım ve James’e son bir bakış fırlattım. Elini alçaktan hafifçe salladı. Cathy gerildi.

“Kimdi o çocuk?” diye sordu, sesindeki gerilimi saklayamadan.

“Öyle biri işte,” dedim. “İyi çocuk.”

“Sana kur yapan çocuklar hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?” dedi.

“Merak etme,” dedim. “O gerçek bir beyefendi.”

“Demek öyle?” Kapılar uğursuz bir ses çıkartarak kilitlendiler.

On

Eve varınca, Jenny'nin odasındaki banyoya kaçıp önceki gibi, fakat bu sefer küvette bulduğum bir kapla başımdan aşağı su dökerek yıkandım. James'in kokusunu kaybetmek istemiyordum, fakat tenimden, saçlarımın dibinden yayılan bu kokunun başkası tarafından fark edilmesi de kötü olurdu. Jenny'nin elbisesini üstüme geçirip kirlileri elime aldığımda, külotumda bir kan lekesi gözüme çarptı. Lavabonun musluğunu açıp kenardaki tabağın içinde duran gül şekilli bir kalıp sabunu kullanarak çitilemeye başladım.

"Tatlım?" Cathy kapıyı tek kez vurup cevap beklemeden açmıştı. Kilitlediğime pişman, yerimden sıçradım. O da afallamıştı. "Duş mu aldın?"

"Yoo." Külotu çitilemeyi bırakıp avucumun içine tıktırdım. "Banyo yaptım."

"İyisin ya?" Ellerime baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Bir iki şeyi elde yıkayıverdim." Gülümsedim, fakat yüzündeki kaygılı ifade geçmemişti. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırıp kapıyı kapatmakla yetindi. Islak külotu, kuru kıyafetlerin arasına sıkıştırıp dışarı çıktım. Jenny'nin çamaşır sepetine varmadan, Cathy'yi açık okul çantamın önünde, kütüphaneden aldığım kitaplardan birine bakarken bulunca şaşırıp kalakaldım.

"Nedir bu?" diye sordu, *Romeo ve Juliet*'i elinde evirip çevirirken.

"Tiyatro oyunu."

"Bu dönem İngilizce dersin yok sanıyordum."

"Yok," diye kabul ettim. "Okumak istedim sadece."

Cathy ikna olmamış gibi baktıysa da kitabı çantama geri koydu. "Üstüne bir şeyler giyin. Ev ödevini yapma vakti geldi sayılır," dedi. "Saat beşte masanın başında buluşuruz." Cathy odadan ellerini birbirine sürüp temizleyerek çıktı, sanki parmaklarına bulaşan Shakespeare'den kurtulmaya çalışıyormuş gibi.

Üzerimi değiştirip okul kitaplarımı çalışma odasına taşıdımsa da Cathy ortalarda yoktu. Evin içinde dolandım bir süre ve onu yemek masasında, yanında bir kutu ve kucağında mektup kâğıtlarıyla otururken buldum. Elindeki kalem pembeydi ve karşısına geçip otururken bana gülümsedi. Kutunun üzerindeki etikette 'yazışmalar' yazıyordu ve pembe çiçekli kâğıtla kaplıydı. Anlaşılan bu anne kız arasındaki bir ritüeldi, ama her gün mü yoksa haftada bir mi icra edildiğini bilmiyordum. Ara sıra Cathy'ye kısa bakışlar fırlatarak, tarih, siyaset ve matematik çalışıyormuş gibi yaptım. Bir çocuk gibi, yazarken dudaklarını hafifçe kıpırdatıyordu -kelimelerini düzgün satırlara ve hayatını muntazam paragraflara yerleştirmekle meşguldü. Cathy rahatlıkla otuz beş yaşında hatta daha büyük olabilirdi, ama ben yaşlanmayı yirmi yedi yaşında bırakmışım ve o esnada, Alice'in ablası gibi

hissettim kendimi; ağacın altında oturmuş kız kardeşinin delikten aşağı yuvarlanışını izlerken. Ama bu yalnızca bir yanılsamaydı. Acayip bir dünyaya düşen bendim ve Cathy de benim gardiyanımdı. Jenny'nin dünyasıyla Amelia Caddesi arasında bir köprü kurabilmek için Alice kadar zeki olmam gerekiyordu.

Ev ödevlerimi not alma zahmetine girmemiştim bile. Gelişigüzel bazı bölümleri seçip aklımda tutmaya çalışmaksızın okuyordum yalnızca. James'i aklımdan çıkartamıyordum.

"Bitirdim," dedim, saatler gibi gelen bir sürenin sonunda. Cathy hepsini altın sarısı yapışkanlı zarflara yerleştirdiği dört mektup yazıp sol tarafına koymuştu.

"Aferin sana," deyip gülümsedi. "Hazır olunca seni çağırırım."

Bunun ne anlama geldiğini keşfetmeye uğraşmadım bile; dosdoğru odama gidip kitapları bıraktım. Ardından sessizce çalışma odasına geçip kendimi içeri kapattım. Odanın ışığını yakmadan yavaşça ahizeyi elime aldım. Beş, beş, beşi ve Noel gibi on iki, yirmi beşi tuşladım. Telefon çalarken kalbim yerinden fırlayacaktı âdeta.

"Alo?" Cevap veren Mitch'ti.

"Billy'yle konuşabilir miyim?" dedim.

"Kim arıyor?" diye sorunca bocaladım. "Aynı okuldanız. Onunla İngilizce sınıfındaydım," dedim, bir anlamda doğruyu da.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Mitch.

Hızlı düşünemedim. "Bir kitap var da, onun hakkında bir şeyler soracaktım," diye geveledim.

Mitch güldü. "Bizim Billy'yi istediğine emin misin sen?"

Arka planda, James'in kimin aradığını soran sesi duyulmaya başlamıştı. Ardından kulağımda sesini duyunca ne kadar rahatladığımı anlatamam.

"Alo?"

"Çalışma odasında saklanıyorum."

James'in elinde telefonla, Mitch'ten elinden geldiğince uzaklaşmaya çalışırken çıkardığı hışırtıları duyabiliyordum. "Sana uğrasam nasıl olur?" dedi James. "Annenle babandan seninle çıkmak için izin isteyebilirim."

"Bilemiyorum," diye fısıldadım. "Akşam yemeğinde konuyu açmaya çalışırım."

"İyi misin?"

"Çok korkunç," diye itiraf ettim. "Ne yapmam ya da nasıl davranmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim bile yok. Koca koca hatalar yapıp duruyorum."

"Ne hissettiğini gayet iyi anlıyorum," dedi gülerek. "Billy gibi konuşmayı, yürümeyi ve kanepede oturmayı öğrenmek için neler yaptığımı anlatırım bir ara."

Koridordan bir ses geldi. "Birisi geliyor," diye fısıldayıp hoşça kal bile diyemeden telefonu kapattım. Nefesimi tuttum ve Dan kapıyı açtığında cılız bir çığlık attım.

"Korkuttum mu seni?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Yoo."

"Annen masayı hazırlamanı bekliyor."

Nedenini bilmiyorum, ama içimden bir ses benim kızları olmadığımı, büyük babamı ya da büyük annemi tanıyamamak gibi önemli bir şey yüzünden değil de, tabakları hangi dolapta bulacağımı bilmemek gibi basit bir ipucu yüzünden anlayacaklarını söylüyordu. Bu nedenle, mutfığa kadar olan mesafe bitmek tükenmek bilmedi. Dana rostoyu

pişirmekle meşgul Cathy ve gazeteyi karıştıran Dan, dolapları sessizce kurcalayışımı mucize eseri fark etmediler. Ancak yemeği masaya getirirken Cathy birden durdu.

“Servis altlıkları nerede?” diye sordu. “Senin neyin var böyle?”

Dan sürahiyi masaya bırakıp porselen dolabından üç tane mavi dikdörtgen kumaş çıkarttı. “Alt tarafı servis altlığı canım, büyütmeye gerek yok,” dediye de, Cathy kaygılı görünüyordu. Üç servis altlığını da itinayla yerleştirdim, bir yandan da şüphe uyandırabilecek başka bir hata yapmadığım için rahatlamıştım.

Masanın iki ucuna yerleştiklerinde, gerilim yüzünden başım çatlayacak gibi ağrıyordu artık. Ufacık bir bahaneyle gözyaşlarına boğulabilecek bir ruh haliyle, ben de masaya oturdum. Elden ele dolaşan servis tabaklarıyla yemek paylaşılırken, Cathy’nin gününden konuşuldu.

“Annenin dediğine göre, okulda garip bir çocukla konuşmuşsun.” Ses tonu o kadar kontrollüydü ki, bunun hiç de öyle sıradan bir sohbet olmadığı hemen anlaşıyordu.

“Garip filan değildi,” dedim.

“Onunla daha önce de konuştu mu?” diye sordu Dan. İkisi de beni izliyorlardı.

Jenny önceden Billy’yle tek kelime bile konuşmamış olabilirdi. “Ona koridorda rastlıyorum.”

“Öyleyse bizimle aynı kiliseye gitmiyor?” dedi Dan.

“Hayır,” dedim.

“Başka bir kiliseye gidiyor mu peki?” diye sordu Cathy.

“Sormadım,” dedim, fakat pazar sabahını James ve Mitch’le geçirmiştim ve kiliseye gitmediklerini bal gibi biliyordum. “Bana çıkma teklif edecek galiba.” Bunun sıradan

bir etki yaratmasını ummuştum, ama ikisi birden yemek yemeyi bıraktılar.

“Saçmalama,” Cathy boğulacaktı âdeta.

“Birileriyle çıkmak için çok küçük olduğu konusunda hemfikir olduk sanıyordum,” dedi Dan.

“Şey...” Kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibi atıyor, her atışında gözlerim kararıyordu. “Annemin söylediğine göre, bana çıkma teklif etmek isteyen bir çocuk varmış.”

Cathy elindeki çatal bıçağı bırakıverdi. “Brad Smith. Senin grubundan. Üstelik de yalnızca kilise partisi için, Jenny.” Kocasına sanki bu suça iştirak etmediğini anlatmak ister gibi baktı.

“Onu bizim kiliseye çağırabilirim,” dedim.

“Olmaz,” Cathy başını salladı. “Aklının köşesinden bile geçirme böyle bir şeyi.”

Yargılanmadan mahkûm edildiğim gibi garip bir duyguya kapılmaya başlıyordum. “Neden?”

“İkiniz bu konuyu çoktan konuştunuz sanıyordum.” Dan, Cathy’ye kınar gibi bir bakış fırlattı.

“Kitabın her satırını beraber okuduk. Kilise dışından birileriyle görüşmemesi gerektiğini gayet iyi biliyor,” dedi Cathy kocasına. Derken başını o kesin tavırla sallayarak bana döndü. “Asla ama asla, sonradan doğru yolu bulacağını umarak, kimseyle çıkma. Daha ilk bölümün başında yazmıyor muydu bu?”

“Ona gelinceye kadar,” dedi Dan, “bir yıl daha kimseyle çıkmayacağı konusunda anlaşmıştık, yanılıyor muyum?”

Yeniden gençlik yıllarına dönmeyi dileyenler, dualarına amin demeden önce iyice düşünsünler. Midem yediğim bir iki lokma yemeği de geri gönderme tehditleri yağıdırıyordu. Derin bir nefes aldım.

“Sizinle aynı kiliseden olmayanların gözünüzde hiç değeri yok?” diye sormuşum. Çok geçti. Ne kadar sert konuştuğumu fark edene kadar kelimeler ağzımdan dökülmüştü bile.

Cathy sanki tüfekte ateş etmiş gibi sandalyesinde geriye doğru savruldu. “Jennifer Ann.”

Dan başını ağır ağır bana doğru çevirdi; hedef değiştiren bir top gibi. “Benim Katolik ve Yahudilerle de iş yaptığımı gayet iyi biliyorsun. Farklı inançlardan çocuklarla aynı okula gittiğin için mutlu olduğumuzu da. Ama büyüklerinle böyle konuşmayı öğretiyorlarsa, okuldan yarın alabiliriz seni.”

“Özür dilerim,” dedim ve ardından alenacele ekledim. “Demek ki Hristiyan olmayanlarla arkadaşlık edebilirim? Bir arkadaşımınla ders çalışmamın da mahzuru...”

“Kiliseye gitmeyen liseli delikanlıların derdi,” diye lafımı kesti Cathy, “liseli kızlarla arkadaşlık etmek olmuyor genelde.”

“Neden çekiniyorsunuz bu kadar?” diye sordum.

“Kesin.” Dan yemek tabağını önümden çekip masanın ortasına taşıdı. Cathy ayağa kalktı ve tek kelime etmeksizin akşam yemeğimi mutfığa götürdü. Elinde bir bardak suyla geri dönüp bardağı önüme bıraktı. İçindeki limon dilimi ölü bir balık gibi suya batıp çıkıyordu.

Jenny’yi yemeğinden mahrum etmenin ceza amaçlı olduğunu biliyordum bilmesine; fakat bu bana bir ödül gibi gelmişti. Sinirlerim o kadar gergindi ki, tek bir lokma bile yiyecek halim yoktu. Yemeğin sonuna kadar hiç konuşmadan oturdum, İstenildiğinde ekmeği uzattım, bir çiçeğin içebileceği kadar sessizce suyum içtim. Kafayı çalıştırmak zorundaydım. Bu zindandan nasıl kaçacaktım?

Cathy ve Dan yemeklerini bitirdiklerinde, ayağa kalktım ve özenle masayı toplamaya başladım. Dan servis tabaklarından

ikisini mutfağa taşıyıp tek kelime etmeksizin çıktı. Cathy sinirli hareketlerle takır tukur sesler çıkartarak yiyecekleri kaldırmakla meşguldü. Masanın toplanması bitince, ne yapacağımı bilmeden ayakta kalakaldım.

“Odana git,” dedi Cathy. “Oruçla ve İncil’le odanda kalıyorsun.”

Göründüğü kadarıyla bu şekilde serbest bırakılmışım ve ben de fırsatı değerlendirdim. Koridorda tekrardan Işık olmuşum gibi çıt çıkarmadan ilerledim ve yarı aralık duran çalışma odasının kapısından içeriye dinledim. İçerinin lambası yanıyordu ve Dan’ın telefonda konuşurken çıkardığı uğursuz mırıltıları duydum.

Odama döndüğümde, içimde büyük bir huzursuzluk vardı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Gölgeimin halının üstünde tutturduğu çarpık dansı izleyerek volta atmaya başladım. Yatağa oturup şiir okumayı denediysem de, yerimde duramıyordum. Tuvalet masasının önüne oturup saçlarımı taramaya koyuldum, her fırça darbesini, *Yalnızca on iki saat kaldı*, diye düşünerek indiriyordum. Nihayet çalışma masasına oturup çekmeceyi açtım. İçeride alışılmış ıvır zıvırla doluydu; ataçlar, kalemler ve lastik bantlar, hepsi düzenli bir şekilde birbirinden ayrı plastik bölmelere yerleştirilmişti. Bölme-lerden birinde, “WWJD?²” yazılı plastik bir rozet vardı. Bu kısaltmayı daha önce de görmüştüm, fakat neden önemli olduğunu hatırlayamadım.

Ayrıca İLERLEME diye etiketlenmiş garip bir klasör vardı. İçini açınca Jenny’nin küme küme birbirine tutturulmuş karneleriyle karşılaştım. İlkinin üstünde, geçen sene sonbahar döneminde aldığı notlar vardı. Yedi ders almış ve yedi A getirmişti. Sonraki dönem, ilkbahar da aynıydı; bütün notları

2 ‘What Would Jesus Do?’ İsa olsa ne yapardı? (ç.n.).

A'ydı. Üç karne aşağıda yaz okulu vardı ve listelenen üç ders için iki A eksi ve bir B verilmişti. Karne tarihi 6 Temmuz'du. Bu tarih tanıdık geliyordu ama tam çıkartamadım. Klasörü kapattım ve yazmak için kâğıtla kalem buldum.

Bunları kullanarak, gerek olmadığını bilmeme rağmen James'e bir aşk mektubu yazmaya koyuldum. Söylemek istediğim her şeyi, yarın sabah yüzüne söyleyebilirdim. Gene de ufak çalışma masasına oturup yazdım: "Sevgili beyefendi: On iki saat, on iki yıl gibi geliyor bana. Sizi evinizde hayal ediyorum, beni düşünür ve gülümserken. Kalbinizde saklı sırrınız olduğumu bilmek, içimi tatlı nağmelerle dolduruyor. Keşke burada kafesimde, size mırıldanabilseydim. Siz benim kalbimde saklı bir şiirsiniz. Ne zaman ayrı düşsek, sizi tekrar tekrar okuyor, ezberliyorum." Aptalca, genç kız işi satırlardı, ama kaygılarımı sarmalayıp beni sakinleştirdiler.

Kapı sertçe vurulunca, kalemim sayfanın sonunda bir mürekkep yarası bıraktı. Dan kapıyı açarken, ben de kâğıdı çalışma masasının en üst çekmecesine sakladım. Dan'ın bakışları benden tuvalet masasının üstünde duran İncil'e kaydı. Ellerimi dua eder gibi birleştirdim.

"Vicdanın rahatladığında, yatağa gidebilirsin."

"Peki." Kapının çarpılmasıyla, duvarda asılı İsa resmi yerinde sıçradı.

Giysilerimi çıkartıp önceki gece yaptığım gibi pijamamı giydim. Banyodan döndüğümde, Cathy çoktan kucağında dergiyle yatağın üstüne oturmuştu.

"Tanrının yolunun doğruluğunu kabul ettin mi?" diye sordu, buz gibi bir ifadeyle.

Hayır, diye geçirdim içimden, *ama o beni zaten cezalandırıyor.* Cathy'ye, "Evet." diye cevap verdim. Hayır dediğim takdirde peşinden gelecek aşamayı öğrenmeye cesaretini yoktu.

“Diline hâkim olmayı öğrenmek zorundasın, genç bayan. Buna benzer bir akşam yemeği daha istemiyorum.”

“Ben de öyle.” Elindeki dergiye göz attım. “Bu gece ben sana bir şeyler okurum diye düşünmüştüm,” dedim. Yorganın altına girip baş ucu sehpasındaki, kütüphaneden aldığım kitaba uzandım.

Cathy kaşlarını çatı.

“Cennetten bahsediliyor,” diye onu temin ettim.

Beni neden cennetinden mahrum ediyorlar?

Şarkı söylerken sesim çok mu yüksekti?

Sesimi kısıtabilirim,

Bir kuş gibi.

Melekler bir kez daha,

Şans verseler bana,

Başlarına dert açacak mıyım görmek için.

Ama lütfen kapıyı kapatma.

Başımı kaldırıp ona baktım, fakat Cathy kıpırdamadı. Dinlerken, ekşi bir şeyler yemiş gibi dudaklarını birbirine bastırıp bakışlarını da yere dikmişti. Bu Bay Brown’ın en sevdiği şiirlerden birisi olduğundan, sayfaya bakmadan okuyordum.

Ah, o beyefendi ben olsaydım

Beyazlar içindeki

Onlar da minik elleriyle kapıyı vursalardı

Engel olabilir miydim³?

3 Emily Dickinson, “Why do they shut me out Heaven?” (ç.n.).

Kitabı kapatıp bekledim.

“Ne biçim bir şiirdi bu böyle?” diye sordu.

“Emily Dickinson.”

“Kütüphaneden aldığın kitapları iyi seç.” Kucağındaki dergiyi düzeltti. “Yatmadan önce ilham verici bir şeyler okumak daha uygun düşmez miydi sence?”

“İlham bulmadın mı?” diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. “Tanrı’yı anlatan şiirlerden ve hikâyelerden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun.” Cathy *İsa’nın Zamanında* dergisini kolunun altına sıkıştırarak ayağa kalktı. “Dua et ve tövbe etmeden Tanrı’nın karşısına çıkma.” Odadan çıkmadan önce geriye, yastığının altından cadılık üzerine bir kitap çıkarmamı bekliyormuş gibi bir bakış fırlattı.

Önceki gece yaptığım gibi, ki üzerinden asır geçmişti sanki, ev sessizliğe ve koridora baktığımda iyice karanlığa gömülene kadar bekledim. Mutfakta yiyecek bir şeyler aramak yerine telefonun ahizesini dikkatle elime alıp James’in numarasını tuşladım. Birden aklıma Mitch’i uyandırabileceğim geldiyse de hat meşguldü; aşına olduğum ancak şu anda kulağımın dibinde öttüğü için rahatsızlık veren bir ses.

Telefonu kapattığım sırada, Dan’in beni okuldan alma tehdidi geldi aklıma. Cathy’yle birlikte beni yalnızca kızların gittiği bir Hristiyan okuluna verebilecekleri gibi korkunç bir kaniya kapıldım. Önce bir panik ve ardından yalnızlık duygusu bütün bedenime yayıldı. Telefonu tekrar elime alıp yıllarca duyarak ezberlediğim numarayı tuşladım.

“Alo?” Ses tonunu duymak, tek kelime için bile olsa ne kadar değerliydi. “Alo?” diye tekrarladı Bay Brown.

Bir an konuşmak istedim. Sadece onun birkaç kelime daha ettiğini duyabilmek için. Uydurma birisini sorabilirdim, o

da yanlış numara çevirdiğimi söyleyip telefonu kapatırdı, ama konuşamadım. Boğazım tıkanı ve gözyaşları yanaklarımı yakarak süzüldü.

“Sesiniz gelmiyor,” dedi. Boşluğa konuşurken bile ne kadar kibardı Tanrım.

“Kimmiş?” diye sorduğunu duydum karısının. Yanındaydı. Yatakta kitap okuyor ya da üstlerini değiştiriyor olabiliyorlardı.

Alçak sesli, tatlı bir gülüş yüreğimi delip geçti. “Bilgisayar kaydıysa bu...”

“Kapa gitsin,” dedi karısı.

Telefonun alt tarafını elimle kapatmış olmama rağmen, ağlama sesim karşı tarafa ulaşmış olmalıydı. “Kimsiniz?” diye sordu. Ardından Bayan Brown’a fısıldayarak, “Birisi var, duyuyorum.”

“Arayan sapık filansa, telefonu bana ver,” dedi kadın gülererek ve telefon kapandı.

Sisters Planet

On Bir

Ertesi sabah, bacaklarımin arasında hafif bir sızı ve yüzümde bir gülümsemeyle arabaya bindim. Cathy'nin dalgın hali de işime geliyordu. Dua köşesinden önce, Dan'le aralarında gergin bir konuşma geçmişti. Dan o sabah ikimize Tanrı'nın iradesine karşı gelmenin tehlikelerine dair bir söylev çekti. Belki önceki gece yemek masasındaki davranışına kızgındı belki de Cathy ona Dickinson'a olan düşkünlüğümden bahsetmişti. Sebebi her ne olursa olsun, arzuların insanı felakete sürüklediğine bizi ikna etmeye kararlı gözüktüyordu. Kutusal kitaptan özenle bir bölüm seçti ve Cathy İşaya'dan okurken parmaklarıyla dizinde tempo tuttu. Kelimesi kelimesine dinleyip yazdım: "Neden bir daha dövülesiniz? Neden vefasızlığımızı sürdürüyorsunuz? Baş büsbütün hasta, yürek büsbütün yaralı."

Cathy o sırada radyoda dinî kanalı açtı. Doğal olamayacak kadar huzurlu seslerden oluşan bir koro, "Kutlu Bağışlama" isimli şarkıyı ahenkle seslendiriyordu. Cathy benimle bir kez konuştu, o da araba okulun önünde durduğunda. Yolda, gördüğüm bir rüyayı hatırladım; Dickens romanlarından

çıkma bir Noel korusu şarkıcısı gibi cennetin kapısında diki-liyordum ve ayaklarımı yere vurarak ısınmaya çalışırken bir yandan da buğulu camlardan içeriye görmeye uğraşıyordum. Nihayet, posta kutusu büyüklüğünde bir aralık açıldı ve sinirli bir ses açıklıktan seslendi: “Evine dön!”

Okula vardığımızda, sıkışan emniyet kemeriyle boğuş-tum bir müddet.

“Şeytanın oyununa gelme.” Cathy bana sanki harfiyen uyulması gereken, hayatlarımızın bağlı olduğu bir talimat vermiş gibi bakıyordu.

“Elimden geleni yaparım.” Şeytanlar ve meleklerin birbi-rinin kılığına girdiği garip bir kıyafet balosu canlandı gözü-mün önünde.

James’e bakınarak yavaş adımlarla okul bahçesine gir-dim, fakat onun yerine Bay Brown’la karşılaştım. Babasını özleyen yeni gelin gibi, saçının rengini, Bayan Brown’m at-maya kalkıştığı yakası yıpranmış kadife ceketini ve evrak çantasının çizikli derisini görmekten memnun, onu uzaktan takip ettim. Peşinden idare binasına kadar gittim ve hatta cesaretimi toplayıp yazı işlerine bile girdim. Posta kutusun-daki broşürü okumak için tezgâhın önünde dikilişini, kapı-nın önünde tereddüt ederek izledim. İçeri girip yanında durdum. Olivia telefonla konuşuyordu. Bana şöyle bir bakıp başını çevirdi, sonra çabucak tekrar baktı. Başını o kadar hızlı çevirmişti ki, Jenny olmadığımı biliyormuş izlenimine kapılıp rahatsız oldum.

Bay Brown’a döndüm ama yüzüne bakmaya cesaret ede-miyordum. Yüzü yerine kâğıdı tutan eline, sırt çantasını ha-zırlarken başparmağını kestiğinde oluşan yaraya, alyansının kıyısında bronzluğun bittiği yerde başlayan açık renkli tenine

diktim bakışlarımı. Bir şey söyle, dedi içimden bir ses. Fakat Jenny'nin onunla konuşacak neyi olabilirdi? Tek kelime konuşmadan ve beni fark etmeden odadan çıkıp gitti. Dışarı çıkarken, Olivia hâlâ arkamdan bakıyordu.

Öğrenci kalabalığının arasında James'i aradımsa da bulamadım. Dolabımın üzerinde okumam için katlı bir not yapıştırılmıştı: "Otopark, 11:15."

Jeoloji dersine girerken, dış tellerini göstere göstere sırttan bir kız yanımda durdu. "Yarın yarım gün," dedi. "O yüzden İncil çalışmasını perşembe öğlen teneffüsünde yapıyoruz."

Gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Sağ ol." Bu yeterli olmuştu anlaşılan çünkü kız çiçekli çantasını sallaya sallaya yoluna devam etti.

Ders, buzun erimesi kadar ağır geçti. Saat iki dakikada bir tıkıyor, akrep tüm zarafetiyle salınırken, yelkovan gerisin geri minik bir adım atıyor, sonra her 120 saniyede bir, karabasan gibi bir dansla ileri doğru seğirtiyordu. Tek istediğim James'le birlikte olmaktı. Doğru değil. Bay Brown'la konuşmak da istiyordum. Onunla konuşmayı hep istemiştim, ama Jenny olarak değil. Birden aklıma parlak bir fikir geldi.

Önümde duran defterin sayfasını çevirip yazmaya başladım. Zilin çaldığını duymadım bile. Dersin bittiğini ancak önümdeki öğrenciler ayağa kalkıp sıraların arasında yürümeye başlayınca idrak ettim. Bay Brown'ın bir dersinin boş olduğunu biliyordum, o yüzden sınıfın dışındaki ağacın yanına gidip cesaretimi toplayana kadar açık kapıya bakarak bekledim. Siyaset dersinde olmam gerekiyordu, fakat Bay Brown karşımdaydı, masasında oturmuş, başını bir eline dayamış, diğer elinde yeşil kalemiyle bir dizi sınav kâğıdı okuyordu. Kitabını sakladığı kutu yanında değildi. En ufak ayrıntıyı bile hafızama kazımak istercesine, yüzünü inceledim.

Diğerlerinin yüzlerini saçlarının teline kadar hatırlayabiliyordum –Azize'm, Şövalye'm, Oyun Yazarı'm ve Şair'im. İşte şimdi de karşımda Bay Brown duruyordu. Tablosunu yapmışım gibi, zamanda donup kalmıştı sanki. O sırada, başını kaldırıp döndü ve dosdoğru gözlerimin içine baktı.

“Günaydın,” dedi, alenen bana hitap ederek. “Sizin için ne yapabilirim?”

Kelimelerin ağzımdan güçlükle çıktığını anlayamaz inşallah, diye geçirdim içimden. İçeri adım attım, ama tek kaçış rotam olan kapının yanından uzaklaşmadım.

“Geçen sene benim sınıfımdaydın,” dedi. “Adın Jenny'ydi, değil mi?”

İçeri sokulmazsam, odadan kaçıp gidebilirdim, o yüzden masasına doğru yürüyüp önünde dikildim ve konuştum. “Bir şey yazdım.”

“Çok güzel,” dedi gülümseyerek. “Bu sene kimin sınıfındasın bakalım?”

“Bu dönem İngilizce dersi almıyorum,” dedim, fare gibi çıkan bir sesle ve boğazımı temizledim. “Yazdığımı size okursam, belki bir tavsiyeniz olur diye düşündüm.”

Şaşkınlıktan dili tutulmuştu sanki. Bu sözleri bir öğrencinin ağzından belki de ilk kez duyuyordu. “Tabii.” Eliyle ön sırayı göstererek oturmamı işaret etti. “Şiir mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedim, otururken çantamı sıranın yanında yere bıraktım, pat diye bir ses çıkartarak düştü. Dikkatinin üzerimde olması benim için çok değerliydi, ama bu ilgiyi taşımakta güçlük çekiyordum. Bakışlarımı elimdeki kâğıda diktim. “Pek sayılmaz.”

“Kısa öykü mü yoksa?”

“Şey, kısa olduğu kesin.”

Korkaklığı bırak, dedim kendi kendime. “İlham Perisinden Şairine Mektup,” diye başladım. Sandalyede geriye yaslandı. “Sayın beyefendi, aniden çağrıldım ve sizi yanımda götüremedim, ama şu anda kendimi berbat hissediyorum.” Gözlerini bana dikmiş bakıyordu ve bunu bildiğim için yanaklarım karıncalanıyordu sanki. “Kimi zaman sizin bir parçanız olduğumu düşündüğünüzün ve beni kaybedince kalbinizde bir boşluk kalmış gibi hissettiğinizin farkındayım.” Gerisini ezbere bildiğim için, o noktada başımı kaldırdım. “Yeteneğinizin özü benmişim gibi davranmayı isterdim, fakat bu doğru olmaz. Yaptığınız her şey, geliştirdiğiniz fikirler, yazdığınız satırlar, seçtiğiniz kelimeler, hepsi sizin eserinizdi.” Hâlâ hiç kıpırdamadan duruyordu. “Beni bağışlayın lütfen,” dedim. “Hoşça kal demeden ayrıldığım için özür dilerim.”

O hassas saniyeler boyunca havada asılı kaldık, derken aniden ve bütün şiddetiyle gözümden yaşlar boşalmaya başladı. Yüzümü ellerime gömmüş hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. Sandalyenin yere sürtünme sesini duydum ve başımın tepesinde avucunu hissettim. Ama bu beni durdurmaya yetmemişti. Annesinin sarılışıyla yeni bir gözyaşı çeşmesi bulan bir çocuk gibi, masanın üstünde başımı kollarıma gömüp daha bir şevkle ağlamaya koyuldum.

Kaygılı soruları bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Hiçbirine cevap veremedim. Tek elini kararlı bir şekilde kolumda tuttu. Nihayet içimi boşalttım, ürpererek derin bir soluk alıp başımı kaldırdım. Bana mendilini verdi; temiz, katlı, beyaz ve cebinde durduğu için sıcak. Mendili belki biraz fazla samimi bir tavırla alıp yüzümü sildim.

“Sorun nedir, anlat bana lütfen,” dedi. Artık kolumu bırakmış, sırada yanıma oturmuştu. “Şayet bana anlatmaya çekiniyorsan, rehberlik hocasının odasına gidebiliriz birlikte. Bay Olsen’le tanışmış mıydın?”

“Önemli değil,” dedim, titremeyi sürdürerek. “Bir şeyim yok.”

“Hiç öyle görünmüyorsun,” dedi.

“Sesli okurken kendimi kaptırdım,” diye açıklamaya çalıştım. *Size okurken*, diye ekledim içimden.

“Ah.” Ne yapacağını bilemez gibi bir hali vardı. “Çok güzeldi.”

“Teşekkür ederim,” dedim, gözlerimi yeniden ovuşturarak ve ardından, nedenini bilmiyorum, ağlamaya başladım. “Sizinle edebiyat hakkında konuşmak istedim hep.” Mendi-
lini ona geri verdim.

“Ama ağlamanın tek nedeni bu değil, haksız mıyım?” diye sordu.

Gerçeği gizlemek istedim, ama sonuçta Bay Brown’a nasıl yalan söyleyebilirdim. “Hayır, değil,” dedim. “Ama anlatması çok zor.” Gariptir, artık onunla saatlerce kitabı hakkında konuşma ihtiyacı duymuyordum. Tuhaf özgürlük duygusu hissediyordum.

“Bir dene,” dedi.

Arayışın artık bittiğini anlamıyordu. Beni görmüş, duymuş ve konuşmuştu. Benim kutsal kâse arayışım da buydu işte.

“Gerisini kendi başıma halletmek zorundayım.” Ardından ona gülümsedim; sakindim ve utangaçlığım geçmişti. “Harikulade bir öğretmensiniz.”

Şüpheli şüpheli baktı suratıma. “Bunları sana ben öğretmedim ki.”

“Öğrettiniz.” Ayağa kalktım, çantamı sırtıma atarken kâğıdı da ona verdim. “Görüşürüz,” dedim ve sonra bu da komik geldi, güldüm. “Teşekkür ederim, Bay Brown.” Odadan çıktım ve geriye dönüp bir kere bile bakma ihtiyacı duymadım.

Saat 11:15'te James çoktan otoparkın kaldırımında bekliyordu. Okul çantamı aldı, beni öptü ve ardından beni kantinin dışındaki kilitli dolapların yanına götürüp şaşırtıcı bir el çabukluğuyla 77 numaralı dolabı açtı. Zar zor da olsa, ikimizin çantasını da ufacık dolaba tıktırdı ve kapağını da iterek kapattı.

"Bisiklete bindin mi hiç?" diye sordu, gülümseyerek.

"Yok."

Otoparka geri dönünce, parmaklıklara bağladığı bisikletin kilidini açtı. "Çocuk oynuncağı." Ortasındaki kadrodan ayağını aşırıp bisikleti bacaklarının arasında dengede tuttu. "Atla bakalım." Ellerini belime koyup hafif atlayışına destek verdi. Önündeki metal çubuğa otururken, kalbim deli gibi atıyordu.

"Korkuyorum." Güliüyordum ama söyledüğimde ciddiydim.

"Güven bana," dedi James. İttirip hız aldırırken, pedallara bir koşucu çevikliğiyle asılırken hafif bir çığlık attım ve so-kağa doğru yollandık.

"Dengeni korusan yeter," diye akıl verdi.

Sağa yattık ve hiç haz etmediğim bir hızda yol şeridine girdik. Park etmiş duran arabaların yanından geçerken gözlerimi kapattım. Ama gözlerimi tekrar açtığımda bir sakinlik duygusu yakalamıştım. Bu tanıdık bir histi; daha önce bisikletle yolculuk ettiğim için değil, Işık'ken böyle gezdiğim için. Serin havadan derin bir nefes çektim, rüzgâr saçlarımı kurdeleden şeritler gibi uçuşturdu. Göz açıp kapayınca kadar Amelia Sokağı'na varmıştık bile.

Garaj kapalıydı. Aşağı atlarken James elimi tutup yardım etti ve bisikleti çimenlerin üzerinde yan yatarken bıraktı.

"Neden sizin eve geldik?" diye sordum saf saf.

Elimi tutup beni ön verandanın basamaklarından çıkardı. "Bugün öğlen yemeğini bizde yiyoruz."

"Neden?"

Gülerken kapının pervazını tuttu ve anahtarını çıkardı. "Mitch radyoyu açık bıraktı herhalde," dediğinde, müzik henüz benim kulağıma ulaşmamıştı.

James kapıyı iterek açtı ve kapının eşiğinde kalakaldık. Yüzünde gülümsemesiyle cırlıçıplak haldeki Libby, üzerinde dövmeleri dışında hiçbir şey olmadan kanepede oturan Mitch'in üstündeydi. Ben anında James'in arkasına saklandım, o da şaşkınlıktan dili tutulmuş halde orada öylece kalakaldı.

"Ay," dedi Libby.

"Libby," dedi James, sanki gözlerine inanmıyormuş gibi. "Selam."

"Selam," dedi Libby neşeli neşeli.

Bir adım geriledim ama ön verandadan inmedim.

"Böyle işin içine..." Mitch o kadar neşeli değildi.

"Pardon," dedi James. Kapının eşiğinde yan dönüp başını çevirdi. "Evde ne işin var?"

"Öğlen paydosundayım, salak herif." Radyodan gelen gitar seslerinin arasından kıyafet hışırıltılarını duyabiliyordum. "Senin okulda olman gerekmiyor muydu?" dedi Mitch.

"Kitaplarımdan birini evde unutmuşum," dedi James. "Ben de öğlen paydosundaydım."

"Allah kahretsin ya," diye homurdandı Mitch ve radyo kapandı. Derken sesi James'in iyice yakınından gelmeye başladı, ama ben gene de gizlenmeye devam ettim.

"Libby'yle birlikte olacağıma ölürüm daha iyi demiyor muydun sen Rayna'ya?" dedi James fısıldayarak.

"Kapasana sen çeneni, ukala dümbeleği."

"Fikrini değiştirebilir insan tabii," dedi James.

Libby sutyenini çekiştire çekiştire verandaya geldi.

"Gidip bir şeyler yiyelim," dedi Mitch.

“Benim arabamı alalım,” diye seslendi Libby. “Billy de gelmek istiyor mu?”

“İstemiyormuş,” dedi Mitch ters ters.

“Arabayı alabilir miyim?” dedi James. “Siz Libby’ninkiyle gidiyorsanız tabii.”

“Yok ya.”

“Yalnızca okula gidip gelmek için,” dedi James.

Bir sessizlik oldu, ardından Mitch iç geçirdi. “Arabaya en ufak bir zarar gelsin, kendini ölmüş bil.”

O sırada Libby beni fark edip gülümsedi.

“Arkadaşım,” dedi James kadına.

O sırada Mitch, Libby’nin ardından verandanın basamaklarından inmeye başladı.

“Selam.” Libby çocuk eli büyüklüğündeki elini sallayarak selam verdi.

Mitch çimenlikten geçerken bana yalnızca şöyle bir baktı. “Alacağını al, çık ve kapıyı da kapat,” dedi Libby’yle ikisi kadinın sağı solu vuruk arabasına binerlerken.

“Tamam,” diye temin etti James.

Daha önceden tanıdığım ama kokusunu bilmediğim salona adım attım. Bira ve çam kokuyordu. Kapı arkamızdan kapandığı anda, James beni öpmeye başlamıştı bile. Sanki denizde kaybolmuş, derinliklerimden taze su içiyormuş gibi kendini bana bastırmıştı. Belime sarılıp ayaklarımı yerden kesti ve beni odasına götürdü. Üstüne düşünce yataktan gelen çatırtı sesiyle bir çığlık attım.

Tutkumu bastırmaya hiç uğraşmayışım, beni bir kez daha şaşırtmıştı. Sanki seks ikimizin icat ettiği bir şey, yalnızca ikimizin ruhunun birlikte yaratabileceği büyülü bir simya gibiydi.

Tişörtünü çıkartmayı başardım, ama pantolonunun metal düğmeleri çok sıkıydı. “Yardım et,” dedim gülerken. O da etti.

“Ögle yemeğinde ne istiyor canın?” diye sordu, ama cevap veremedim.

Sonrasında, orada bulduğu tuzun özlemiyle yanıp tutuşuyormuş gibi boynumu öperken, birdenbire kendimi de şaşırtarak ağlamaya başladım.

“Canını mı yaktım yoksa?” Gözümün önüne gelen saçları geriye itti.

“Hayır.” O sırada elbisemin hâlâ üstümde olduğunu ve James’in de ayakkabılarıyla çoraplarını çıkartmadığını, kot pantolonunun ayak bileklerinde durduğunu fark ettim. Tek ayağımla pantolonu dürtükleyip gülmeye başladım. James gözyaşlarım dindiği için rahatlamış görünüyordu.

Pantolon ve ayakkabılarından tekmeleyerek kurtuldu ve elbisemi de özenli hareketlerle çıkardı. Bense onu izledim. Odada gazete kâğıdı kokusu vardı. Dünyayı yeniden koklayıp tadabilecek kadar Hızlı olduğum için saçma sapan bir gurur duygusu yaşıyordum. Duyularıma methiye olsun diye teninin tadını ala ala, çıplak omuzlarını öptüm.

“Bütün gece yanında uyumak istiyorum,” dedim.

“Yanımda sen olunca hiç kâbus görmüyorum.”

“Geceleri kâbus mu görüyorsun yoksa?”

Bu konuyu konuşmak onu utandırmışa benziyordu.

“Neler görüyorsun?” diye sordum.

“Mitch’e bağıryorum durmadan. Mitch galiba, emin değilim. Bir tehlike var, onu uyarmaya çalışıyorum, ama beni duyamıyor.”

“Her gece senin yanında uyumak istiyorum, bütün gece boyunca,” dedim.

“Bir gün.” Yatak örtüsünü üzerimize çekti ve bana sarıldı. Sonra yüz ifademi görünce ekledi. “Yakında bir gün ama.”

“Ne kadar yakın?”

“Şey, on sekizimize fazla kalmadı. On sekiz olduğumuzda, birlikte eve çıkabiliriz.”

“Yaşımız küçükmüş numarası yapmak zorunda mıyız?” diye ısrar ettim. “Yalan söyleyemez miyiz sanki? Yeni bir şehre taşınırız ve yirmi bir yaşındayız deriz.”

Bu plan ilgisini çekmiş göründü.

“Doğum günün ne zaman peki?” diye sordum sabırsız sabırsız. “Billy’nin doğum günü demek istiyorum tabii.”

“Ekimde,” dedi James.

“Bir ay mı kaldı?”

“On üç ay, aslında.” Suratımdaki hayret ifadesini görünce de ekledi, “Adam gibi nişan yapmamız lazım.”

“Bu bir evlenme teklifi mi yoksa?”

Dizleri bedenimin iki yanında üzerime ata biner gibi oturup beni şilteye mihladı ve doğruldu; örtü onun omuzlarına pelerin olurken ben de altında örtüsüz kalmıştım. Tenime değen ani serinlikle, ellerimle göğüslerimi kapatma ihtiyacı hissettim, fakat James tatlılıkla bileklerimi tuttu ve modeline yeni bir poz veren ressam misali, kollarımı kanat gibi yanlara açtı.

“Önünde diz çöktüm,” dedi. “Benimle evlenir misin?”

İçimden bir ses deliler gibi uyarıyordu beni: *Fazla mutlu oldun –birazdan uyanacaksın ve rüya da bitecek*. Ama onu dinlemedim. “Evet, evlenirim,” dedim.

Bir an için, nişanımızı kutlamaya kalkışacağını sanmıştım, fakat o sırada çalışma masasındaki küçük saate ilişti gözü. “Geri dönmemiz lazım.”

Üzerimizi giyinip mutfığa yöneldiğimiz sırada, James elini cebine attı.

“Sana bir hediyem var.” Cebinden küçük yuvarlak bir plaka çıkartıp tek gözünün önünde gözlük gibi tuttu. Üzerinde SEN BENİM YUVAMSIN yazılı plastik bir rozetti bu.

“Nedir o?” diye sordum; daha ardındaki öyküyü duymadan keyiflenmiştim.

“İngilizce dersinde oynadığımız bir oyun,” dedi, rozeti elbiseme takarken. “Bu sözü hangi karakterin söylediğini hatırlayabilirsen, rozet senin oluyor.”

O zaman, Bay Brown’ın geçen sene bu oyunu öğrencileriyle oynadığını hatırladım. “Smike,” dedim.

“Çok iyi,” dedi gülerek. “Seninle takım olsak, hazine kutusunun dibini bulurduk.”

Mutfaktan bir elma, bir şişe de su aldık ve James bizi iç kapıdan geçirip garaja çıkardı. Plastik rozeti, büyümlü bir tılsım gibi okşayıp duruyordum. Mitch’in arabasının sol ön tamponunun altına elini sokup içinde anahtarın durduğu küçük bir kutu çıkardı.

“Mitch ne iş yapıyor?” diye sordum.

“Tamirci.” James bir beyefendi gibi, benim için yolcu kapisını açtı. Arabanın araba gibi kokmasına bayılmıştım, Cathy’ninki gibi değildi. “Bu araba bozuntusuna bakınca anlaşılmıyor tabii,” dedi binerken, “fakat Mitch bunu hurda araba parçalarından yaptı.”

“Frankenstein gibi.”

“Aynen.” Motoru çalıştırıp bana baktı. “Aslında, sen kulansana. Sınavdan geçebilmek için alıştırma yapman lazım.”

“Araba kullanmayı bilmiyorum ki,” dedim.

“Jenny’nin anılarına ihtiyacın yok,” dedi James, otomatik garaj kapısını açarken. Kapı acıyla inleyerek yükseldi. “Otomobiller fazla değişmedi.” Koltuğunda biraz geriye kaykılıp aşağıdaki pedalları işaret etti. “Soldaki fren, sağdaki de gaz.”

“Bu bilgiyle ne yapacağımdan emin değilim,” dedim.

“Ne demek istiyorsun?” İsteksizliğim onu bir parça sinirlendirmiş gibiydi. “Kadınların araba kullanmasına izin verilmiyor muydu?”

"Araba henüz icat olunmamıştı," dedim.

James bana boş boş baktı, ardından iki büklüm olup gülmeye başladı. Bir an soluksuz kalıp öleceğini düşündüm. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve gözünden yaşlar akıyordu.

"Özür dilerim ama," dedim, gücenmiş gibi bir hava vermeye çalışarak, "yaşımla dalga geçiyor olamazsın, değil mi?"

Bu da işe yaramamıştı. Eliyle daha fazla konuşmamamı işaret etti. Ona gene de kızamıyordum.

"Çok özür dilerim," dedi boğulur gibi. Oturup elmayı yemeye koyuldum. Nihayet gözlerini gömleğine silip iç geçirdi; ama gene de yüzüme bakmaktan kaçmıyordu. Elmadan bir ısırık verdim de bir parça yatıştı.

"Demek daha icat edilmemişti," diye mırıldandı. Sonra dudaklarını ısırды, ama omuzları yeniden sarsılmaya başlamıştı.

Okula yaklaştığımızda, James ara sokaklardan birine park etti. Zil tam dolabın yanına vardığımızda çaldı. Metal kapağı gürültüyle açıp okul çantamı çıkardı.

"Bu gece uğrayıp seni alsam, nasıl olur?" diye sordu.

Jenny'nin evi aklıma gelince birden kolum kanadım kırıldı. "Bu tür tekliflere izin verilmiyor maalesef," dedim. "Kuralları delmenin bir yolunu bulmak zorundayım."

"Söylediğin her şey neden bu kadar çekici geliyor?" dedi fısıldayarak.

"Yarın yarım gün mü?" diye sordum birden.

Yüzü aydınlandı. "Unutmuşum."

"Cathy beni almaya büyük olasılıkla erken gelecektir."

"Hatırlamayabilir de," dedi James. "Geçen sefer okulun erken paydos edeceğinden, Mitch'in haberi yoktu."

Dinlemeyi bırakıp elimi koluna koydum. Dokuz on metre uzakta, hepsinin üstünde kırmızı-beyaz tişörtler ve şortlar olan bir grup kızla birlikte yürüyen bir kız vardı. Dikkatimi neyin

çektğini görmek için James başını çevirip baktı. Bakışları bulduğunda, kızın yüzü birdenbire bembeyaz kesildi. Bir an bayılacağını zannettim, fakat bir arkadaşı birkaç metre gerileyerek yanına yanaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Gözlerinde yoğun keder taşıyan, soluk yüzlü kız kollarını James'in görüntüsüne karşı kavuşturdu ve arkadaşının teskin edici sözlerle kendini oradan uzaklaştırmasına izin verdi.

"Kimdi o?" diye sordum.

"Bilmem," dedi James. "Wilson'danlar, galiba. Amigo kızı benziyorlardı."

"Billy'yi tanıyor," dedim ki bu zaten alenen anlaşılıyordu.

"Ama pek haz ettiğini sanmıyorum." James cılız bir kahkaha attı, ama buna kafasının bozulduğunun farkındaydım.

"Blake," diye seslendi bir ses. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Biraz baksana buraya."

James'le kütüphanede konuşmaya çalışan delikanlı, yanında başka bir çocukla bize doğru geliyordu. Arkadan gelenin omuzlarına inen kızıl saçları ve kendi yazdığı sözlerle kaplı kot bir pantolonu vardı. James beni yumuşakça fakat kararlı bir tavırla ters çevirip hafifçe ittirdi. Arkama bile bakmadan uzaklaştım.

Okul çıkışında, James otoparkta yoktu. Kahverengi araba da öyle. Onun yerine Jenny'nin babası arabasıyla yanaştı. Kar gibi beyazlığıyla, daha çok ambulansa benziyordu. El salladı ve ben de çaktırmadan, Smike rozetimi çıkartıp okul çantama tıkmaya çalıştım.

"Selam, ufaklık."

"Selam, Dan," deyip otururken çantamı kucağıma yerleştirdim ve yaptığım hatanın farkına vardım. "Aman, baba demek istedim."

"Bana ne zamandan beri baba diyorsun?" dedi.

“Pardon, babacığım.” Sonra kendimi de şaşırtan bir şey söyledim. “Son zamanlarda çok değiştiğimi hissediyorum,” dedim.

Eminim Cathy bundan rahatsız olurdu, fakat Dan söylediğimden etkilenmiş gibi bir bakış fırlattı. “Baba da diyebilirsin istiyorsan.” Okuldan uzaklaşırken, James’i göz ucuyla da olsa görebilmek için geriye baktım.

“Birdenbire, sana Jennifer dememizi de istemeyeceksin, değil mi?” dedi gülerek.

“Yok,” dedim. “Jennifer bana pek uymuyor.”

“Gözümde daima ufaklık olarak kalacaksın.”

“Annem nerede?”

“Bugün salı,” diye hatırlattı. “Misyoner toplantısında. Akşın nerede senin?”

İç geçirdim, sürekli hata yapmaktan yorulmuştum.

“Tak bakalım emniyet kemerini,” diye talimat verdi.

Kemerini omzumdan indirirken burnuma tatlı bir gardenya kokusu geldi.

On İki

“Alıştırma yapmak ister misin?” diye sordu Dan, okuldan birkaç sokak uzaklaşınca.

“Ne alıştırması?”

“Basket sahasının otoparkına gidip çalışabiliriz biraz, araba büyük gelmezse tabii.” Göz kırptı, fakat neden bahsettiğini anlar anlamaz dehşete kapıldım. “Sorun nedir?” dedi kaşlarını çatarak.

“Kalsın, teşekkür ederim.” Kendi sesimdeki korkuyu duyabiliyordum.

Dan soğuklaşıp direksiyona biraz daha sıkı yapıştı. “Haklılar genç bir aslan gibi yüreklidir⁴.”

Bana korkak diyordu ve direksiyon alıştırması yapma talimatı vermemiş olmasına rağmen, kendimi itaatsiz davranmış gibi hissediyordum. Babasının sinirini yatıştırmak ve saygılı davranmak için Jenny’nin ne söyleyebileceğini tahmin etmeye çalıştım.

4 İncil, Özdeyişler 28:1 (ç.n.).

“Bu akşam çok çalışmaya niyetliyim,” diye yalan söyledim. “Yarın sınavımız var, benimle gurur duymanı istiyorum.”

Bu yeterli olmuş gibiydi. Rahatladı, bir elini enseme koydu. Boğucu bir ateşle bunaldığımı hissettim.

Eve varır varmaz, ilk işim gizlice banyoya gidip yıkanmak oldu. Bugün kıyafetlerimde kan lekesi yoktu. Dan’ın evin neresinde olduğunu bilmiyordum. Kapanış saatinden sonra bir müze kadar sessizdi içerisi. Ayak ucunda çalışma odasına yollandım ve aralık duran kapıya yaklaştığım sırada, telefonda konuştuğunu duydum. Odama geri dönmeye yeltence, yer döşemesinden gelen gıcırtyla irkildim.

“Şey, pekâlâ.” Sesi ton değiştirmişti. “Öyle gerekiyorsa, gelirim tabii.”

Odama daldım ve kapıyı vurup girdiğinde, çoktan yatağa girmiş ve *Romeo ve Juliet*’i, hem de doğru tarafı üste gelecek şekilde, elime almıştım bile.

“Ev ödevin bu mu?”

“Evet,” dedim, gözümü kırpmadan.

“Saçların ıslak,” diye uyardı.

Jenny’nin günlük rutinden en ufak bir sapmanın bile göze battığı düşünülürse, bu dönem İngilizce dersi almadığını fark etmemesi kendi çapında bir mucize sayılırdı. Her adım hesaplanıyor, her nefes sayılıyordu. Bir açıklama bulmaya çalıştım, ama ben daha konuşma fırsatı bulamadan, beni tek başıma bıraktı.

Shakespeare’i aceleyle kaparken, okul çantam devrilmişti. Çantayı düzeltiyim derken de, James’in verdiği rozet içinden düşüp çekmeceli dolabın altına yuvarlandı. Dizlerimin üstüne çöküp dolabın altını el yordamıyla aramaya başladım. Rozeti elime alırken, kazayla en alttaki çekmecenin altına çarpıttım. Çarpınca çıkan tok ses ilgimi çekti ve rozeti aldıktan sonra

en alt çekmeceyi çekip inceledim. İçinden atkılar, çoraplar ve tığ işi bir şapka çıktı, ama görünürde o sesi çıkartabilecek bir şey yoktu. Çekmeceyi sallayınca, aynı sesi gene duydum. Nedense o anda gözümün önüne Mitch geldi; kaşlarını ilgilile çatmış, yumurta peşinde bir yılan gibi Billy'nin botlarının içini yokluyordu.

Atkıları ve yumuşak eldivenleri boşalttım. Çekmecenin dibi, diğer çekmeceler ve gardırobun rafları gibi sarı beyaz çizgili kâğıtla kaplıydı. Vurunca tok bir ses geldi. Sonra yan taraflardan birinden dışarı fışkırmış krem renkli bir kurdele gözüme çarptı. Ucundan tutup çekince çekmecenin göstermelik dibi kalkıverdi. Aradaki boşlukta, lavanta renkli şişkin bir yastık kılıfı ve sütlü kahve bir zarf duruyordu. Yüreğim bir anda ağzıma geldi. Kapıya doğru bir bakış fırlattım, kapalıydı. Yavaş hareketlerle Jenny'nin sırlarını dışarı çıkardım, ama açmaya korkuyordum sanki.

Bakmanda bir sakınca yok, dedim kendi kendime. Belki de senin için önemli bir mesaj vardır. Yastık kılıfını ihtiyatla açtım. İçinden üç şey çıktı –Polaroid markalı bir fotoğraf makinesi, siyah beyaz etiketli mavi bir film kutusu ve birkaç banknotla bozuk paranın durduğu ufak plastik bir poşet. Kapıdan içeri birinin girmesinden çekinerek, kılıfı yeniden sardım. Ardından zarfı açtım. Bir küme fotoğraf kaydı dışarı. Üsttekiler film kutusundakilere benziyordu –siyah beyazdılar, kare şeklinde ve ufak. Bir düzine kadar vardı. Büyülenmişim âdeta. Her biri benzersizdi. Bazılarının altında siyah mürekkeple ve el yazısıyla yazılmış yazılar vardı. Bir tanesi bir ağaç dalındaki yaprağa dokunmak için uzanmış, büyük olasılıkla Jenny'ye ait soluk renkli bir eldi. Altında *Adem Uzandı* yazıyordu. Bir tanesi ince beyaz gecelikli Jenny'nin boy portresiydi; gardırobunun aynasında kendine bakarken,

zıplayıp balerin gibi havada asılı kaldığı sırada çekilmişti. Fotoğraf makinesinin flaşıyla, başının olması gereken yerde göz alıcı ufak bir yıldız oluşmuştu. Diğerinde donup kalmış kanatlarıyla, havalanan bir güvercin sürüsü vardı. Bir diğeri de bir arabanın ön camındaki kedi pati izleriydi.

Bunların altında gene siyah beyaz daha büyükçe fotoğraflar vardı, hepsini teker teker inceledim. Jenny çıplak halde, gardırop aynasının önünde dertop olmuş yatarken, fotoğraf makinesi halının üstünde, yanında. Arka plandaki ve bedeninin kıvrımlarındaki koyuluk, teninin beyazlığını parlıyor gibi gösteriyor. Bir tanesi kendi ayaklarının resmiydi, birisi yay çizerek duvardan atlarken, diğeri tavana yönelen bir folklor dansçısı gibi yükselirken. Diğeri Jenny'ydi –öyle olduğunu varsayıyorum– başının üstünde beyaz bir çarşaf, yanında bavuluyla yatağında oturuyordu. Fotoğraf makinesinin nerede olduğunu anlayamamıştım. Bunun sağ üst köşesinde, üzerinde *hayalet bekliyor* yazılı beyaz bir etiket vardı. En sonuncusu ve beni en çok şaşırtanı, Jenny'nin yüzünün tuvalet masasının aynasında çekilmiş bir resmiydi. Çenesini ellerine dayamış, yüzünde mutlak bir huzur ifadesiyle objektife bakıyordu. Onu daha önce hiç böyle görmediğim için resim biraz huzurumu kaçırmıştı. Gözlerinin gerisinde ben varken görmüştüm, boşken görmüştüm, ama Jenny'nin ruhu içindeyken hiç görmemiştim. İlk kez, Jenny'nin nerelerde olduğunu merak ettim ve ilk kez, yaptığımdan pişmanlık duydum.

Ön kapının sesi aklımı başıma getirdi. Fotoğrafları tekrar zarfa tıktırdım ve zarfı da, yastık kılıfını da çekmecenin altına yerleştirdim. Cathy'nin, Dan'e seslenerek koridorda yürüdüğünü duyduğumda, çekmecenin göstermelik dibini yerine koydum. Kapıyı tam açtığı sırada, vurmadan elbette, atkılardan birini elime alıp katlamaya başladım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu, kıyafet yığınınına bakarak.

“Çekmeceyi düzeltiyordum,” dedim.

“Brad Smith’ten hoşlanmıyor musun?”

Şaşkınlıktan cevap veremedim.

“Birileriyle birlikte gitmek zorunda değilsin,” dedi gülümseyerek. “Kızlara ben eşlik ediyorum. Seni arabayla ben götürürüm.”

Kilise dansı için ayarladığı çocuktan bahsediyordu. “Bu gece mi?”

“Bu gece mi?” Söylediğimi tekrar ederken gülümsemesi de soldu. “Neyin var senin böyle?”

“Bir şeyim yok.” Elimden geldiğince gülümsedim. “Masa hazırlanacağı zaman haber verirsin.”

“Bugün salı,” dedi. “Oyun gecesi için plastik tabaklar. Hawai olur mu?”

“Hawai mi?” Katladığım atkıyı çekmeceye yerleştirip yeni bir tanesini katlamaya başladım. “Olur.”

“Akım nerelerde senin?” dedi kaşlarını çatarak.

“Yarın sınavım var,” dedim.

“Pazar günü bayıldığından beri, garip davranıyorsun.”

“Özür dilerim,” diyebildim ancak.

“Ev ödevini bitirdin mi?”

“Evet.”

“Sipariş veriyorum öyleyse. Yarım saat sonra çalışma odasına gel.” Ardından durakladı. “Saçına ne oldu?”

Kafama dokundum, hâlâ ıslaktı. “Hiç sorma,” deyiverdim ve nasıl olduysa işe yaradı. Cılız bir kahkaha atarak uzaklaştı.

Kıyafetleri çekmeceye geri koyup James’in verdiği rozeti elime aldım. Tam çantaya geri koyacakken, birden düşündüm; ne fark edecekti? Okul çantamın üstüne iğneledim.

Cathy yemek salonunda da, mutfakta da yoktu. Onu oturma odasının ortasında, iki büyük kanepenin arasındaki küçük kâğıt masasına üç katlanır sandalye yerleştirirken buldum. Dua köşesindeki sandalyeleri kullanmak çok daha kolay olabilecekken, onlara dokunmamıştı. Anlaşılan, o sandalyeler kutsal mekânın bir parçasıydılar. Büyük ekran televizyon kapalıydı, ama bir yerlerden hafif bir müzik geliyordu. Monopoly isimli bir oyunu kutusundan çıkartıyordu. Gözlerindeki dalgın ifadeyi görünce yüreğim burkuldu. İnsanoğlu kendi kendini eğlendirme becerisini kaybetmişti sanki. İcatlar renklendikçe birbirlerine olan ihtiyaçları da azalıyor gibiydi. Şarkı söylemiyor ya da keman çalmıyorlar, müzik setini açmakla yetiniyorlardı. Verandada oturup birbirlerine hikâyeler anlatmıyorlar, televizyon izliyorlardı. Cathy, ince plastik tabaklarla kâğıt peçetelere Noel süsleri gibi sarılmış çatal bıçakları yerleştirdi; ama ortamda ziyafet havası kesinlikle yoktu.

“Bu sefer küçük ütü olmak istemiyorum,” dedi. “Gemi olacağım.”

Metalden üç minik oyuncağı, oyun kartonunun köşesine yerleştirdi –ufak bir köpek, silindir şapka ve ufak bir transatlantik. Kapı çaldığında, “Dan, pizzacı geldi!” diye seslendi.

Biraz sonra, Dan elindeki pizza kutusunu garson gibi tek eliyle taşıyarak oturma odasına girdi. Rahat bir gömlek giymişti ve yüzünde bir gülümseme vardı; fakat onu gülümseten şeyin karısı ya da kızı, hatta pizza olmadığına dair bir his vardı içimde. Sanki aklıma bir şaka gelmiş de, bize anlatmayı düşünmüyormuş gibi bakıyordu. Pizza kutusunu kanepelerden birinin yanındaki sehpa üzerine yerleştirdi. Burnuma aniden dolan güzel kokuyla şaşırdım. Bir dolu pizza görmüş, ama daha bir tanesinin bile tadına bakmamıştım.

“Monopoly oynamak zorunda mıyız?” dedi.

“Oynamayalı en az bir ay oldu,” dedi Cathy.

“Yazıhaneye uğramak zorundayım, o yüzden,” dedi. “Oyuna vaktim kalır mı, bilmiyorum.”

Cathy bir an ona bakakaldı. “Jenny, gidip kolayı ve bardakları getirir misin, lütfen?”

Cathy’nin odada kalmamı istemediğini anlayıp alelacele dışarı çıktım. Ne yazık ki, kolayla bardaklar tezgâhın üstünde kolayca bulunacak bir yerdeydi. Jenny’nin annesiyle babasının konuşmalarına kulak kabartarak, kaplumbağa yavaşlığıyla koridorda ilerledim.

“Aile gecemiz olduğunun farkındayım,” dedi. “Buradayım ya işte. Bir saat daha kalabilirim. Yalnızca Steve’le hesaplardan birini gözden geçirmemiz gerekiyor, o kadar.”

“Salı geceleri çalışmayacağına söz vermiştin.”

“Elimden geleni yapıyorum.” Cathy’nin kocasından ziyade babası gibi konuşuyordu. “İşime destek vermeni istemek çok mu, anlamıyorum ki. Ailem iyi yaşasın diye para kazanmaya çalışıyorum burada. Evrak işiyle boğuşmaktansa, Monopoly oynamayı tercih etmez miyim sanıyorsun?”

Kapının dışında durmuş konuşulanları dinliyordum. Çıkıp çatıda oturabilseydim, ne güzel olurdu.

“Jen?” diye seslendi Dan.

İçeri girdiğimde Cathy hâlâ surat asıyordu. Dan tabaklara birer dilim pizza koydu. Cathy kola doldurdu. Aralarında kedileri ya da köpekleri gibi oturdum.

“Pekâlâ, Monopoly’ye başlayalım,” dedi Dan. “Giderken elimdekileri size yarı yarıya paylaştırırm, olur biter.” Kutuya uzandı ve minik boyutlarda bir ütü alıp gemiyle değiştirdi. “Anne, baba ve yavrucuk,” dedi.

Karısının yeni bir seçim yaptığını, ev hanımının minik ütüsünü geride bırakarak özgürlük ve macera sembolünü seçtiğini fark etmemişti bile. Cathy'yi izledim, hakkını savunup savunmayacağını merak ediyordum.

“Tamam, sorun değil,” dedi usanmış bir halde. “Scrabble oynayalım, daha çabuk biter.”

Ayağa kalkıp küçük nesneleri ve kartonu kutuya koyarak Monopoly oyununu topladı.

“İyi olur,” dedi Dan.

Cathy başka bir kutu getirip açtı. Bu oyunu daha iyi biliyordum. Bay ve Bayan Brown'ı arkadaşlarıyla oynarken izlemiştim.

“Cathleen?” Dan tatlı bir ton kullanmaya çalışmıştı, fakat bunu pek becerdiği söylenemezdi.

Cathy nihayet kocasının gözünün içine bakıp yalancık-tan gülümsedi.

“İşte benim kızım,” diyerek sırtı Dan ve ayağa kalkıp karısının yanağına bir öpücük kondurdu.

Cathy bütün Scrabble parçalarının tersini çevirmekle meşgulken az kalsın pizzanın tadına bakma yanılgısına düşüyordum. O sırada Dan, “Neden bu gece şükran duasını sen okumuyorsun, bebeğim?”

Gözlerini kapatıp başlarını öne eğdiler. Cathy ellerini çenesinin altında kavuşturmuştu. Ellerimi kavuşturup herhangi bir dua hatırlamaya çalıştım. Brown'larda yemeğe başlamadan dua edilmezdi. Dua etmeyeli uzun zaman olmuştu. Gözlerimi kapatıp kafamı toplamaya çalıştım. O sırada gözümün önünde, mavi menekşe işli kenarıyla kemik rengi bir masa örtüsü hayali belirdi ve ani bir dehşet duygusuna kapıldım. Zangırdayan kepenkleri ve duvarın dışına

vuran ağaç dallarının sesini duydum. Artık ayakta duruyor, bu renkli kumaşla örtülü boş masaya bakıyordum. Masa titredi, kumaşın çiçekli kenarları sanki canlanıyormuş gibi çırpındı. Loş odada sağa sola bakındım –üzerinde sarkan demliğiyle şömine, eviye ve tulumba, karanlık köşede duran çalı süpürgesi. Pencereleer kapalı olmasına rağmen, camlı bölmeler çerçevelerinde çatırdıyorlardı ve hayalet bir hava akıntısı masanın üzerindeki beyaz kumaşı dalgalandırıyordu. Sol kalçamda ağır bir şey taşıyordum.

“İçinden okuma duayı.” Dan’ın sesi aklımı başıma getirdi.

Gözlerimi açıp plastik tabakların sessizce önümde durduklarını görünce rahatladım.

“Yüce Tanrım...” Gözlerimi yeniden kapattım ve o titrek beyaz kumaş örtüye dönmediğim için şükrettim. “Verdiğin nimetlere şükürler olsun. Amin.”

“Amin,” dedi Dan. Cathy’ye bakmamama rağmen dik bakışlarını üzerimde hissediyordum. Dua edişimin Jenny’ye benzemediğine emindim.

Pizza nefisti. Tadına vara vara çiğnedim; elimdeki dilimi inceliyor, hangi baharatların kullanıldığını anlamaya çalışıyordum. Domates sosu gibiydi, ama biberli ve daha az tatlıydı. Cathy konuşmaya başlayınca, tencerede kaynayan domateslerin içinde eriyen irice bir esmer şeker parçasının görüntüsü kayboldu gitti.

“Harf seç bakalım.”

Yedi kare seçtim ve önümdeki Scrabble tahtasına sırayla yerleştirdim. Cathy ufak bloknotun en üst sayfasını katlarken, Dan saatine göz atıyordu. Alkolsüz biradan bir yudum alınca, şaşırmış gibi bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü ikisi de dönüp bana baktılar. Damağımdaki ateş geçip yerini anason ve vanilya karışımı tatlı bir tada bırakırken ben de rahatladım.

“Zencefilli biraya benziyor,” dedim gülümseyerek. “Güzelmış.”

“Bira mı?” Cathy kaşlarını çatarak baktı. “Ne dedin sen?”

“Şaka yapıyor hayatım,” dedi Dan.

Pizzayı oyuna yeğlememe rağmen, şüphe uyandırmamak için sıram geldikçe oynadım. Telefon çaldı ve Cathy kanepenin yanındaki ufak sehpa ya yaklaştığında, Dan duraklayıp onu seyretti.

“Alo?” Cathy telefon kulağında bekledi. “Sizi duymuyorum. Kapatmak zorundayım.”

Masaya döndü. “Gıcık oluyorum.”

“Yanlış numara mı?” diye sordu Dan.

“Sessiz telefon işte.” Cathy oturdu. “Altmış dokuzu tuşlasam mı?”

“Hayır,” dedi Dan. “Tekrar ararlarsa, ben açarım.”

Cathy bakışlarını ona çevirdi.

“Telefon sapığı filansa diye,” diye ekledi.

Telefon tekrar çaldı ve Dan ayağa kalktı. “Alo?” dedi, ahi-ze kulağında. “Steve. Biraz önce sen mi aradın?” durakladı. “Yanlış numaraydı demek ki. Sorun nedir?” Dinledi. “Peki. Bana uyar.” Bir bekleme daha. “Yarım saat ya da kırk beş dakika sonra.”

Cathy sinirli sinirli harfleriyle oynuyordu.

“Çalışırım,” dedi arkasını bize dönerek. “Biliyorum. Ben de aynı duyguları paylaşıyorum. Kaygılanacak bir şey yok.” Sesi- nin tonunun düşmesiyle Cathy durup dinlemeye başladı. “Her şey yoluna girecek. Yakında görüşürüz.” Telefonu kapattı ve Cathy’nin dik bakışlarından kaçınarak masaya döndü.

“Harf çekmedin daha,” diye hatırlattı Cathy.

Dan üç harf çekti. İçeride, sanki odanın havası dış dünyadan tecrit edilmiş gibi bir durgunluk hâkimdi.

Oyun neredeyse mutlak sessizlik içinde, Dan son harflerini kullanıp *kaç* yazana kadar devam etti. Seçilecek harf kalmamıştı artık.

“Baban kazandı,” dedi Cathy, Dan’in adının altındaki puanı çember içine alarak.

Dan omuz silkti. “Şans işte.” Pizza kutusunu ve kola şişesini eline aldı. “Artık gitsem iyi olur.” Odadan çıkmadan önce eğilip, oturduğu yerde oyunun parçalarını toplamaya devam eden Cathy’yi öptü. “Haline şükret,” dedi sessizce. Cathy’nin yüzünde sanki odanın havasızlığının farkındaymış gibi bir ifade vardı.

“Biliyorum,” dedi fısıldayarak. Dan odadaki bütün havayı beraberinde götürüyormuş gibi bir tavırla fırlayıp çıktı. Oyunu kaldırıp tabakları ve bardakları toplaması için Cathy’ye yardım ettim.

“Akşamı çalışarak geçirelim mi?” diye sordu. “Küçüklüğündeki gibi birlikte otururuz, sen ev ödevini yaparken ben de faturaları düzenlerim.” Durakladı. “Ödevini bitirmiştin ama değil mi? Unutmuşum.”

Odamda saklanmayı ya da gizlice Billy’ye telefon açmaya gitmeyi tercih etmeme rağmen, James aklıma gelince iyilik-severliğim tuttu.

“Okuma ödevim duruyor.”

Tanrıya söz veriyorum, diye geçirdim içimden, Cathy’ye karşı, James’in Mitch’e olduğu kadar müşfik olacağım. Jenny’nin annesine dostça davranacağıma yemin ettim.

Elimde bir kitapla döndüm, Cathy de üzerindeki etikette FATURALAR yazan kahverengi ve krem renkli kâğıtla kaplı bir

kutuyla. Hesap özetlerindeki ve faturalardaki tutarları okuyor, doğruluklarını kontrol ediyordu. Yuva yapan bir kuş titizliğiyle, ufak kâğıt parçalarını üst üste dizdi, kalemıyla küçük hesap makinesini didikledi, sayfa kenarlarına notlar karaladı. Ne güzel, diye düşündüm. Birbirimize yarenlik ederek hoş bir akşam geçiriyoruz; Azize'mle geçirdiklerimiz gibi.

Karşımda oturdum ve James'i aklımdan çıkartmam imkânsız olmasına rağmen, Thornfield'e gelişini anlatan kısmı atlayarak, *Jane Eyre*'den bölümler okudum. Kendi irademle sayfaları çevirmek tamamen özgürleştirici bir deneyimdi. Işık olduğum dönemde, tutunduğum kişinin okumaya meylettiği sayfadan ötesini okuyamamak çok sinir bozucuydu. Bay Brown kaç kere ben tam yeni bir bölüme başlamak isterken, kitabı kapatıvermişti. Bu seferse beni engelleyen Cathy'nin şaşkınlık nidası oldu.

"Bu ne böyle Allah aşkına?" Elindeki kâğıt parçasına boş gözlerle baktı, ardından da telefona gidip tuşladı. Biraz bekledikten sonra, "Benim. Neredesin?" dedi. Kapatıp daha da canı sıkkın bir halde masaya döndü. Bana bakmadığı için, Jane'le Bay Rochester'a geri döndüm. Bir dakika kadar sonra telefon çaldı.

"Alo?" Dinledi. "Neredesin?" Sonra, "Neden açmadın?" Telefonun kablosunu büktü. "Anlamadığım bir şey var," dedi. "Cumartesi günü iki benzin fişi alınmış. Birisi sana, diğeri bana ait." Bekledi. "Fakat arabanın benzini pazar günü bitti demiştin." Dinledi ve ben de onu seyrettim; Jenny'nin bedenine girdiğim günden bahsettiğini anlamıştım.

"Fiş nasıl yanlış olabilir ki? Bilgisayardan çıkmıyor mu sonuçta?" Fişi avucunda buruşturdu ve dinledi. "Anlayamıyorum dedim ya. Hayır, öyle bir şey söylemedim." Durakladı. "Öyle bir şey söylemedim." Dinlerken başı giderek, nihayet

ayaklarına bakar hale gelene kadar öne düştü. “Peki,” dedi sonunda. “Biliyorum.” Hoşça kal demeden telefonu kapattı ve elindeki fişin buruşuklarını açarak masaya dönüp sandal-yesine oturdu.

“Ne okuyorsun?” diye sordu, yüzü hem kıpkırmızı hem solgun.

“*Jane Eyre*,” dedim.

Elleri titreyerek faturaları bir kenara koydu. Kutu kolu-nun altında ayağa kalkarken, “Hemen dönerim,” dedi.

Cathy odadan çıktığında telefona koşmamak için kendi-mi zor tuttum. İki saniyeye kalmadan James’in sesini duya-bileceğim düşüncesi yüreğimi acıttı, ama birkaç saniye son-ra Cathy kolunda bir gömlek ve bir dikiş sepetiyle geri dön-dü. Karşımda oturduğu yerden, yanıma ışığın daha iyi oldu-ğu sandalyeye geçti. Gömlek Dan’ın olmalıydı. Beyaz uzun kollu bir gömlekti. Yukarıdan dördüncü düğmesi eksikti.

Cathy ilk önce ufak bir kutu çıkartıp açtı. İçinde her bü-yüklükte, renkte ve biçimde düğmelerden oluşan bir düğme koleksiyonu vardı. Birkaç tane ufak beyaz düğme bulup çı-karttı ve gömleğin diğer düğmelerine yakın tutarak uyan bir tane buldu. Ardından bir iğne alıp düşen düğmeden kalan ufak iplik parçalarını becerikli hareketlerle temizledi. İğne iplik. Birden içim özlemle doldu. Tutunduğum erkekler ken-di söküklüklerini dikmezlerdi pek, ama Cathy’nin iğneyi çeken ince bileği bana Azize’mi hatırlatmıştı.

Yüzümü kitaba gömüp göz ucuyla onu izledim. Şimdi durmuş gömleğe bakıyordu. Yeni düğmeyi diktiği noktanın etrafındaki kumaşı çekiştirdi. Gömlek sanki birisi Dan’ın üzerinden alalacele çekerek çıkarmış gibi bir parça sünmüş müydü, yoksa benim hayal gücüm mü fazla genişti? Altındaki

ve üstündeki düğmeleri yoklayıp ne kadar bollaştıklarına baktı. Bir parça bollaşmışlardı. O sırada aklımdan ben olsam yapardım diye geçirdiğim şeyi yaptı. Gömleği kokladı ve gerçek olamayacağını biliyorum, fakat kumaştan hafif bir gardenya kokusu yayılmış gibi geldi. Merak ettiği gömleğin temiz olup olmadığı değildi. Öyle olsaydı koltuk altlarından koklamaya başlardı. Yok, gömleğin yakasını kokladı ve bir an gözlerini kırıştıtarak yakaya baktı. Ardından bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmak ister gibi gömleği hafifçe silkeledi. Sallanan iğneyi tekrar eline alıp yeni düğmeyi yerine dikme işine geri döndü.

“Okuduğun hikâyede neler oluyor?” diye sordu, birkaç teyel attıktan sonra.

“Kız evin sahibine âşık olmaya başladı.”

Gençliğinde okuduğu birkaç beyaz diziyle çok şey görmüş geçirmiş havasında başını salladı.

“Sesli okuyayım mı?” diye önerdim.

Cathy gülümsedi. “Büyük annem yorgan dikerken, kendisine kitap okumamı isterdi.”

Bunu evet olarak alıp okumaya başladım. “‘Bu resimleri yaparken mutlu muydun?’ diye sordu Bay Rochester o sırada. ‘Kendimi tamamen vermiştim, efendim ve evet, mutluydum. Bu tabloları yapmak tatlım en büyük hazlardan birisiydi kısacası.’ ‘Bu fazla bir şey ifade etmiyor,’ diye okudum. ‘‘Kendi adınıza, çok fazla bir zevk tatmış olamazsınız.’’ Cathy’ye bir bakış atarak ilgilenip ilgilenmediğini anlamaya çalıştım. Durgun ifadesiyle elindeki işe odaklanmıştı. “‘Fakat,’” diye sürdürdüm, “‘bu garip renkleri birbirine karıştırıp ayarlarken bir sanatçının hayal âlemine geçmişsiniz galiba. Her gün yeterince vakit ayırdınız mı?’ ”

Cathy iç geçirdi. Sanıyorum bir Byron şiirine ya da Shakespeare monoloğuna geçiş yapmış olsaydım da, farkına varmayacaktı.

“ ‘Başka yapacak işim yoktu, tatildegdim çünkü,’ ” diye okudum ve teorimi test etmek için bıraktım birkaç sayfa kendiliğinden çevrilsin ve uyup uymayacağını düşünmeksin aradan seçip okudum. “ ‘Hayattan zevk almaya hakkım var ve neye mal olursa olsun, alacağım da.’ ‘O zaman dejener olmanız kuvvetle muhtemel, efendim.’ ‘Mümkün, ama gene de, tatlı ve taze zevklerden tadabilirsem böyle olmak zorunda mı? Üstelik bir bal arısının fundaların arasında topladığı tatlı ve taze yabani bal gibi toplayabilirim.’ ” Bu sefer Cathy’nin elindeki iğne havada kaldı ve bakışlarını bana çevirmeden dinlemeye başladı. “ ‘Canınızı yakacak, tadı damağınızı buracaktır, efendim.’ ‘Nereden biliyorsunuz? Hiç tatmadın ki.’ ”

Bunun üzerine, Cathy bana baktı, ben de okumayı kesip başımı kaldırmadan göz ucuyla onu kestim.

Birkaç kelime daha okumayı denedim. “ ‘Ne kadar ciddi, ne kadar karamsar görünüyorsunuz,’ ” diye okudum. “ ‘Üstelik bu mevzuda şu minyatür baş kadar cahilsiniz...’ ”

“Sanırım bu gecelik bu kadar okuma yeter,” diyerek kirbarca gülümsedi Cathy. “Benim biraz başım ağrıyor.” Sert hareketlerle ipliği kopardı, dikişini toplayıp ayağa kalktı. “Birazdan gelip sana iyi uykular dilerim.”

Odadan çıkışını izledim, koridorda ilerlerken elbisesinden çıkan yumuşak hışırtıyı dinledim. Yatak odasının kapısı kapanırken çıkan sesi duyar duymaz kitabımı kapatıp bir hırsız gibi kanepenin yanındaki telefona yanaştım. Telefonu James açınca omzumdan bir ton yük kalktı sanki.

“Yalnız mısın?” diye sordum.

“Pek sayılmaz,” dedi. Telefonu başka yere taşıırken bir çıtırtı ve hışırtı sesi duyuldu. “Şimdi yalnızım işte,” dedi. “Neler oldu anlat bakalım?”

Ona bulduğum fotoğraflardan bahsetmek üzereyken, Cathy’nin duşu açma sesiyle donakaldım.

“Başımı gene belaya soktum,” deyip bir kahkaha attı. “Mitch bana bir güzel nutuk çekti.”

“Vurdu mu yoksa?”

“Yok, yalnızca Libby’yle ikisini basmış olsam da, on sekiz yaşına gelene kadar evde seks yapma iznimin olmadığını söyledi.”

Kalbim bir anda hızlandı. “Neden?”

James tekrar güldü. “Çünkü Billy sorumsuz, olgunlaşmamış, düşüncesiz bir...” James durakladı, “çocuk.”

“Şimdi ne yapacağız peki?”

“Sorun değil,” diyerek beni yatıştırdı. “O evde yokken birlikte oluruz.”

Bu beni, aptallık belki ama, derhal yatıştırdı, kendi kendime yarın yeniden onun yatağında olacağımı söyledim. Sonsuza dek uzanan ancak yarın ve bir sonraki öpücüklerle başlayacak bir dizi gün.

Hattın kendi tarafından gelen bir sesle James sustu ve “Ne?” diye seslendi. Ardından bana fısıldayarak, “Kapatmak zorundayım,” dedi.

“İyi geceler,” dedim ve telefon kapandı.

Cathy yatak odamın kapısına vurmaya geldiğinde, saçında kenarı duş alırken ıslanmış, bir bant vardı. Makyajsız haliyle

daha genç görünüyordu. Ayağında terlikleri, üzerinde sabahlığı vardı ve bana bir kitap getirmişti.

Hristiyanlar Neden Hristiyanlarla Çıkmalıdır isimli kitabı baş ucumdaki komodinin üstüne koyup yanağıma da bir öpücük kondurdu.

Kitaba tiksintiyle baktım. Cathy buna muhtemelen anneden kızı geçen kıymetli bir bilgi gözüyle bakıyordu. Belki de Jenny'ye bir erkeğin gömleğinin nasıl ütüleneceği ve buzluğun buzunun nasıl eritileceği ritüellerini de göstermişti. Mitch'in, Billy'ye bir erkek olmakla ilgili neler öğrettiğini merak ettim. Kardeşini yanında işe götürmüş ya da tıraş olmayı göstermiş miydi? Bu geçiş ritüellerinin çoktan devri kapanmış da olabilirdi. Kendi öğrendiklerimi hatırlamaya çalıştım –tıkali lavaboyla boğuşmuş muydum yoksa ölü bir tavuğun tüylerini yolma işini bitirince zafer kazanmış gibi hissetmiş miydim? Hatırlayamadım.

Cathy kapı aralığında durdu. “Okuldaki o tuhaf çocukla neden konuşmanı istemediğimizi anlıyor musun?”

“Beni korumaya çalışıyorsunuz.”

“Doğru olanı seçmeni ve iyi bir Hristiyan evliliği yapmanı istiyoruz.”

“Elbette.”

“Babanla ara sıra tartışsak da,” sabahlığının kemerini sıkılaştırdı, “endişelenecek bir şey yok.” Benimle paylaşmadığı bir şey gözlerini yaşla doldurdu. “Her şeyim var. Dünya üzerinde kocasından dayak yiyen, evi olmayan, çocuklarını besleyemeyen kadınlar var.” Kendini onaylarcasına başını salladı. “Çok şanslıyım.”

Bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim. “Doğru söylüyorsun.”

İç geçirdi. “Duanı etmeyi unutma.” Ardından kapı kapandı.

Uyku tutmadı. Saat 1:37’yi gösterene kadar *Jane Eyre*’i okudum. O sırada garaj kapısının gıcırdadığını duydum. Işığı söndürdüm ve kitabımı yere bıraktım. Koridordaki döşeme tahtalarının gıcırdadığını ve kapımın kolunun döndüğünü duydum. Birkaç saniye sonra, mandalın yerine oturma sesi geldi ve aynı kokuyu aldım. Beyaz gömleğinden gelen, hayal gücümün ürünü olduğunu sandığım hafif koku.

On Üç

Cathy beni Dua Köşesine çağırdığında, Dan üçlü sandalyelerin başında çoktan yerini almıştı. Herkesin kendi kutsal metni elinde oturduk. Jenny'nin metinlerini şöyle bir karıştırdınca söz öbekleri gözümün önünde uçuştı – *Tanrının yüz karası* – *Tanrının kelamını reddetti* – *bütün itaatsizleri cezalandırır*. O sırada, Jenny'nin gelişim klasöründeki 6 Temmuz tarihinin neden tanıdık geldiğini hatırladım. Elimdeki günlük 7 Temmuz tarihinde, yani Jenny eve eskiye göre kötü bir not getirdiği günün hemen ertesinde başlıyordu. Birisi günlükünde yazılı her ne varsa yırtmış ve ertesi sabah Jenny Dua Köşesinde oturmuş ve *Kutsal anneye ve babaya saygı göster* yazmıştı. Jenny'nin kayıp anılarının kıyısında dolaştırdım parmaklarımı.

“Bize söylemek istediğin bir şey var mı?” dedi Dan.

“Ne gibi?” diye sordum.

“Dualarında Tanrı'ya yalnızca doğruları söyle,” diye uyardı. “Sana doğru yolu gösterecektir.”

Sessiz dua sırasında, Dan tepemde dikilip kurşun gibi ağır elini başıma yerleştirdi. Elini itmeme için kendimi güç

tuttum. Gene de en korkuncu Cathy'nin elinin sırtımda bıraktığı terli sıcaklığıydı.

"Tanrım, senden yardım diliyoruz." Dan'ın sesi kemiklerinin içinde bir ölüm çanı gibi dolaştı. "Jennifer Ann'in kalbine gir ve onu temizle. Nefsi karşısında ona ilahi dayanma gücü ver. Saf olmayan bütün tutkularını arındır, Tanrım. Bizi bu çocukla kutsadin, fakat o aslında senin kulun."

Gözümün önüne, İbrahim'in, çocuğunun başı üzerinde kılıcını kaldırırkenki görüntüsü gelince ürperdim. Dan'ın parmaklarının altında ter içinde kalmıştım. Tanrı'dan beni sahiplenmesini istiyordu, fakat Tanrı'nın beni, bu kızın içindeki kaçak yolcuyu rahatlatmaya zerre kadar ilgi duymadığından emindim. Belki de bir iblis gibi kovalanacaktım bu bedenden. Cennet umudu kesinlikle yoktu.

"Onu hilekârlıktan ve inatçılıktan uzak tut. Kutsal yolu göster."

Konuştuğumda sesim Dan'ın 'Amin' iyle çakıştı.

"Ben sizin çocuğunuz değilim." Dan'ın yüzünü görmeden bile ağzımdan çıkanlardan pişman olmuşum.

"Jennifer..." Cathy o kadar afallamıştı ki, söyleyecek kelime bulamıyordu. Elini hızla üzerimden çekti.

Dan bir adım geri çekildi. Cathy bir bana bir ona baktı. Günlük elime yapışmıştı sanki. Olanca gücümle sıkarak tutuyordum.

"Bana inanmıyorsunuz, değil mi?" dedim.

Dan Tanrı'ya küfür etmişim gibi konuştu benimle. "Beş yaşında da olsan, yüz beş de, bizler senin annenle babanız."

"Sizin sandığınız kişi değilim, demek istedim."

"Babanla böyle konuşma."

"Cathleen," dedi Dan. "Bana bırak."

"Jenny'ymişim gibi yapmayı srdremeyeceğim artık," dedim.

"Elinden geleni yaptığını biliyoruz." Cathy ağlamak üzereydi.

"Kızınız..." Jenny'nin gidişini nasıl izah edeceğimi bilemedim.

"Bu saçmalığı hemen kesiyorsun." Dan elini tekrar başıma yerleştirdi, fakat bu sefer daha ağırdı. Durum iyiye gitmiyordu. Cathy'ye karşı müşfik davranacağıma söz vermiştim, oysa onu korkutuyordum.

"Annenden zr dile." Gözlerim acıyana ve saç diplerim terleyene kadar kafatasımı sıkıştırdı.

"zr dilerim."

"Tanrı'nın arzusu, senin arzundur," dedi Dan. "Tekrar et."

"Tanrı'nın arzusu, benim arzumdur," dedim. El hafifçe gevşedi. Başım avucunun altında kaşınıyordu. "Herhalde büyümenin bir sonucu." Elimden geldiğince geri adım attım. "Kendimi çok değişmiş hissediyorum."

Cathy rahatlamış gözüküyordu, fakat Dan elini başımdan çekmemişti, o yüzden ilave ettim, "Tanrı'ya daha yakınım."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Dan.

"Neredeyse başka birisi oldum. Sanki yeni bir isim alabilmişim gibi. O kadar farklı hissediyorum. Bana inanmaya-cağınzdan korktum."

Nihayet Dan başımı hafifçe ittirip bıraktı. İncil'i eline alıp volta atarak okumaya koyuldu. "Tanrı'yı tanımakta yarar görmedikleri için Tanrı onları yararsız düşüncelere, yakışık-sız davranışlara terk etti."

Elini üzerimden çektiği için o kadar mutluydum ki, az kalsın bir kakhaha atacaktım, fakat kendime hâkim olup bu delişmen güdüyü derhal bastırdım.

“Kıskançlık onlarda,” diye okudu Dan, “cinayet, kavga, üçkâğıt onlarda; dedikoducular, iftiracılar, Tanrı düşmanları.” Listenin geri kalanını hızlı hızlı okudu. İncil’i Cathy’ye uzatırken yüzü kıpkırmızıydı.

Cathy başını sallayarak koyun gibi onaylıyordu, fakat eliyle sıkı sıkıya sandalyenin kenarına tutunmuştu. Dan’ın bana dikte ettirmesi için verdiği bölüm Efesliler’deni. “ ‘İblisin hislerine karşı durabilmek için Tanrı’nın sağladığı bütün silahları kuşanın.’ ” Paragrafı yanıladığımda, Jenny’nin yazısına hiç benzemeyen kıvrık bir el yazısıyla yazdığının farkına vardım.

Cathy mutfakta teneke kutudaki kahvaltımı verdi. “İncil’ini yanma almayı unutma sakın.” Boş boş baktığımı görünce ekledi, “Çarşambaları İncil çalışması yok mu?”

Allah’tan, okulun yarım gün olduğunu ya unutmuştu ya da hiç bilmiyordu. Odama gidip Jenny’nin İncil’ini tuvalet masasında buldum. Belki de yatakta James’e Solomon’un Şarkısı’nı okurdum. Ardından aklıma başka bir şey geldi ve tuvalet masasının en alt çekmecesini açtım. Polaroid fotoğraf makinesini çantama, İncil’in altına sakladım.

Çalışma odasının önünden geçerken, açık kapıdan göz ucuyla Dan’i gördüm; raftan iki kitap alıp evrak çantasına koyuyordu. Geride bıraktığı kitapları düzeltiş şekli bir nedenle tuhaf, sanki kabahatini örtüyor gibi gelmişti. Çalışma masasının sandalyesinde karton bir dosya duruyordu. Evrak çantasını garip öteberiyle doldurdu –gözüme bir çakı, birkaç müzik CD’si, birkaç mektup, çerçeveli bir fotoğraf, KÜÇÜK İŞLETMECİLİKTE TİCARET ODASI UZMANLIĞI yazılı ufak ahşap bir plaket ilişti. Bunu ilginç bulmakla birlikte, James’i görme düşüncesi Dan’ın alışkanlıklarındaki garipliği zihnimin gerilerine itti.

"Nereden buldun bu rozeti?" diye sordu Cathy arabayla okula giderken.

"İngilizce dersinde verdiler."

"İngilizce dersin yok ki," dedi Cathy.

"Bir arkadaşımdan aldım," dedim. Üzerindeki parmak izlerini incelemek için rozeti almaya yeltenecekmiş gibi kolu-mu rozetin üstüne dayadım.

"Büyük annenin sana gönderdiği rozeti neden takmıyorsun?" diye sordu Cathy. "İsa olsa ne yapardı?"

WWJD. Demek bunun anlamı buydu. "Bu da Dickens," diye güvence verdim. "Akademik bir eser."

"Her Akademik eser ahlaki değerler taşımak zorunda değil," dedi Cathy.

Bu bana son derece rahatsız edici bir yaşam tarzı gibi geldi bir anda. Edebiyattan kuşku duymalarından huzursuz oldumsa da, çenemi kapalı tuttum.

Okula varınca, emniyet kemerimi yangından kaçarmış gibi alelacele açtım.

"Yaramazlık yapma," diye uyardı Cathy, ben arabadan inerken.

"Tanrı hepimizi korusun!" dedim ve onu el sallayarak uğurladım, bir dahaki sefere görüştüğümüzde ona yalan söyleyecek olmam vicdanımı zerre kadar sızlatmıyordu.

Sınıfa giderken, yerde duran bir bozukluğu almak için eğildim ve biraz çabuk doğruldum; sebebinin ne olduğuna emin değilim, önceki geceden beri bir şey yememiş olmam mı yoksa Dan'ın evrak çantasında ne gördüğümü hatırlamam mı? Fakat gözüm bir anda karardı ve suyun dibindeymişim gibi kulaklarımda bir uğultu oldu. Bir dahaki karede, okul hizmetlilerinden ve öğretmenlerden birisi ayağa

kalkmama yardım ediyorlardı. Revire gitmeme gerek olmadığına onları ikna ettikten sonra, çantamı tekrar sırtıma atıp kalabalığın arasına karıştım. Bozukluğu yerde bırakmış ve dilek dileme hakkımı da kaçırmıştım.

Dan'i çantasına koyarken gördüğüm çakı yeni değildi. Eskiydi, fildişi kısımları kazınmış ve yıllanarak kararmıştı. Ayrıca mektup destesi de bir kurdeleyle bağlanmıştı. Çerçevesi fotoğraf ailesine ait değil, yakaladığı bir balığı tutarken çekilmiş siyah beyaz yeni bir fotoğraftı. Bunlar iş yolculuğuna çıkarken yanınıza alacağınız türden şeyler değildi.

Ancak evinizin yanıp kül olacağını biliyorsanız alınacak şeylerdi.

Bay Brown'la geçirdiğim diğer yarım ders günleri gibi, her bir ders yarım saatti. Gene de, ilk teneffüs bir türlü gelmek bilmedi. Huzursuzluktan sıramda yerimde duramıyordum. Sonraki derslere girmedim, ama aradaki teneffüslerde okulun bahçesinde dolandım. Jenny'nin hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey gördüğümde, Bay Brown'ın yaptığı şekilde fotoğraf makinesini açıp resim çektim. Fotoğraflar dışarı gri renkte fırlıyor ve ardından, bedene kavuşan hayaletler misali, görüntülere dönüşüyorlardı. Bir pencereye yapışmış kuru bir yaprak, ÇİMENLERE BASMAYIN yazılı levhanın yanında oturan bir sincap.

Hatta Bay Brown'ı bile çektim. Okul bahçesinden geçerken oğlanlardan biriyle konuşmak için durakladığını gördüm. Evrak çantası, içindeki roman yüzünden şişkindi. Ondan James'e uçtuğum gece, gözlerinde endişeli bir ifade vardı. Bugünse daha kendisi gibiydi. Uzaktan izleyerek öğrenciye veda etmeye hazırlanana kadar bekledim ve sonra fotoğrafını çektim. Görüntünün ufak kaygan kare kâğıtta koyulaşmasını izledim –Bay Brown'm hayatından çalıntı bir an.

Arkasında boyalı bir branda gibi duran idare binasının beyaz duvarı, gülümsüyor ve omzunun üzerinden el sallıyordu. Fotoğrafları çantama koydum ve katlanmasını diye de iki kitabın arasına sıkıştırdım.

Dersler başlayınca, kızlar tuvaletine saklandım. Aradaki teneffüslerde birkaç tane daha siyah beyaz fotoğraf çekip Bay Brown'inkinin yanına yerleştirdim. Saat 11:30 olduğunda okul günü neredeyse bitmişti ve öğrenciler toplantı için konferans salonuna dolmaya başladılar. Yaklaşan özgürlüklerini kutlamak için birbirlerine sataşan, çelme takan arkadaşlarımla arasında kalabalık koridorlardan geçtim. Oğlanlar kızlara kasıtlı şekilde omuz vuruyor ve sonrasında işittikleri azarları neşeyle karşılıyorlardı.

Yarı karanlık konferans salonuna tam girerken, birisi bileğime yapıştı ve James beni en arka sıraya çekti.

"Annen okulun yarım gün olduğunu biliyor mu?" dedi fısıldayarak.

"Hayır."

Koridorlar boşalana ve herkes yerine oturana kadar, sandalyenin kol dayama yerini siper alarak el ele tutuştuk ve sessizce oturduk. James üzerime eğildiyse de, güvenlik görevlisinin diğer taraftan sıramıza yaklaşıp programı izlemek için dikildiğini görünce durdu. Müdür salondaki öğrencileri susturmaya çalışıyordu. James kulağıma yaklaştı.

"Mitch haklı. Gerçekten de sorumsuz davranıyorum."

"Neden?"

"Korunmadık."

O ana kadar bu aklımın köşesinden bile geçmemişti. Bu iki bedenim yeni bir yaşam yaratmaması için bir sebep yoktu bence. Fakat o anda bir dehşet duygusuna kapıldım; Bay

Brown doğmamış çocuğuna isim takarken kapıldığıma benzer bir korkuydu bu.

Fakat James bebekten bahsetmiyordu. “Ben gelmeden önce,” diye fısıldadı, “James ölümcül bir hastalık taşıyan bir kızla birlikte olmuş olabilir.”

Nabzım anında yatıştı. Bu üzerinde durulacak bir şey değildi. Dünyevi mevzular kolayca savuşturulabilecek, birer duman bulutu gibiydiler. “Sorun olmaz,” dedim.

Müdür bir duyuru yaptı ve amigo kızlar danslarına başladılar. Birbirimizin kulağına konuşmak zorundaydık.

“Evlenince,” dedim, “birlikte seyahat edelim, olur mu?”

Ne dediğini tam duyamadım, fakat biraz durakladıktan sonra, “Trenle,” dedi.

“Ve gemiyle,” dedim. “İngiltere’ye.”

“Çin’e.”

“Afrika’ya.”

James kulağıma düşen saçı kaldırdı. “Her gece birbirimize kitap okuruz.”

Elimi boğazına yerleştirdim. Nabzını hissedebiliyordum. Kendi nabzımı onunkiyle eşleştirmeye çalıştıysam da, benimkisi daha hızlı atıyordu. “Para meselesini ne yapacağız?” diye sordum.

“Ne iş olsa yaparım,” dedi. “Lağım bile kazarım senin için.”

“Ben de temizlikçilik bile yaparım, senin için,” dedim.

Dansın aldığı alkışlar azalırken, çalan davul sesiyle James yerinden sıçradı. Sahnenin iki kanadından uygun adımlarla giren bandoya bakıyordu. Dikkati artık başka yerdeydi. Beni değil bandoyu izliyordu. Elimini omzuna attım, elim bir maldıya gibi kalbinin üzerine sarkıyordu.

Nihayet öğrenci kalabalığı serbest kaldı ve James beni çekip kapıdan çıkardı; gün ışığına çıkarken çantamı aldı. Koşmak istediğini hissedebiliyordum ve aynı şekilde ben de koşmak istiyordum, ama gene de dikkatleri üzerimize çekmemek için yürüdük. Otoparka varınca, bisikletlerin yanma yönelmek yerine kaldırımı doğru ilerledik.

“Yürüyecek miyiz?” diye sordum.

“Bisikletin zinciri kırıldı.”

Otobüs durağından yarım blok aşağıda, okul çantalarımızı ayaklarımızın dibinde yere attık ve el ele tutuşarak durduk. Öğrenciler bisikletleriyle ya da yürüyerek geçtiler. Birkaçı gülüşüyor ve geçen arabaların camlarından dışarı bağırrıyorlardı; ama bizimle durakta bekleyen kimse yoktu. Yaşlı bir adam bankta oturmuş gazetesini okuyordu. Bir araba, kaldırımın kenarındaki olukta koşturan grili beyazlı bir köpeğe korna çaldı. Hayvancağızın birden yola fırladığını görünce, kalbim yerinden çıkacak sandım.

“Diggs!” James arabaların arasına atladı. Arabalardan birisi James’in uzattığı ellerinden birkaç santim uzakta durdu. “Dikkat et!” Gözlerinde delice bir ifade vardı ve köpek suçlu suçlu kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp bir sokak arasına kaçarken James de tir tir titremeye başlamıştı. Diğer arabalar da korna çaldılar. Duran arabanın şoförü penceresini indirip “Geri zekâlı!” diye bağırdığı sırada, James derin bir nefes alıp gözlerini kırıştırtarak akmaya hazırlanan yaşlara engel oldu.

Arabalar tekrar harekete geçerken James de kaldırımı çıktı.

“Senin köpeğin miydi?” diye sordum.

James elimi tuttu. “Benim köpeğim yok ki.”

“Diggs kim o zaman?”

“Diggs mi?” Bir an afalladıysa da durumu gülümseyerek geçiştirdi. “Bilmem.”

Bir kadın bebek arabasını iterek yanımızdan geçti. Bebeğin boğuk sesli ağlamasıyla yüreğim ürperdi bir an. Fakat o sırada James kolunu koruyucu bir tavırla belime dolayınca, çözülen bir düğüm gibi, içimde bir şeylerin rahatladığını hissettim. Artık kendimi tamamen doğru yerde hissediyordum, sanki yanımızdakiler kadar büyük iki çantayla dünyanın her yerine birlikte gidebilir ve yaşlanıp kemiklerimiz toprak olana kadar mutlu mesut yaşayabilirdik.

O sırada bile, yakında oturan yaşlı adamın, ellerini temizlenen iki kuş gibi ovuşturduğunu görünce, yaşlılığın bizi durdurmasına izin vermek zorunda olmadığımızı düşündüm. Bu bedenler öldüğünde, yeniden iki genç beden bulamaz mıydık?

Otobüs gelince, James şoförün yanındaki kutuya birkaç bozukluk attı. Koltukların arasındaki dar açıklıktan, çantalarımızı kimseye çarpmamaya dikkat ederek ilerledik. Arkalarındaki boş bir sıraya otururken, ailelerinden izinsiz evlenen ve otobüsle kaçıp balayına çıkan bir çift gibi hissediyorduk kendimizi. Onu öpmek istedim, fakat hemen arkamızda iki rahibe oturuyordu. James bana o kadar sokulmuştu ki, rahibelerden birisi rahatlıkla yanımızdaki boşluğa sığabilirdi.

Alçak sesle konuştum. “Evde kimse olmadığına emin misin?”

James gülümsedi, fakat konuşmadan önce birkaç saniye bekledi. “Son kız arkadaşı Mitch’i terk etmemiş.”

Konuyu o kadar hızlı değiştirmişti ki, ne cevap vereceğimi bilemedim.

“Mitch kızdan ayrılmış çünkü onu Billy’ye uyuşturucu verirken yakalamış. Arkadaşı Benny söyledi.”

“Mitch seni seviyor,” dedim. Otobüs direklerin ve tellerin altından tıkr tıkr ilerlerken, yüzünden sessiz filmlere benzeyen gölgeler geçiyordu.

“Dün gece bana, Billy on üç yaşındayken garajdaki fareyi nasıl kovaladıklarını hatırlatmaya çalıştı. Billy fareyi korkutmak için canavar maskesi takmış. Mitch gülmekten neredeyse katılıyormuş, öyle söyledi,” dedi James. “Elbette hatırlayamadığım, belki bir düzine aptalca şey anlattı.”

James’le Mitch’i birlikte gülüp eğlenirken hayal edince, mutlu oldum; ama onun gözlerine yeniden baktığımda, ışığın yüz hatlarına üç boyutlu bir film gibi vurmaya devam ettiğini gördüm; bir görüntü diğerinden hafifçe farklıydı. Benim James’im ve önceki James, Billy’nin gözlerinin ardında birlikte saklanıyorlardı.

“Mitch kardeşini özleyiyor,” dedi James.

Durduk yere, tüylerim diken diken oldu. “Seni seviyor, bu çok açık değil mi?”

“O Billy’yi seviyor.”

Jenny’yi içtenlikle özleyen birilerinin olup olmadığını merak ettim.

“Billy’yi sen kovalamadın.” Sesimdeki korkuyu duyabiliyordum. “Sen bedenine dokunmadan önce, o zaten kaçmıştı.”

Rahibeler artık alenen bize bakıyorlardı. James başında şapkası olmadığını unutarak elini alnına kaldırdı ve içimi ısıtan bir gülümsemeyle rahibelere gülümsedi; onu oracıkta öpmek istedim.

Ne Mitch’in ne de Libby’nin arabaları ortada olmasına rağmen, James kapıyı çok yavaş açtı. “Merhaba?” Göründüğü kadarıyla evde yalnızdık.

Ayağıyla geriye bir tekme atarak James kapıyı arkamızdan kapattı.

“Saatlerce vaktimiz var,” dedim öpüşmenin arasında gülererek. Fakat aslında aklımdan, *sonsuzda dek vaktimiz var*, diye geçiriyordum.

“Üzgünüm.” Durdu ve bana baktı. Nefesi kesilmişti, yanakları kırmızıydı ve gömleğinin düğmeleri de yarıya kadar açıktı. “Yoo, hiç de üzgün değilim,” dedi ve beni yeniden öpmeye başladı. Önümüzde sonsuzluk kadar uzun bir vakit uzandığını hayal ettim, fakat gene de yalnızca tek bir saat çılmışız gibi seviştik.

Ahtapot gibi sarmaş dolaş ve terli uzandık. James bakışlarını duvardaki, dergiden kesilmiş bir spor araba resminin arasından gözüken daktilo bir metne dikmişti. Pencereden giren ışık gözlerinde ay ışığı gibi yansıyordu.

“Eskiden bir gazetede çalışıyordum galiba.”

“On üç ay beklemek istemiyorum,” dedim.

Bunun üzerine, bacağımı iyice kendine dolayarak bana baktı. “Belki de Billy’nin sahte ehliyet bulabileceğimiz tanıdıkları vardı.”

Bu fikir neşemi yerine getirmişti, fakat James’in yüzünden anlık bir gölgenin geçtiğini gördüm. Hemen gizlediği bu ifadenin ne anlama geldiğini biliyordum. Birlikte kaçtığımızı hayal etmiş, fakat aynı zamanda Mitch’in Billy’nin kendisini bırakıp gittiğini öğrendiği anı da hayal etmişti. Kıskanmışım. Keşke ben de Cathy ve Dan’i aynı şekilde sevebilseydim.

Gülümsemesini toparladı ve üzerime çıkıp ellerini kalçalarımın altına kaydırды.

O sırada yanımda getirdiğim şeyi hatırladım. “Çantamı verir misin?”

Kapıyı bir tekmeyle kapattığı andaki kadar içime girmeye hazır vaziyette, beni altına aldı. “Neden?”

Bir kahkaha atıp kollarından kurtuldum ve fırlattığımız kıyafetlerin arasına utanmazca atılmış çantamdan fotoğraf makinesini aldım. Kapağını açıp objektifi ona doğrulttum.

Çarşafı çarçabuk kucağına çekti. “Bayan Helen, neler görüyorum?”

“Gülümse.”

“Olmaz. Gel yanıma.” Beni eliyle tekrar yatağa çağırdı. Noel sabahındaki bir çocuk kadar sevinçli, çarşafların arasına atladım ve uzanırken, James kolunu başımın altına yerleştirdi. “İkimiz de çıkalım.”

Makineyi olabildiğince uzakta tutmaya ve deklanşöre basmaya çalıştım. Kolu daha uzun olduğu için, James makineyi elimden aldı. Yüzlerimizi birbirine dayadık ve tam flaşın ışığı yüzümüzde patladığı sırada, üzerindeki çarşafı çektim. Bir kahkaha patlattı ve makine, dil çıkartan metal bir kurbağa gibi, boş fotoğrafı dışarı tükürdü.

“Benim o,” dedim.

“İkimiz de görebiliriz ama,” dedi, sırtüstü uzanıp elinde rengi açılan fotoğrafı tutarken. Başım omuzlarında yatıp yüzlerimizin tezahür etmesini izledim –kahkahalarla gülen, odağı hafifçe kaymış iki âşık. Yastığın üzerindeki çıplak omuzları ve dağınık saçlarıyla ifadeleri tıpatıp aynıydı.

Bir dakika boyunca doya doya resme baktık ve ardından James, “Bende kalabilir mi?” dedi.

“Tabii.”

Fotoğrafı indirip göğsüne dayadı. “İkimiz bir nedenle dünyada bırakıldık.”

Kanım öylesine büyük bir hızla dondu ki, midemin ağzıma geldiğini hissettim.

James bana sıkıca sarıldı. “Fakat artık birbirimizi bulduğumuza göre, her şey yoluna girecek.”

Beni ve aynı zamanda kendisini rahatlatmaya çalıştığını biliyordum, ama gene de bir yerlerde bir terslik vardı.

“Nedeni ne sence?” diye sordu. “Bu hayata neden kısıldık kaldık?”

“Korkunç bir şey yaptım,” diye itiraf ettim.

“Nedir o?” diye sordu bir saniye tereddüt etmeden.

“Hatırlayamıyorum.” Böyle dehşet verici bir şeyi insan neden hatırlamak istesin? Tanrı hafızamı ceza olsun diye silmiş olabilir; ama gene de bir lütuf gibi geliyordu.

“Ne yapmış olursan ol,” dedi James, “seni bağışlıyorum.”

Bu basit kelimeler, boğazıma bir yumru gibi oturdu. Ateş gibi bir gözyaşı damlası kirpiklerimin arasından kaçıp James’in göğüs kafesindeki tuzla buluştu.

“Tanrı bağışlamıyor ama,” dedim.

Nefesi saçlarımı dalgalandırırken, James dudaklarını kulağımın kıvrımına dayadı. Tek bir kelime söyledi, hiç beklemediğim bir kelime.

“İnatçı.”

James bana âşıktı, o yüzden de beni tarafsız yargılayamıyordu. Günahımın ne olduğunu hatırlayamamakla birlikte, büyük olduğundan emindim. Cennetin kapılarının bana kapalı olması da bunun ispatıydı. Saçlarımı okşuyordu ama ben ondan uzaklaşıyor muyum gibi hissediyordum, sanki yer çekimiyle birbirimizden ayrılıyorduk.

“Neden burada terk edildiğimizi anlarsak, birlikte kurtulabiliriz belki de,” dedi.

“Nasıl yapacağız bunu?” diye sordum.

James tek dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı. “Neler hatırlıyorsun? Işık olmadan öncesine dair.”

Kırk tahtaların arasından dolan karanlık sular gördüm. “Sana anlattıklarım dışında bir şey yok,” diye yalan söyledim.

Doğruyu söylemediğimi hemen hisseder sanmıştım, fakat hissetmedi. “Billy’nin içine girdikten sonra, ufak şeyler hatırlamaya başlamıştım, seninle ilk konuştuğumdan beriye daha çok şey hatırlıyorum. Bu sabah hasta annemin baş ucunda kitap okuduğum geldi aklıma. Çocuk kitapları okuyordum. Başka şey okumamı istemiyordu.”

“En son ne hatırlıyorsun?” diye sorup kendimi bile şaşırttım. O da son saatlerinden benim ettiğim kadar nefret ediyor olabilirdi. Fakat James’in kılı bile kıpırdamamıştı.

“Babam yeniden evlendi ve ben de kuzenimle birlikte New York’a gittim.” Anılarını canlandırmaya çalışmak başını ağrıtıyormuş gibi kaşlarını çattı. “Bir gazetede çalışıyordum. Bir fırının üst katında oturuyorduk. Odaların içi sürekli ekmek kokardı. Kuzenimle ikimiz aynı gün orduya yazıldık.” Bakışlarını, sanki teleskobunu ayarlıyormuş gibi önümdeki boşluğa dikti. “Bir ağaç hatırlıyorum.” Gözlerini boğazımın çukuruna dikmiş benden ötede bir noktaya bakıyordu. Derin bir uykuya dalıyormuşçasma, nefes alış verişleri yavaşladı. Teninin soğuduğunu hissettim. “Çok soğuk,” dedi.

Bacaklarımla bacaklarını, ellerimle kollarını örterek onu ısıtmaya çalıştım.

“Bir hata yaptım.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Anlattığından fazlasını gördüğünü biliyordum. Sırtüstü devrildi. Gözlerinde billurlaşan korku beni de dehşete düşürdü. İki elimle yüzünü tutup beni görmek zorundaymış gibi kendime doğru çevirdim.

“Hepsi öldü,” dedi.

İrkilerek, gözlerimin derinliklerine baktı; sanki birden yerimi başkası almıştı. Elini kaburgalarımın doğru uzattı ve hayali bir yarayı görmüş gibi avucunu mideme bastırdı. “Aman Tanrım,” diye fısıldadı. Korku elinden göğüs kafesime dalga dalga yayılıyordu. Alnını kendi alnıma bastırıp bu sanrının durması için dua ettim.

Anlık, beyazlığıyla göz kamaştıran bir ışık, kış göğüne dönüştü. Yeniden Işık olduğumu fark ettim. Billy’nin bedeninde olmasa da James olduğunu bildiğim bir adamın yanında bedensiz süzülüyordum. Gözleri daha koyu, saçları daha açık renkteydi, fakat gülümsemesi James’indi. Ay kadar çorak bir arazide, yapraksız bir ağacın siyah gövdesine tutunarak kalınca bir dala ata biner gibi oturdu. Omzuna yakın bir yerde durdum ve tutunduğum kişileri nasıl izliyorsam onu da öyle izledim. Yedi sekiz metre aşağıya, bir hendekte beliren ufak bir yüze baktı. Aşağıdaki genç adam da, çömeldiği çukur da külle kaplıydı.

“Diggs,” diye seslendi James adama. Diggs bir mezar kadar dar hendekte aşağıdaki bir şeye baktı, sonra ağacın gövdesinden fazla uzaklaşmadan sürünerek dışarı çıktı.

“Harekete geçtiler mi?” diye sordu James’e.

James’in üniforması da arkadaşınıninki kadar kirli ve yıpranmıştı, fakat miğferi başında değildi de, ihtiyatsız bir şekilde, metal bir çay tabağı gibi sırtından sarkıyordu. “Haftalardır buradayız, bir metre bile ilerlemediler,” diyerek güldü James. “Kıyamet gününe kadar buraya demir attık anlaşılan.”

“James?” diye kulağına fısıldadım, fakat beni duyamıyordu. Sanki hatıralarının arasına sızmıştım –tesir edemediğim, yalnızca gözlemlediğim bir hikâyeydi.

Diggs kuleyi bir gözetleme kulesine dönüştüren büyük metal çivilere basarak tırmanmaya başladı. "Ee, ne var öyleyse?"

James en üst dala, koyu renkli, yuvarlak bir kabarıklığın durduğu noktaya baktı. "Kuş yuvası," dedi James.

Diggs yerden üç metre yukarıda durup gözlerini kısarak James'e baktı. "Kuş yuvası mı?" Başını iki yana salladı. "Almanlar taş üstünde taş bırakmamacasma bombaladılar ve ağaçta bir kuş yuvası bulduğunu söylüyorsun, doğru anlamış mıyım?"

"Bahse girelim istersen," dedi James gülümseyerek.

"Gerek yok."

Etrafta neredeyse çıt çıkmıyordu. Bırakın kuşu, fareyi; böcek bile yoktu. Gürleme sesleri bombalardan değil, bulutlardan geliyordu. Diggs'in nefes alış verişleri duyuluyordu. Birkaç yüz metre ötede, siperdeki askerlerden birisi öksürdü.

"Hadi oyunumuzu oynayalım," dedi Diggs. "Döner dönmez ilk iş, sıcak su dolu bir küvete girip soğuk bira içeceğim."

"Şeftalili turta," dedi James, fakat bakışları yukarıdaki olası kuş yuvasındaydı.

"Susan O'Reilly," dedi Diggs.

"Yukarı çıkıyorum," dedi James.

"Vurulacaksın," dedi Diggs. "Vurulmasan bile, Brodie seni mutlaka öldürür."

"Göz açıp kapayana kadar aşağı inerim."

Diggs yeniden aşağı inmeye başlamıştı. "Beni karıştırma da."

James güldü oturmak için kullandığı halattan çıktı. Gövdesinin arkasında gizlenmeyi sürdürerek, biraz daha yukarı tırmandı. Ağacın kabuğundaki derin kesiklere tutuna tutuna ve kırık dallara asılarak çıkıyordu. Miğferinin hemen gerisinden

ben de ona eşlik ettim. Ufukta dantel gibi duran dikenli tellerle çevrili düşman hattı, bir noktadan hafif bir duman çıkartarak soluk alıyor, onun dışında sakın uzanıyordu. Ağacın tepesi bombayla uçmuş, fakat en yukarıdaki dallar havaya doğru boynuz gibi çatallanmışlardı. James artık ağacın gövdesine sarılabilecek bir konuma gelmişti ve kararmış gövdeye dizleriyle tutundu. Yukarı uzanıp iki parmağıyla koyu renkli oval nesneyi kaldırdı. James elindeki şeye gözlerini kırıştırarak bakarken, yeniden gök gürültüsü ve uzaklarda yağın yağmurun sesi olduğunu düşündüğüm bir tıslama sesi duyuldu.

James'in elindekinin bir kuş yuvası değil, çocuk şapkası olduğunu görebiliyordum artık. Bir zamanlar maviydi büyük olasılıkla, bir bebeğe ait, sırlarla dolu ve işi bitmiş bir şapka. Bir an için canlandı, böcek vızıltısına benzer bir titremeyle az kalsın James'in elinden kurtuluyordu. James şapkanın tepesinde ufak bir delik görene kadar çorak arazinin ötesine bakmayı akıl edemedi. O zaman tıslama sesinin yağmur olmadığını anladım. James artık inanamayan gözlerle düşmanın üniformalarıyla kum torbalarının arasından akışını izlemekteydi. Şapkayı elinden bırakıp boynundaki zincire asılı duran düdüğü arandı. Bir kurşun elini delip geçerken yüzüne kan sıçrattı. Kolu titredi ve zincir koptu. Bir çığlık kopardım, fakat ona dokunamıyordum. James düdüğün inanılmaz bir yavaşlıkla aşağı düşüşünü ve Diggs'in miğferinde sekişini seyretti. Diggs elinde bebek şapkası, başını kaldırıp baktı.

James ağzını açıtsa da, dudaklarının arasından tek bir kelime bile çıkamadı. Boğulacakmış gibi, asker selinin aşağıdaki buzlu sipere akmasını izledi.

"Diggs!" diye haykırdı. Arkadaşı minik şapkayı sallayarak yukarıya gülümsedi ve o anda sanki birisi karnına tekme

atmış gibi geri sekti. Tek dizi üzerine düştü ve sonra yere devrildi. James büyük çivilere neredeyse hiç değmeden ağacın ortasından aşağı kayıp yere düştü. Durdurmak için ben de onunla aşağı süzıldüm. Bu James'in ölümüyse, şahit olmak istemiyordum.

Üniforma duvarı artık kükreyerek siperlere doluşmaya başlamıştı. James, Diggs'in yüzüne atıldı, fakat arkadaşının gözleri boşluğa bakıyordu. Ceketin bel kısmındaki yırtık, karanlık ve ıslaktı. James elini Diggs'in karnına bastırđ; parmaklarının arasından kan fışkırıyordu.

"Tanrım." Diggs'in yarasını tutmaya uğraşırken, bir mermi vızıldayarak arkasından sarkan miğfere çarptı, ikinci bir mermiyse kulağının gerisinden kafasına saplanıp James'i çamurun içine, gözünü kırpmadan boş bakışlarla ağacın gövdesine baktığı noktaya yuvarladı. Son anısı buydu. Artık hatırlıyordu.

Billy'nin yatağına döndüğümüzü fark ettiğimde, James'in gözleri hâlâ fal taşı gibi açıktı. Yeniden Billy'nin bedenindeydi, sırtüstü yatıyordu, ama beni ya da etrafını saran odayı görmüyordu. Gözlerini tavana dikmiş, deliler gibi boynunu ve göğüs kafesini yokluyor, askerken taktığı düdüğü aranıyordu sanki.

"James?" Koluna dokundum. Teni o kadar soğuktu ki korktum. Cevap vermek yerine yüzünü kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Onu öptüm, üşümesi geçsin diye göğsünü ovdum.

"Geçti," dedim. "Artık bakma. Yanıma dön."

Ağlamayı bıraktı, fakat gözlerini kapatmaya devam ediyordu.

“Hepsini geride bırakabilirsin artık,” dedim. “Diggs gitti. Hiçbirisi burada değil. Herkes kendi yoluna devam etti.” James’in yüzünü açmasını ve bakışlarını tavana dikmesini izledim. “Oraya geri dönmene gerek yok,” dedim.

James boğulacaktı gibi bir soluk aldı. “Az önce buradaydı,” dedi.

“Hayır,” dedim. “Billy’nin evine geri döndük.”

“Diggs biraz önce bu odadaydı.” James bütün tavanı taramayı ve bakışlarıyla benim ötemde köşeleri de aradı. “Bana yıllardır söylemeye çalıştığı bir şey varmış.”

Odanın içinde bizimle birlikte bir hayalet dolaştığı ve benim farkına varmadığım düşüncesi tüylerimi diken diken etti. “Ne söyledi peki?”

“Salağın tekiymişim, öyle dedi.” James gülmeye başlayarak beni şaşırttı. Çok eskilerden gelen, içinde kalmış bir kahkahayla ikiye yarılacaktı gibi kaburgalarını tutuyordu. Beni kendine çekip sarıldı. “Her şey yolunda,” dedi.

James şimdiki zamana geri dönmüştü, fakat bir şeyler farklıydı; hissedebiliyordum ve hissettiklerim beni korkutuyordu. Omuzlarından bir yük kalkmıştı ve zincirlerinden kurtulmuş bir hali vardı, sanki kollarımdan uçup gidecekti gibi.

James bana uzunca bir süre baktı, cennetin neye benzediğini anlatmaya çalışıyor, fakat doğru kelimeleri seçemiyordu sanki. Nihayet, “Sen de kendi cehenneminin üzerine yürü ve kapısını zorla biraz. İçinden geçtiğinde beni diğer tarafında beklerken bulacaksın.”

Ne var ki, nasıl başlayacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu ve James’in söylediği kadar kolay olduğunu da hiç sanmıyordum.

"Hatırlamaktan korkma." Gülümsedi. "Ne dersin, Bayan Helen?"

Kapının açıldığını duymamıştık. Fakat ses, yaydan çıkan bir ok gibi saplandı.

"Çıkın çabuk dışarı."

James doğrulup oturdu ve bedenini bana siper etti, sanki Mitch'in üzerimize bir şey fırlatmasını bekliyormuş gibi.

"Canınıza tükürtmeden giyinin ve defolun bu evden!" James'le ikimiz kıyafetlerimizi toparlamaya çalışırken, bize sırtını döndü. Bir an için, Mitch'in arkasında çömelmiş ayaklarının arasından okul çantamı kucaklamaya çalıştığımı fark ettim. Kendimi bir devin ayakları altında ezilmek üzere bir elf gibi hissettim.

"Özür dilerim," dedi James.

"Kapa çenenin," dedi Mitch. Ayağa fırlayıp geriledim. James pantolonunu giymeye çalışıyor, ama dengesini kaybediyordu.

"Okul yarım gündü..." diye izah etmeye çalıştı.

"Dışarı dedim!" diye lafını kesti Mitch.

"Hepsi benim suçum..." diye açıklamaya yeltendim, fakat James tek parmağını dudağıma koyup elime fotoğraf makinesini tutuşturdu.

Mitch dönüp kenara çekildi, yanından geçip yatak odasından çıkarken bütün kasları gergin, burnundan soluyordu. Ben çantamı ve ayakkabılarımı düğmeleri açık elbiseme bastırarak, James'se yarı çıplak, gömleğiyle spor ayakkabılarını tek kolunun altına kısırmış halde koşuyorduk.

Mitch peşimizden ön kapıya geldi ve öyle bir sert itti ki, kapı duvara tosladı. "Bu eve bir daha kız getirmiyorsun," dedi James'e. "Kızı evine bırak ve yarım saat içinde evde ol, aksi takdirde polisi arıyorum."

Kapı suratımıza çarpılırken ön kapıdaki paspasın üzerinde dilimiz tutulmuş halde kalakaldık.

Ne kadar uğraştıysam da, titrememi geçiremedim. Girişteki verandada, sokağın karşısındaki evlerinin garaj yolundan izleyen bir kadın ve erkeğin bakışları altında giyinmeyi bitirdik. Çantam James'in sırtında, otobüs durağına geri yürüdük. Bir devriye arabası sessizce yanımızdan geçti. El ele tutuştuk ve hiç konuşmadık. Okulun tiyatro salonu duruyor, dedim içimden, fakat ne James'in evine ne de bizim eve gidemeyeceğimizi bilmek yüreğimi karartıyordu. Parktan geçerken, James içine düştüğümüz beladan bizi çıkarmaya çalışıyor gibi, başparmağıyla elimi sıkıca okşadı, fakat zihni başka yerdeydi.

"Benimle eve kadar gelmesen iyi edersin," dedim, otobüs durağına yaklaşırken. "Yoksa yarım saatte geri dönemezsin."

Kolunu bana dolayıp kendine öyle bir çekti ki, yüzüm ensesine gömüldü. Ama beni dinlemiyordu. Kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi attığını duyabiliyordum. Boğazına bir yumrunun oturduğunu hissediyordum. Bana söylemediği bir şey olduğunu anladım. Geri çekilip bunun ne olabileceğini tahmin etmek için ona baktım. Artık benim kalbim de güm güm atıyordu. James aklındakini dile getirmiyordu, çünkü gerçek olmasından korkuyordu.

"Bu bedenleri geri vermek zorundayız, değil mi?" dedim. Ürperdi ve gözlerimin içine baktı. Hayır de, diye yalvardım, fakat başıyla onayladı. İçimden bir ses, James'le olmanın bir rüya olduğunu ve artık uyanmam gerektiğini söylüyordu.

"Veremeyiz," dedim. "Nasıl yapılacağını bile bilmiyoruz." Fakat başımı ellerinin arasına alıp beni öpmekle yetindi. Yüzümü inceleyiş şekli içimi sızlattı, sanki bensiz cennete

yükselecekti de, gözlerimin rengini ezberlemeye çalışıyormuş gibiydi.

“Daha değil,” dedim.

“Daha değil,” diye onayladı.

James’in omzunun üzerinden, Mitch’in arabasının yarım blok ötede köşeden döndüğünü gördüm, fakat bizden uzaklaştı ve güneye yöneldi. “Mitch gidiyor,” dedim. James döndü fakat paslı araba çoktan şerit değiştirip gözden kaybolmuştu bile.

Otobüsün egzozundan sokağa mazot kokusu yayıldı. James içeri adım atıp iki bozuk para attı ve ardından kaldırıma inip okul çantamı elime verdi.

“Sabahleyin görüşürüz,” dedim.

“Sabahleyin görüşürüz.” Kapı kapanırken gülümsüyordu. Açık bir pencerenin yanına oturmak için ilerlerken birbirimize baktık. Arka kapıdan inen birkaç yolcu vardı, o yüzden camdan uzanıp uzattığı eline dokunacak vakit bulabildim. James birinin seslendiğini duymuş gibi arkasını döndü. Daha önce yanımızdan geçen devriye arabası kaldırıma yanaştı.

James parmaklarımı bıraktı. “Eve git hadi.”

Otobüsün arka kapısı kapanırken, James’in yanına iki polis memuru yanaştı.

“William Blake?”

James beni temin edercesine son bir kez el salladı ve onlara dönüp, “Evet,” dedi.

Polis memurunun şöyle dediğini duyduğumda, hâlâ camdan dışarı sarkıyordum, “Tecavüze suç ortaklığı suçundan seni tutukluyoruz.” Onlara seslendimse de, haykırışlarımı kaldırımdan kalkan otobüsün kükremesi boğdu. Polisler

James'in ellerini arkasında kelepçelediler. Otobüs şoförü oturmamı söyleyerek beni uyardı. Mitch arabasıyla kaldırıma bindirip dışarı fırladı. Arka kapılara koşturdumsa da, kapılar açılmadı. Otobüsün arkasındaki bir çocuğun feryadıyla aynı anda yumruklarımı cama indirdim. Otobüs şoförüne durması için yalvardım ve zil bozulana kadar kordonu çekiştirdim. Düşe kalka ön kapıya koşturdum ve şoför kapıları sonraki duraktan önce açamayacağını söylemesine rağmen, çıldırmış gibi basamaklarda dikildim.

"Acil bir durum var!" dedi ön sırada oturan yaşlı bir bey. Geriye bakıp James'e neler olduğunu görmeye çalıştım, fakat gözyaşlarım yüzünden camlı kapının manzarası gümüşü bir buğuyla kaplanmıştı.

Nihayet, kuzeye doğru iki blok gittikten sonra, kapılar açıldı ve ben de sırtımda giderek ağırlaşan okul çantamı atıp koşmaya başladım. Otobüs durağına ulaştığımda, James'ten, Mitch'ten ve polislerden geriye hiçbir iz kalmamıştı.

On Dört

Otobüs penceresinden öteyi görmeyen gözlerle dışarı bakıyor ve yeniden kuzeye doğru yol alıyordum. Kahverengi arabayı okulun otoparkında tek başına beklerken görene kadar da hislerim tamamen uyuşmuştu. Otobüsten inip caddenin karşısına geçtim; korkuyordum, fakat ne söyleyeceğini tahmin edemeyecek kadar şaşkındım.

“Anne?” Yolcu penceresine doğru eğildiğimde, Cathy’nin ağlamakta olduğunu gördüm.

Sesimi duyunca aniden irkildi ve bana sanki hayalet görmüş gibi baktı. “Neredeydin?”

Kapıyı açtım ve okul çantamı kucağıma alıp oturdum. “Parka çalışmaya gittim.”

“Okulun yarım gün olduğunu neden söylemedin?” Yüz ifadesi hâlâ, öfkeli den çok kaygılı gibiydi.

“Unuttum.” Emniyet kemerini taktım, fakat Cathy motoru çalıştırmadı.

Cep telefonunu çantasına koyarken elleri titriyordu. “Neden aramadın peki?”

“Aradım,” diye yalan söyledim. “Ama ulaşamadım.”

Burnunu çekti ve emniyet kemerini bağlarken dikiz aynasında nasıl görüldüğüne baktı.

“Seni üzdüysem özür dilerim,” dedim. O kadar bitap düşmüştüm ki, başka bir şey söyleyecek halim yoktu. Uykuya dalmak ve James serbest kaldığında gözlerimi açmak istiyordum.

“Önemli değil,” dedi Cathy. Gözlerinin kızarmasının tek nedeninin ben olmadığımı biliyordu; fakat sorunun ne olduğunu umursamaya bile halim yoktu.

Cathy kontağı çevirmek için uzandı, fakat bakışları dizlerine takılınca olduğu yerde kalakaldı. “Külotlu çorabını neden çıkardın?”

Çantamla bacaklarımı kapatıp artık külotlu çorap giymek istemediğimi söylemenin çok şüphe uyandıracığına karar vererek tekrar yalan söyledim. “Yırtıldılar,” dedim. “Atmak zorunda kaldım.”

Kaşlarını çattıysa da bu konuda başka bir yorum yapmadı. James için endişelenmekten zaten bitap düşmüştüm, Cathy’nin yaramazlıklarıyla ilgilenmemesi durumu daha da kötüleştiriyordu.

Evden içeri girince birden midem bulandı ve mutfak kapısında sendeleyerek dikildim. Ağzıma gelen acılığı yuttum ve Cathy dirseğine bir mengene gibi yapıştı. Biraz dinlensem geçer dedimse de dinlemeyip banyo suyunu hazırladı ve ben de itiraz etmedim. Beni tek başıma bırakıp akşam yemeğini hazırlamaya gitti. Odanın içi sıcak buharla kaplı olmasına rağmen, çıplak halimle titreye titreye dikildim. James’i evde Mitch’le birlikte, televizyon izlerken, pizza yerken, keyfi yerinde hayal ediyordum. Kendimi polisleri Mitch’in, James’i korkutmak ve aklını biraz başına getirmek

için çağırdığına ikna etmeye çalıştım. Fakat başka bir sorun olduğunu biliyordum. Küvette suyun içinde otururken çalan telefon yüreğimi ağzıma getirdi. Cathy banyonun kapısına gelmediğine göre arayan James değildi. Onu bir asker olarak ve ağaca çıkmış hayal ettim; bağışlanmanın nasıl bir şey olduğunu tahmin etmeye çalıştım. James kendi kâbusunun gözlerinin içine bakmış ve Tanrı tarafından bağışlanmıştı. Aynı şey benim için kolay olmayabilirdi.

Su yüzeyine çıkan bir süngerin koluma çarpmasıyla yerimden sıçradım. Sonunda üzerimi giyinip iki kişilik masanın hazır beklediği yemek salonuna indim. Cathy tavuk suyuna çorba, kaşarlı tost ve dilimli elma salatasından oluşan akşam yemeğini servis yaptı. Yüzü süzölmüş, kül rengi olmuştu. Yanına oturup peçetemi kucağıma yerleştirdim, fakat yiyeceklerin kokusuyla midem tekrar bulandı. Dua etmek için başını eğdiğinde, gözlerimi kapattım ve deniz tutmuş bir rehine gibi nefes alıp verdim.

“Tanrım, bu yemeği kutsa.” Cathy gözlerini açıp çorbayı itinayla kâselere servis etti.

“Babam nerede?” Sessizlik normalde arayıp bulamadığım bir şeydi, fakat bu gece tehlikeli bir hava esiyordu âdeta.

“Çalışıyor,” dedi yalnızca.

Suyumdan bir yudum aldım ve elma salatasından bir kaşık yemeyi denedim, fakat midem anında bulandı.

Cathy iç geçirip kaşığını masaya bıraktı. “Bana söylemek istediğin bir şey var mı?” diye sordu.

Nabzım gene hızlanmıştı –yüreğimde bir delik gibi, bir vuruş kaçırdıktan sonra. “Ne demek istiyorsun?”

“Küçükken, bana her şeyi anlatırdın.” İhanete uğramış gibi konuşuyordu.

“Her şeyi değil,” dedim.

“En azından önemli şeyleri.”

“Ne anlatmamı istiyorsun?” diye sordum. En son istediğim şey konuşmaya zorlanmaktı, fakat Cathy’nin istediği buydu ve iradesi boynumdan bir tasma gibi çekiştiriyordu. Öne, dirseklerimin üzerine eğildim.

“Okulda yakın olduğun birisi mi var?” diye sordu.

Soru suratımda bir şamar gibi şaklamıştı. “Nasıl yakın?”

“Samimi işte,” dedi Cathy, gözlerimin içine bakamayacak kadar utanmış durumdaydı.

“Hiç kimseyle çıkmadım bugüne kadar,” dedim. “Sen de biliyorsun.”

“Bana ukalalık yapma.”

Onun yeniden konuşmasını bekledim.

“Okulda ilgilendiğin, seninle ilgilenen birisi var. Birlikte zaman geçirdiğin, doğru mu değil mi?”

“Bizimle aynı kiliseye gitmediğine göre, sana ondan neden bahsetmediğimi anlayabiliyorsundur herhalde.”

Artık bana bakıyordu; yanaklarındaki kırmızılıklarla yüzü kireç gibi beyazdı. Peçetesini masaya vurdu. “Kim bu çocuk?” Her an polisi arayabilirmiş gibi duruyordu.

“Beni yanlış anladın,” dedim.

“Eski tavırlarına bürünmesen iyi edersin küçük hanım.”

“Eski mi?”

“Baban fotoğraf makinene el koymadan önceki tavırlarına.”

Dan kızının fotoğraf makinesini almıştı demek –bulduğum büyük, parlak resimleri çekmekte kullandığı makineyi. Ancak Jenny diğer makineyi, anlık resimleri çeken saklamayı başarmıştı. Filmleri banyo edilmeyi gerektirmeyeni.

Cathy'nin yumrukları titriyordu. "Her zaman bir şeyleri sorguladın durdun, sır sakladın." Suyundan çalkantılı bir yudum içmek için ara verdiyse de, pek işe yaramadı. "Bunlar geçmişte kaldı zannediyordum."

Başımı hâlihazırdakinden daha büyük bir belaya sokmak ve zincirimin kılmasını kesinlikle istemiyordum. "Ukalalık ettiğim için özür dilerim," dedim. "Biraz hastayım galiba."

Cathy kendini topladı, yeniden gözlerimin içine bakmadan önce peçetesini katlayıp kucağına yerleştirdi.

"Öyleyse bana söylemek istediğin şey nedir?"

"Okulda hoşuma giden birisi var," dedim. "O da benden hoşlanıyor, fakat henüz çok yeni ve şahsi."

"Şahsi." Cathy bu kelimeyi sözlüğe bakıp Scrabble'da dizdiğim harflere itiraz edecekmiş gibi telaffuz etmişti.

Sandalyesini geri itip ayağa kalkarken dudakları gerildi. "Kalk masadan."

O kadar afallamıştım ki, suratına boş gözlerle bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Derhal odana gidiyorsun!"

Kalbim güm güm atmaya devam ederek yatak odasının eşiginde dolandım ve mutfaktaki musluğun akmaya başladığını duyar duymaz da, parmak ucunda çalışma odasına seğirtip James'i aradım. Telefonları meşguldü. Orada, nabız gibi atan meşgul sesini dinleyerek ve kitap raflarına boş boş bakarak dikildim; elimde olmadan aklıma Dan'ın gizliden gizliye kendince önemli şeyleri evrak çantasına tıktırdığı geldi. Ufak plaketin durduğu şimdi boş olan ayaklığın yerini gördüm.

Odama sıvışıp yatak kıyafetlerimi giydim. Pijamamın düğmesini iliklerken, odanın diğer köşesine gözüm ilişti ve

birden ürperdim. Okul çantam açık duruyordu ve içindekiler düzgünce yerleştirilmişti. Cathy fotoğraf makinesini bulmuştu. Kâfir bir erkek arkadaş edinmenin yanı sıra, fotoğraf çekmek gibi garip bir günah da işlemiştim. Kapı açılınca şaşırıp tiz bir çığlık atıverdim.

Cathy sanki ona adıyla hitap etmişim gibi soğuk bir ifadeyle bana baktı. Gülümsemeye çalıştım. Yorganın altına girdim ve dilimin altına bir derece yerleştirdi. Bir dakika boyunca hiç konuşmadan oturduk, kollarını kavuşturmuş, ayaklarıyla yeri dövüyordu ve gözleri kıpkırmızıydı.

“Ateşin yok,” dedi, cam çubuğu en sonunda okuyarak. “Ağrı kesici ister misin?” Dereceyi sanki cezalandırıyormuş gibi salladı.

“Yok,” dedim ve ekledim, “Seni kızdırdığım için özür dilerim.”

“Bunu sonra konuşacağız,” dedi. “Baban gelince.”

İşte bu kötü haberd. “Bu gece mi?”

“Bu gece geç kalabilir.” Bir an daldı. Elindeki dereceyi mum gibi tutarak, bakışlarını yere dikti. “Duanı etmeden yatma,” dedi başını çevirmeden.

“Olur,” dedim. Zaten sürekli dua ediyordum –bitmeyen bir dilek çırpınması.

“Günahlarını itiraf edince, Tanrı’dan bağışlanmayı da dilemeyi unutma,” dedi Cathy ve beni tek başıma bıraktı.

Okul çantamı karıştırdım, fotoğraf makinesinin ve bütün kitaplarımın yerinde durduğunu gördüm. Karakolu arayıp James’i sormayı aklımdan geçirdimse de, Cathy’nin yatmasını beklemek en doğrusu olacaktı. Yatağın içinde ışıkları söndürmeden oturdum; kitap okuyamayacak kadar gergindim. Banyoda şangırtılı bir şeyler yapan, sonra yeniden

koridoru arşınlayan Cathy'nin ayak seslerini dinliyordum. Nasıl uykuya daldığımı bilmiyorum –hayal meyal birinin lambayı söndürdüğünü hatırlıyorum o kadar.

Arabada ortam o kadar iç karartıcıydı ki radyoyu kendim açtım. O sabah mutfığa indiğimde, Dan'le Cathy bir konuda tartışıyorlardı ve konunun en azından kısmen benimle ilgili olduğundan şüphelendiysem de, ikisi de bana ne bir soru sordular ne de talimat verdiler. Dua Köşesi de kısa sürdü, Kutsal Kitap'ın bilgeliğinden birkaç cümleyle uzun sessiz bir dua edildi. Gene, kimse tarafından azarlanmamak kötüye işaretti. Şimdiyse, Cathy öne eğilmiş araba kullanıyordu; direksiyonu o kadar sıkı kavramıştı ki, ince kollarındaki kasların gerginliğini kazağının üzerinden bile görebiliyordum. Beni öpmedi. Güle güle demeyi bile son anda hatırladı. Arabanın uzaklaşmasını izledim ve önünden geçen öğrencilere çamurluğuyla bindirmemesine şaşırdım.

Avlunun ortasında dikilip geçen bütün yüzleri inceledim, fakat içlerinde James yoktu. İlk derse girdim, ancak fazla duramayıp tualete gitmek için izin istedim. Bir yerlerde bir deliğe girip saklanmak arzusuyla, boş tiyatronun tavan arasına tırmandım. Siyah kumaş hâlâ duruyordu. James'ten bir iz bulmayı umarak kokladım, fakat yalnızca boya kokuyordu. Kimse duymasın diye hıçkırıklarımı kazağımda boğarak ağladım.

Zımpara kâğıdı hışırtısına benzer bir sesle ağlamam ke-sildi. Başımı kaldırıp gözyaşlarımı koluma sildim. Ses tekrar duyuldu; göbeği üzerinde taşa kayan bir yılan gibi. Kenardan aşağı sarkarak, pelür kâğıt kadar narin ve sarı bir kadın gördüm. Uzun elbisesi arkasından süzülürken, başını minik bir kitaba eğmiş karanlıkta ileri geri sallanıyordu. Hafif ve hoş bir mum kokusu burnuma kadar yükseldi. İncecik,

duyulmayacak kadar yumuşak bir sesle okuyordu. Durakladı, kitabı narin kalbine yaklaştırdı gözlerini kapattı. Kâğıttan fenere benzeyen parlak yüzünü bana doğru kaldırdı ve dudaklarını oynatarak repligini sonsuz hafızaya emanet etti.

Zil sesi o kadar yüksekti ki, kaburgalarımın arasında geçen bir tren gibi gürledi. Titreşim hayaleti görünmez bir alevle tüketiyordu sanki. Boş sahne zifiri karanlık kaldı, ta ki bir gün ışığı hüzmeleri içeri ışıldak gibi dolana kadar. İkinci sınıf tiyatro öğrencilerinin konuşmalarını, şarkı söyleyişlerini ve eşyalarını ön sıralara atarken çıkardıkları gürültüleri duyabiliyordum.

İki öğrenciyi sahneye çağıran öğretmenin otoriter sesi gürültüyü kesti. Kelimeler bana kadar yükseldi. İki çocuğun sesi ördek yavruları gibi çıkıyordu, ama mahcubiyetten eser taşıymıyorlardı ve duyan da şiiri onlar icat etmiş sanırdı. Daha ilk satırlarda olmalarına rağmen, dörtlüğü tanıdım. Shakespeare'dendi. Romeo, Juliet'ten ilk öpücüğü almak için dil dökiyordu. Birden kendimi bir aptal gibi hissettim. Neden saklanıyordum sanki? Juliet olsa yatağında oturup, Paris'le evlendirilene kadar ağlamazdı. Git ve onu bul, dedim içimden.

Tiyatro sınıfı öğrencilerinin görüp görmediklerini umursamadan, aşağı indim. James okula geç kalmıştır belki de, dedim kendi kendime. Yazı işlerine gidip mektup gözlerinin yanında duvarda asılı duran ilan tahtasına baktım. Gelmeyen öğrenciler burada listeleniyor ve bu şekilde idare anne babalarına haber verebiliyordu. Geç kalanlarınsa üzeri çiziliyordu, ama Billy'nin isminin üzeri çizilmemişti. Olivia telefon konuşmasını bırakıp bana doğru döndü. Neden bilmiyorum, beni görünce gerilmişti. Jenny'nin ismini seslendiğini duymamış gibi yapıp alelacele dışarı koşturdum.

James'le konuştuğumuz telefon kulübesinden, ev numarasını çevirdim ve telefonu Libby açtı.

“Billy orada mı?”

“Yok,” dedi. Arka planda birisi onunla konuşuyordu. “Kim arıyor?” diye sordu.

“Okuldan bir arkadaşımı,” dedim. “Merak ettim de.”

“Kefaletle serbest bırakıldı,” dedi ve telefonu kapattım. Okul psikoloğu Bay Olsen telefon kulübesinin dışında beni bekliyordu. Sanki bir şey çalarken yakalanmış gibi hissederek dışarı çıktım.

“Jennifer seninle müdürün odasında konuşmamız gerekiyor.” Gülümsüyordu, fakat karanlık ve gergin ifadeli gözleri bir tuzak habercisiydi. “Benimle gelir misin, lütfen?”

Bay Olsen’in yanında, bir savaş esiri kadar sessiz, ikimiz ortak bir lisan konuşmuyormuşuz gibi hissederek yürüdüm. Daha önce hiç kaale almadığım mülayim bir adamdı. Cep telefonunu tekrar tekrar tuşlaması, Bay Brown’layken gördüklerime göre, en hayat dolu davranışıydı. Kulağında telefon dururken, tek kelime konuşmadı. Nihayet hayal kırıklığına uğramış bir tavırla telefonu kaldırdı ve ben de çantamı göğsüme dayayıp başımı indirdim, böylece idari binaya girdik. Müdürün odasına girerken, nefesim kesildi. Dan ve Cathy karşıdaki duvarın önünde duran iki sandalyeden ayağa kalktılar. Cathy her an gözyaşlarına boğulabilirmiş gibi duruyordu. Dan o kadar gergindi ki, boynundaki damarlar seğiriyordu.

“Ne işiniz var burada?” diye sordum.

Cathy ağzını açıtsa da, Dan araya girdi. “Jennifer Ann, soru sorulana kadar bekliyorsun.”

Müdür orada değildi, fakat çalışma masasının arkasında Müdür Yardımcısı Flint oturuyordu. Bay Brown ona karşı her zaman nazik davranırdı, ama ondan ikimiz de hazzetmezdik. İltifatları sahte, gülümsemesi zorlamaydı. Hafifçe doğrulup

oturmam için masaya yakın duran sandalyelerden birini gösterdi. Masanın karşısındaki yalıtılmış ve beklemedeki sandalyede kimse oturmuyordu.

“Sana birkaç soru sormak istiyoruz,” dedi Bay Flint.

Hiçbir şey söyleme, dedim kendi kendime. James’ten haberleri yok. Billy’nin adından kimseye bahsetmedim.

Bay Olsen masanın arkasına geçip müdür yardımcısının kulağına, onu çok rahatsız eden bir şeyler söyledi.

“Müdire hanım yokken yetkiler bende,” diye karşılık verdi Bay Flint, Bay Olsen’e. “Bırakın da görevimi icra edeyim.”

Böylece baştan savılan, Bay Olsen Cathy’nin sandalyesinin yanında dikildi. Cep telefonunu, validen her an bir idam cezasını kaldırma kararı gelmesini bekliyormuş gibi tutuyordu.

“Jenny, annenle baban son zamanlarda birisiyle görüştüğünü öğrenmişler,” dedi Bay Flint. Mağrur bir gaspçı gibi, büyük masanın arkasındaki koltuğunda çok hoşnut bir hali vardı.

“Müdür nerede?” diye sordum, ağzımı gayriihtiyari açarak.

“Günübirliğine şehir dışına çıktı.” Bay Flint kravatını bastırıp gülümsemesini yeniden ayarladı. “Annen bunu bulmuş.” Mahkemeye sunulan kanıt misali şeffaf bir dosyaya konulmuş bir parça kâğıt uzattı.

Uzanıp aldım ve yanaklarıma bir kızarklık yayılırken ne olduğunu anladım. Şu kelimelerle başlıyordu: “Sevgili efendim: On iki saat, on iki yıl gibi geliyor bana.” Ve şöyle sona eriyordu: “Ne zaman ayrı düşsek, sizi tekrar tekrar okuyor, ezberliyorum.”

“Bunu kime hitaben yazdın?”

Yanaklarımdan kıpkırmızı olduğunun farkındaydım, ama engel olamıyordum. “Kimseye,” diye yalan söyledim.

“Jennifer!” dedi Cathy tıslar gibi. Dan, karısını susması için uyarın bir kükremeye boğazını temizledi.

Mektubu geri verdim ve başımı kaldırıp baktığımda Bay Olsen’in bu sorgulamadan rahatsız olduğunu fark ettim.

“Okulda özel birinin olduğunu söylemişsin annene, doğru mu?” dedi Bay Flint.

Bir cevap vermek zorunda olduğumu biliyordum. “Çocuklardan birisi,” diye geveledim ağzımın içinde.

“Bu doğru bile olsa,” dedi Cathy ve şaşkınlıkla, bana değil de müdür yardımcısına hitap ettiğini fark ettim. “Gene de tecavüz sayılır. Daha on beş yaşında.”

“Cathleen,” dedi Dan.

On beş mi? Bu doğru olamazdı. O sırada Jenny’nin küçük ehliyet belgesinde kafama takılan şeyin ne olduğunu hatırladım. Doğum tarihi. Billy’yle aralarında bir yaştan fazla vardı.

Bay Flint eliyle, Jenny’nin annesiyle babasına sakın olmasını işaret etti.

Cathy gözlerinde yaşlarla bana döndü. “Yıkamaya çalıştığın iç çamaşırını buldum. Mektubu okudum. Fotoğraflı gördüm. Neler olduğunu bize anlatmak zorundasın.”

Hangi fotoğraf?

Dan karısının koluna yapıştıysa da, Cathy çabuk çabuk konuşmayı sürdürdü. “Okuduğun kitaplar. Kesinlikle tarzın değil. *Jane Eyre* ve *Uğultulu Tepeler*’in konusunu biliyorum. Evli adamlara âşık olan kızları anlatıyorlar.”

“Yeter ama,” diye payladı Dan. “Bırak da müdür yardımcısı sorsun soruları.”

Bay Flint tekrar bana döndü. “Okul sekreteri bile senin duyularındaki değişimi fark ettiğini söyledi.”

Öylece bakakalmışım.

“Bayan Lopez’e âşık olduğunu itiraf etmişsin, yanılıyor muyum?” Kalemini masaya vuruyor ve sanki amirinin sandalyesini yere vidalıyormuşçasına olduğu yerde sağa sola çeviriyordu. “Seni suçladığımızı düşünme sakın,” dedi. “Fakat bize neler olduğunu anlat ki, biz de soruna el koyalım. Bu çok ciddi bir durum. Hakikati bilmek zorundayız.”

Yok, hakikati bilmeseniz daha iyi olur, diye geçirdim içimden. Kızınızın bedenini ele geçirdim, ama bunun dışında her şey yolunda.

“Sana bu rozeti kim verdi?” diye sordu Cathy.

İrkildim ve gayriihtiyari çantama iğnelediğim yerde duran rozeti kapatmaya yeltendim. Cathy de yerinden sıçradı, sanki Dan’ın kendisine vurmasını bekliyormuş gibi.

“Söyledim ya,” dedim. “Bir arkadaşım verdi.”

“Bu fotoğrafı sen mi çektin, Jenny?” Bay Flint bana bir şeffaf dosya daha uzattı; bu seferkinin içinde siyah beyaz bir fotoğraf duruyordu. Ufak karenin içindeki Bay Brown’ın yüzüne bakakaldım –arkasında idare binasının beyaz duvarı, omzunun üzerinden geriye doğru bakıyordu. Jenny’nin fotoğraf makinesiyle çektiğim resmiydi bu. Cathy okul çantamdan almış olmalıydı.

“Evet,” dedim. Kafam karışmaya başlamıştı. James’in izine Bay Brown’ın sınıfta verdiği rozet üzerinden mi gideceklerdi.

“Onu korumaya çalışma,” diye yalvardı Cathy.

“Sessiz ol,” dedi Dan emredercesine. Ve Cathy bir parmağını dudagina bastırarak bu emre itaat etti.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. “Görüştüğüm kişinin Bay Brown olduğunu mu sanıyorsunuz?”

Dan en sonunda lafa karıştı. “Tim Redman, kilisemizin bir üyesi ve polis memurudur,” dedi Bay Flint’e hitaben.

“Sağ olsun bize yardımcı oldu ve” artık bana bakıyordu, “bu sabah öğrendiğimize göre, pazartesi gecesi bu öğretmenin evine telefon açmışsın.”

Soğuk bir el kalbime ve boğazıma yapışıp sıkmaya başladı. Dan’ın bu telefon konuşmasını yapmamdan rahatsız olduğu, fakat aynı zamanda bana bundan bahsetmekten zevk aldığı gibi garip bir duyguya kapıldım. Demek Jenny’nin dâhil olduğu kiliseden bir polis memuru, Dan’le Cathy’nin kızları hakkında bilgi toplamalarına yardım etmişti. Polis memuru Redman. Piknikte omzunda bebek uyutan üniformalı adam olmalıydı.

“Hayır,” dedim. “Şey, evet, evini aradım, ama Bay Brown’ın bu işle bir ilgisi yok.”

Fakat o sırada Bay Brown odaya girdi, sanki içeri çağrılmış gibi. Belli ki neden orada olduğunu bilmiyordu. Boş gözlerle Dan’e ve Cathy’ye baktı, sonra bakışlarıyla beni buldu. Onun hakkında suçlamada bulunduğumu düşünmesi ihtimaliyle dehşete düştüm. Panikle gözlerinin içine baktım. “Kaç!” diye yalvardım içimden. “Bu bir tuzak!”

“Beni mi görmek istediniz?” Önce Bay Flint’e, ardından da artan bir kaygıyla psikoloğa baktı.

“Oturun lütfen.” Müdür yardımcısı Bay Brown’a masanın önündeki, bütün diğer eşyalardan uzakta, elektrikli sandalye gibi duran sandalyeyi gösterdi. Bay Brown oturdu. Yeniden bana bakıp sordu, “Sen iyi misin?”

Başımı sallayarak onayladım ve fotoğrafını hâlâ elimde tuttuğumu fark edince saklamak için alelacele ters çevirip kucağıma dayadım. Odanın havası sanki beni yutuyor, asi-diyle ağır ağır parçalıyor gibi hissediyordum. Bay Brown’ın yüz ifademi okumaya çalıştığını anlıyor, fakat yüzüne bakmaya

cesaret edemiyordum. Cathy'nin beni izlediğinin ve gerginliğini tutku olarak yorumladığının farkındaydım; aynı zamanda Bay Brown'a da baktığının. Onun yüzünden ve endamından nasıl etkilenmiş olabileceğimi ve Bay Brown'ın da bunu fark ederek beni karanlık bir sınıfta nasıl köşeye sıkıştırmış olabileceğini hayal ediyordu. Terli ellerimle fotoğrafı bacağıma bastırdım ve aynı anda Bay Flint'in onu Jenny'nin anne babasıyla tanıştırdığını duydum.

"Michael," dedi Bay Flint. "Bu öğrencimizi tanıyor musun, Jennifer Thompson'u?"

"Evet."

"Ders haricinde kendisiyle hiç karşılaştın mı?"

"Boş bir derste sınıfa gelmişti," dedi, tuzağa düştüğünü fark etmeyerek.

"İkinizden başka kimse var mıydı?" diye sordu Bay Flint.

"Şey, evet." İki kelime arasında bocalamasında, neler döndüğünü anlamaya başladığını fark ettim.

"Kapı açık mıydı, kapalı mıydı?"

"Açıktı," dedi, rengi solarken. "Galiba."

"Öğrenciyle herhangi bir şekilde fiziksel temasta bulundunuz mu?" Bay Brown, epey mahkeme filmi izlemiş gibi bir tavırla konuşuyordu.

"Hayır," dedi Bay Brown. "Evet," diyerek iç geçirdi. "Kolu-na dokundum, belki de eline." Dizlerinin üzerinde ellerini ovuşturdu. "Başına da dokunmuş olabilirim. Tam hatırlamıyorum. Canı sıkındı."

"Ağlıyor muydu?"

"Evet."

"Neden peki?"

“Bilmiyorum.”

“Bu öğrenciyle cinsel münasebette bulundunuz mu?”

“Hayır,” dedi Bay Brown. Omuzlarına bir ağırlık çökmüş, onu neredeyse nefes alamayacak hale getiren bir dehşet duygusuna kapılmıştı. Devam edebilmek için derin bir nefes alması gerekti. Onları temin etmek için Cathy’yle Dan’e döndü. “Böyle bir şey yapmayı düşünemem bile.”

“Sizi hiç evinizden aradı mı?” diye sordu Bay Flint.

“Hayır.” Bay Brown destek almak için bana döndü, fakat konuşamadım.

“Bir kez bile mi?”

“Kesinlikle.”

“Pazartesi akşamı da mı?” Bay Flint sanki Bay Brown’ı tongaya düşürmüş gibi başını uzattı.

Bay Brown, Bay Flint’in gözlerinin içine baktı. “Aramadı.” Ancak sesinde artık hafif bir tereddüt vardı.

“Fakat sizin için özel olduğunu kabul ediyorsunuz,” dedi müdür yardımcısı, masaya tekrar kalemiyle vurup sandalyesini sağa sola döndürürken.

Bay Brown nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi bana baktı. Gözlerinden aramızda güçlü bir bağ olduğunu hissettiğini okuyabiliyordum. Benim, kaybettiği sırdaşının Jenny’nin içinde gizlendiğini hissediyordu. Bir zamanlar beni tanıdığını ve sevdiğini söylemesi için her şeyimi verirdim, şimdiyse bunu düşünmek bile beni dehşete düşürüyordu. Lütfen izah etmeye kalkışma, diye yalvardım içimden.

“Michael, bu sabah onun dosyasını istemişsin, yanılıyor muyum?”

Nihayet bakışlarını benden çekip Bay Flint’e gözlerini kırptırdı. “Salı günü üzgün görünüyordu, o yüzden merak

ettim ve bu sabah da sanki ağlamak üzereymiş gibi bir hali vardı...”

Dan’le Cathy’ye baktım. Cathy, Bay Brown’a yüzleşmekten korktuğu bir canavarmış gibi bakıyordu. Dan karısının bileğine kelepçe gibi yapışmıştı. İfadesi soğuktu, fakat gözlerinde eksik bir şey vardı.

“Size bunu verdi.” Bay Flint içinde bir defter sayfası olan şeffaf bir dosya uzattı. Bay Brown ayağa kalkıp dosyayı aldı ve yazıyı okurken tekrar yerine oturdu. Sayfanın yalnızca arkasını görmeme rağmen, anında tanımıştım. Sinirden yumruklarımı sıkmaya başladığımı hissettim.

“Dün bunu yazı işlerinde düşürmüşsünüz,” diye açıkladı Bay Flench.

“Ah,” dedi Bay Brown. Kâğıdı plastik kabında düz durması için hafifçe salladı. Çenesi gerildi; ne zaman gözyaşlarına engel olmaya çalışsa böyle olurdu.

“Bunu Jennifer yazdı değil mi?”

“Evet.” Boğazını temizledi.

“Gene de onunla bir ilişkiniz olmadığını iddia ediyorsunuz,” dedi Bay Flint.

“Yazı benim hakkımda değil ki,” diye izah etti Bay Brown. “Bana okudu yalnızca.”

O sakinliğini korumaya çalıştıkça, içimdeki ona dokunma, başımı ensesine dayama arzusu da o derece güçleniyordu; tıpkı daha önce olduğu gibi.

“Nerede okudu peki?” diye sordu müdür yardımcısı.

Sinirimden bacaklarımın kontrolünü kaybedip ayağa fırladım. “Kesin artık!”

Bay Flint ağzı açık bana bakakaldı.

"Jennifer?" Dan'i duymazdan geldim.

"Bay Brown bana karşı her zaman saygıyla ve nezaketle davranmıştır. Benden yararlanmaya asla kalkışmadı."

Bay Flint bir an durakladı ve, "Onu seviyorsun ama," dedi.

Dizlerimin bağı çözüldü ve plastiğe sarılı fotoğrafı sıkı sıkı tutarak tekrar yerime oturmak zorunda kaldım. Bay Brown'a baktım ve yalan söyleyecek gücü bulamadım kendimde. Cevap vermeden geçen her saniyenin aleyhimize olduğunun farkındaydım.

"Sizin kastettiğiniz manada değil," dedim.

Uzun bir süre odada çıt çıkmadı.

"Bir öneride bulunmak istiyorum," dedi Bay Olsen, cep telefonunu bir saniye elinden bırakmamıştı.

"Daha sonra," dedi ve onu gene unuttu Bay Flint. Sandalyesini Bay Brown'a doğru çevirdi. "Teşekkürler, Michael. Başka sorumuz olursa sana haber veririm."

Bay Brown ağır ağır ayağa kalktı ve odadan çıkarken bana baktığını biliyordum, ama başımı kaldıramayacak kadar bedbaht durumdaydım. Elimde, onu Billy'nin yaşında olduğu yıllardan beri tanımama rağmen, ona ait tek resmin bulunduğu plastik dosyayla orada öylece oturdum.

"Jennifer, çok merhametli bir kız olduğunu görebiliyorum," dedi Bay Flint, sesi artık zehir gibi çıkıyor ve kulaklarımı yakıyordu. "Bay Brown'ın başının belaya girmemesi için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırsın, değil mi?"

"Evet," dedim, bir çıkış kapısı sunacağını umarak.

"Yalan bile söyler misin?"

Bay Brown'ın resmini masaya geri koydum. "Masumiyeti hakkında yalan söylememe gerek yok."

“Senden bunu bir sır olarak saklamamı mı istedi?” Bay Flint’in salınladığı zehir artık gözlerimi de yakıyordu. “Bazı sırların açığa çıkması daha hayırlıdır.”

“İncil’i getirin,” dedim ve Cathy’nin boğulacakmış gibi bir ses çıkardığını duydum. “Bay Brown’ın âşığım olmadığına yemin edeyim.” Zehre aldırmamaya çalışarak, adamın dosdoğru gözlerinin içine baktım. “Bay Brown karısına böyle bir şeyi asla yapmaz. Ona tamamen sadıktır. Karısının tek gülümsemesiyle bile dünyalar onun...” Bay Flint’in kaşlarını çatıldığını fark edince konuşmayı kestim.

“Jennifer,” dedi. “Sen bunları nereden biliyorsun?”

Oda aniden duran bir saat gibi sessizliğe büründü. Savunma mekanizmalarım çökmüştü. Sessiz bir teslimiyete çekildim.

Bay Olsen’in yüzü kıpkırmızı, sesi gergindi. “İki taraf da aralarında hiçbir şey geçmediğini söylüyor.”

Bay Flint oturduğu yerde dikleşti. “Durumu açıklığa kavuşturacağımızdan emin olabilirsiniz,” dedi Dan’le Cathy’ye.

“Bay Flint?” Dan’in sesi bir savcının sertliğini taşıyordu. “Siz sıranızı savdınız, şimdi konuşma sırası bende.” Odanın ortasına ilerledi. “Kızımızı yarın bu okuldan alıyoruz.” Ne söyleyeceğine çok önceden karar vermiş olmakla birlikte, daha tesirli olması için durakladı. “Cezai işlem başlatacağız. Ayrıca Milli Eğitim Bakanlığı’na karşı dava açmayı da planlıyoruz.” Bay Flint’in dili tutulmuştu âdeti. Dan parmağını şaklattı ve Cathy öne fırlayıp tek kolumdan tuttuğu gibi beni oturduğum sandalyeden kaldırdı.

Eve kadar, Cathy’nin arkasındaki koltukta, emniyet kemeri bağlı, bez bir bebek gibi oturdum. Arabayı Dan kullanıyor,

ikisi de benimle konuşmuyordu. Cathy Dan'e fısıldayarak bir şey söyledi ve Dan konuştukları duyulmasın diye radyoyu açtı. Cathy'nin arabasındaki müzikle alakası yoktu. Keman ağırlıklı bir senfoni çalıyordu. Eve vardığımızda, arabada öylece oturdum. Cathy'nin kapıyı benim için açması gerekti.

"Hadi." Emniyet kemerimi açtı ve çantamı almaya yeltendi. Bedenimden elektrik akımı gibi geçen bir panik duygusu hissettim.

"Telefon açmam lazım," dedim. "Bir yere verilmiş sözüm var." Ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Çaresiz bir enerjinin etkisi altındaydım. "Biraz zamana ihtiyacım var."

Cathy yüzündeki anlık endişe ifadesini, kararlı bir katılıkla örtbas etti. "Genç bayan," dedi sıkılı dışlarının arasından. "Derhal arabadan inip eve goriyorsun."

Arka koltuktan indim ve ağzımda deli gibi bir şeyler gevelerken bakışlarımı garajda dolaştırdım. "Tam açıklayamıyorum, ama," dedim, "halletmem gereken şeyler var."

Dan dirseğimden tutup beni eve soktu. Birkaç saniye sonra, Cathy kolunu belime dolamış beni odama doğru götürüyordu.

"Eşyalarım dolabımda kaldı," diye geveledim. "Okula dönmek zorundayım."

"Jennifer Ann, kıpırdanıp durma," diye payladı Cathy, sanki üç yaşındaymışım gibi.

Yatağında oturup aralık kapıdan Jenny'nin annesiyle babasının arada sırada ateşlenen kısık sesli bir tartışmaya girdiklerini gördüm. Ne söylediklerini duyamıyordum, ama biraz sonra Cathy gözden kayboldu ve Dan suratında garip bir ifadeyle kapı eşliğinden bana bakmaya başladı. Neydi bu?

On beş yaşındaki kızının İngilizce hocasıyla ilişkisi olduğuna inanmıştı ve müdürün odasında öfkeli gözükmesine rağmen, gözlerindeki ifadede eksik bir şey vardı ve aynı kara delik şu anda bakışlarıma karşılık veriyordu.

Gözlerinde eksik olan neydi? Küçük kızının kirletildiğini düşünüyordu, ama gene de tek hissedebildiği hiddetti. Şu anda, öfkesi yatıştıktan sonraki bakışlarındaysa, kızını koruyamayan bir babanın ızdırabından çok merak vardı. Başıma gelenler ilgisini çekmişti, o kadar; beni yetişkin bir adamla, boş bir sınıfta seks yaparken hayal ediyordu. Gözlerinde eksik olan şey kederdi. Omurgamda buz gibi bir ürpertinin dolaştığını hissettim. Cathy koridora geri dönünce, Dan'ın ifadesinin yeniden hoşnutsuzluğa dönüştüğünü gördüm. Cathy bir bardak su ve uzattığı elindeki hapla yanıma geldi.

“Al bakalım,” dedi sertçe. “Dosdoğru yatağa gidiyorsun.”

Dan gözden kayboldu ve ben de başparmağımla işaret parmağım arasında tutarak hapı aldım.

“Nedir bu?” diye sordum.

“Sakinleştirici,” dedi gergin gergin. “Doktordan randevu alacağım.”

Cathy, Dan'ın hâlâ kapı aralığında dikilip dikilmediğini görmek için başını çevirdiğinde, hapı ağzıma atarmış gibi yapıp avucumun içinde tuttum. Suyu alıp başımı hafifçe geri iterek içtim.

“Akşam yemeği hazır olunca uyandırırım,” dedi, “sen de bize gerçekte neler olup bittiğini anlatacaksın. Kurtuluşun olduğunu sanma sakın.”

Cathy kapıyı arkasından kapattı ve ben de hapı çıkartıp hasır çöp sepetine atmadan önce bir parça kâğıt mendile sardım. Çok sağlam bir planım olmasına gerek yoktu. Tek

ihtiyacım James'le birlikte olmaktı. Kıyafetlerimi dertop edip yatağın ortasına yerleştirdim ve yığının üzerini battaniyeyle örttüm. Işığı kapatıp odamın penceresini sessizce araladım ve sağ ayağımı dışarı attım. Bir yandan da, Jenny bedenini böyle mi bırakıp kaçtı acaba, diye merak ediyordum –bir gün kaçmak zorunda kalmış, o yüzden de bedeninin üzerine bir battaniye örtüp pencereden dışarı süzülmişti.

Çantamı yanıma almak aklıma bile gelmemişti. Cathy'yle Dan'ın arka bahçelerinin meşum mükemmelliğine atladım. Sessizliği bozan tek bir kuş, evcil hayvan, hatta yaban otu bile yoktu.

Yan bahçeden sessizce dışarı süzülüp sokak boyunca yürüdüm; koşmak istiyordum, ama insanların ilgisini üzerime çekmekten de çekiniyordum. Cebimde otobüse yetecek para bile yoktu, ama ön koltukta, kucağındaki çantadan başını çıkarmış bakan minik köpeğiyle oturan yaşlı bir kadın, bana biraz bozukluk verdi. Ona teşekkür ettiysem de, arkada beni göremeyeceği bir yere ilerdim. Hangi durağın Amelia'ya yakın olduğunu bilecek kadar otobüse binmiştim, ama oturamayacak kadar gergindim. Basamakta dikilerek, arka kapının önünde bekledim.

James'in hakkındaki suçlamaların düşürüldüğünü canlandırmaya çalıştım gözümün önünde. Beni sevdiği için hapse girecek değildi herhalde. O da daha rüşdünü ispatlamamıştı. Cathy'yle Dan beni başka bir okula gönderecek bile olsalar, birbirimizi bulabilirdik –kütüphanede, parkta, alışveriş merkezinde.

Amelia'daki eve doğru yürürken, garaj yolunda iki araba gördüm; Mitch'in ve Libby'nin arabaları. Kapıyı çalmamam gerektiğini biliyordum –eve girmem yasaktı, ama kendime

engel olamadım. Kapıyı Mitch açtı. Kaşları çatıktı, üzerinde yalnızca pantolonu ve gözlerinin etrafında kara halkalar vardı.

“Billy’yle konuşabilir miyim?”

“Olmaz,” dedi Mitch. “Billy kimseyle görüşemez.”

“Yalnızca birkaç dakikalığına...”

“Okula geri dön,” deyip kapıyı suratıma kapattı.

Birkaç dakika ön kapıda öylece dikildim; zihnim minik alanda çember çizen bir fare gibi koşturuyordu. Billy’nin yatak odasının perdelerinin çekik olduğunu görebiliyordum. Nihayet, yan komşunun çakıl taşlı yan bahçesine gizlice sızmaya karar verdim. Garaj yolları boştu ve pencereleri de karanlıktı. Çimenlerin üzerinde, MITZY’imiz yazılı beton bir mezar taşına ata biner gibi oturup Billy’lerin bahçesine diktim bakışlarımı. Çaldığımız bedenleri geri vermeye karar vermiştik, ama bunu nasıl yapacağımıza dair en ufak bir fikrimiz bile yoktu. Ne yapacağımı bilmiyordum. James’i bir anlığına da olsa görmeden gidemezdim.

O sırada onu gördüm. Çamaşır makinesiyle kurutucu arasından verandaya çıkmış, sanki birinin kendisine seslendiğini duymuş gibi gizli gizli bahçeyi kolaçan ediyordu.

“Buradayım!” dedim. Koşup geldi ve benimkilere dokunmak için parmaklarını çitin arasından geçirdi.

“İyi misin?” diye sordum. “Ne yaptılar sana?”

“İyiyim.”

“Polise gidip her şeyi anlatacağım,” dedim.

“Seninle ilgisi yok.” Kimsenin görmediğinden emin olmak için geriye bir bakış fırlattı. “Başka bir okuldan bir kız, iki arkadaşı kendisine tecavüz ederken Billy’nin karışmadan izlediğini iddia ediyor.”

Yüreğim bir an buz kesti. Amigo kıyafetli kızı hatırladım; arkadaşları uzaklaştırana kadar James'e nasıl dik dik baktığını. "Hapse mi gireceksin?"

"Aleyhlerinde tanıklık yapmamı istiyorlar." Elleri buz gibiydi. "Neler olduğunu hatırlamıyorum ki. O sırada Billy değildim."

Duymak istediklerini söyle gitsin, diye avaz avaz bağırmak istedim; ama asla yalan söylemeyeceğini biliyordum.

"Billy'ye bedenini geri vermek zorundayım," dedi James. Bir an gözlerimin içine bakıp ellerimi bıraktı. "Beni parkta bekle, geyik heykelli olanda."

"Mitch çıkmana izin verecek mi?"

"Hayır."

Heykelin altlığında oturdum ve aniden duyduğum bir sesle ayağa fırladım.

"Anne!"

Boş salıncakta oturan, dolunay gibi parlayan ufak bir oğlan çocuğu dışında parkta kimsecikler yoktu. Gülümseyerek, ayağıyla bir tekme savurduysa da salıncak yerinden milim kıpırdamamıştı. Benden tarafa bakıyordu, ama konuştuğu kişi ben değildim. Beni hiç görmemiş gibi yapıp salıncakta geriye yaslandı, ardından öne doğru eğildi. Bir kahkahayla sıçrayıp sönen bir ateş böceği gibi gözden kayboldu. Midem ağzımda, geyiğin demir ayak bileğine tutunarak oturdum ve James'i görmeden önce belki bir on dakika daha bekledim.

Elini uzatınca hemen ona doğru koşturdum. Otobüs durağına varana kadar konuşmadık. Ona sarılıp otobüsün bir an önce gelmesi için dua ettim. Paslı bir tane görmekten korkarak,

arabalara bakmamaya çalıştım. James tek koluyla sıkı sıkıya bana sarıldı. Üşümüyordum, ama dişlerim zangırdıyordu.

“Ailem, Bay Brown’la ilişkim olduğunu sanıyor,” dedim.

“Ne?” Bütün bedeni sarsılmıştı.

“Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım.”

“Onlara birlikte olduğumuzu söyle,” dedi James.

Ona on beş yaşında olduğumu söylemeyi düşündüm bir an, ama sonra yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çektim –tatlı tuz, çamaşır tozu, anlatılamaz şekilde James olan bir şeyler.

Yakalanmadan otobüse binmeyi başardık ve James koltukların arkasındaki duvarda asılı haritayı bütün dikkatini vererek incelemeye koyuldu; haritada Billy Blake’i bedenine çekmek için neler yapılması gerektiğine dair talimatlar saklıymış gibi.

On Beş

Bu sefer hastanede James'in ardından ben de ziyaretçi defterini imzaladım. Jenny'nin adını ancak *Helen* kelimesini yazdıktan sonra hatırlayabildim. Onun da ardından *Lamb* kelimesini yazdığımı fark ettim. Hafızamdan silinen hayatımda kocamın ya da babamın soyadı olmalıydı. Kalemı bırakıp James'in peşinden gittim.

Koridorlara güçlü bir deterjan ve kahve kokusu hâkimdi. Odasına girdiğimizde Billy'nin annesi tekerlekli iskemlede oturuyordu. Verna sessiz oturan kadının çıplak ayağını kucağına koymuş, itinayla tırnaklarına açık pembe oje sürüyordu. Kapı eşiğinde bizi görünce gülümsedi.

"Eyvah, foyam meydana çıktı galiba," dedi.

James, Billy'nin annesine dikkatle bakarak yaklaştı. Kadının üzerinde ufak gül desenli sarı bir sabahlık vardı.

"Siz olmasanız ziyarete gelememişim numarası yapmasam," dedi Verna, "Mitch'i buraya nasıl getirebilirdim ki?"

James'in aklı başka yerdeydi.

"Arkadaşın kim?" diye sordu Verna ona.

“Ben Jenny,” dedim.

“Verna, uyuşturucu insanın beynini nasıl etkiler, biliyor-sun değil mi?” diye sordu James.

Kadın şaşkınlıkla sarkan yüzüyle ona bakakaldı. “Elbette, tatlım.”

James bütün telaşına rağmen gene de Verna’ya gülümseyip bir an soluklandı. “Annemin en yakın arkadaşı sen misin?”

“On sekizimizden beri.”

“Anneme ne olduğunu anlatır mısın?” diye sordu. “Hatırlayamıyorum da.”

Verna yalnızca bir saniye tereddüt etti. “Baban içkiliymiş. Mitch işte, sen de annenle evdeymişsin. Eli yerine kitap desteğini kullanmış ve annen bayılana kadar durmamış.”

“Ben neden engel olmamışım?”

“Tatlım,” dedi, neredeyse çıkırcasına. “On iki yaşındaydın. Üstelik seni de camdan dışarı fırlatmış.”

“Mitch beni suçluyordur öyleyse?” dedi James.

Bu soruyla bir an sarsıldıysa da, Verna ojenin kapağını kapatıp ona kararlı bir ifadeyle baktı. “Billy, Mitch evde olsaydı ikinizi de kurtarabileceğine inanıyor.”

“Annemin ilk adı ne?” diye sordu James. İkimiz de adını daha önce duymuştuk, ama benim de hafızamdan silinmişti.

Verna artık hafiften gerilmeye başlamıştı. “Sarah.” Sarah’ın yeni boyanmış sol ayağını dizinden indirip tekerlekli sandalyenin önünde diz çöken James’e yer açtı.

“Sarah,” diye fısıldadı kadına. “Billy ölmedi. Onun yerini tutuyorum. Fakat onu nasıl geri çağıracağımı bilmiyorum.” James Sarah’ın sağ elini tutup gözlerinin içine bakmaya çalıştı, fakat kadının başı öne düşmüştü ve dudakları aralık sarkıyordu. “Yardım et bana,” dedi James.

James'in bir çeşit mesaj alabilmesi için dua ediyordum. Verna'nın kafası iyiden iyiye karışmıştı.

"Lütfen," dedi James. "Ne yapmam lazım?"

Verna o sırada bana baktı, fakat gözlerindeki soruya cevap veremedim.

"Lütfen." James, Sarah'nın sağ elini yüzüne dayadı. "Ne yapmam gerektiğini göster bana." Kadının bütün bedeni âdeta bal mumundan yapılmış gibi kıpırtısızdı; sol elinde yeni başlayan bir seğirme dışında.

"Söylesenize neler oluyor?" Verna'nın ses tonuna korku sızmaya başlamıştı.

Sarah'nın yüzük parmağı seğirirken, tepedeki lambanın ışığı bir anlığına nikâh yüzüğünde parladı.

"Şuna bak," dedim. James bakışlarımı takip edince seğirmeyi fark etti. Yüzüğe tek parmağıyla dokununca, parmağın seğirmesi de kesildi.

"Teşekkür ederim," dedi ve tuttuğu eli öptü.

"Babamı nerede tutuyorlar?" diye sordu Verna'ya.

"Glisan." Gözleri yaşlarla doluydu. "Mitch seni hiç götürmedi mi?"

"Nerede bu yer?" diye sordu.

"MLK'nin hemen dışında." Verna çantasına uzandı. "Sizi ben götürürüm."

"Hayır." James elimi tuttu. "Burada Sarah'yla kal lütfen."

Verna'nın endişeli bakışları altında, alelacele dışarı çıktık.

Otoparkı yarıladığımız sırada, geri dönüp baktım ve cam kapılardan içeride Verna'nın danışmadaki telefonu kullanmak için izin istediğini gördüm.

James, nerede aktarma yapacağımızı öğrenmek için ilk birkaç blok boyunca otobüs şoförünün arkasında dikildi. Üç sıra geride oturan bir adamın kucığındaki iki üç yaşlarındaki çocuğun hıçkırır hıçkırır ağlaması, tüylerimi diken diken ediyordu. Işık'ken, neredeyse hiç çocuk ağlaması duymuyordum, şimdiyse her hıçkırık kafamın içinde yankılanıyordu.

James gelip yanıma oturduğunda, elimi göğüs kafesine koydu. Savaş meydanına çıkmaya hazırlanan bir şövalye gibi, o da ufkı izleyerek, parmaklarımı neredeyse hissizleştirecek kadar sertçe ovalayarak güç topluyordu. Beni terk etme, diye geçirdim içimden, lütfen terk etme.

Karşımdaki cama baktım ve ikili görüntüye benzeyen bir yansıma gördüm. Camda James'ten iki tane, bendense yalnızca bir tane yansıma vardı. James elimi daha sıkı tuttu.

"Bu o," diye fısıldadı.

İkinci yansıma kaybolmuştu.

"Kim?" diye sordum.

"Billy."

Anlık bir sevinç hissettim; yaşanan bir şeyler Billy'yi geri çağırıyordu. Pencere camlarında tek tek Billy Blake'in ruhunu aradım, oradaysa görmek için. Ancak varlığı beni huzursuz da etmişti; bunun James'le olan vaktimizin dolduğuna işaret etmesinden korkuyordum.

İkinci otobüse binip de öndeki koltuklara oturduğumuzda, James nihayet bana baktı ve çölü geçmeden önce bir kuyudan su içer gibi öptü. Yüzünün kızarıp ısındığını hissettim.

"Babasına ne söylemeyi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Biz ne olacağız peki?" Bacaklarım bacaklarının üstünde, kollarımla ona sarılarak oturdum.

"Bilmiyorum." İkimiz de titriyorduk, fakat farklı şekillerde. Seviştığımız sıradaki titrememizden de farklıydı. O anda ben korkuyla, James'se heyecanla doluydu –bir ayının peşine düşen avcı, Cadılar Bayramı'nda gece dışarı çıkan bir çocuk gibi.

Glisan Eyalet Hapishanesi mavimsi gri renkte kafese benziyordu. Devasa parmaklıkların dışındaki idare binasının önünde büyük bir çimenlik uzanmaktaydı. İçerideki cesetlerin kaçmasından korkulan bir anıt mezarı andırıyordu. Lobiye girince, James danışma masasının arkasındaki adamla konuşurken ben de cam kapıların yanında bekledim. Buruşuk dergilerle kaplı, alçak bir masanın çevresindeki plastik sandalyelerde yarım düzine kadar insan bekliyordu: bowling gömlekli, iki üç tane orta yaşlı zenci, kocaman çantasıyla şişman bir kadın, tek gözü sargılı solgun bir genç kız.

Bir gardiyan gelip adamlardan birini koridordan aşağıya götürdü ve köşeyi döndüler. Masanın arkasındaki adam James'e başıyla sürekli hayır diyordu, fakat James pes etmedi. Kapıya o kadar yakındım ki, Mitch içeri daldığında neredeyse beni yere devirecekti.

Üzerinde kotu, çizmeleri ve bir de atlet vardı; sanki büyük bir aceleyle evden çıkmış ve gömleğini giymediğini fark etmemiş gibiydi. James'in koluna asıldıysa da, James yerinden kıpırdamadı. Mitch'in öfkeli fısıltısını duyuyordum, fakat masadan uzaklaşıp girişe yaklaşıp kadar ne konuştuklarını anlayamadım.

"Kafayı mı yedin sen?"

"Onu görmek zorundayım," dedi James.

Mitch, James'in etrafında dolaşıp kardeşiyle koridor arasında bir yere yerleşirken, artık yüzünü görebiliyordum.

“Tek kelime etmeden, öyle kaçıp geldin öyle mi?” Mitch kızgıncımsı gibi ellerini beline koymuştu ama bileklerinin seçtiğini ve nedeninin öfke olmadığını görebiliyordum.

James bir şey fısıldadı ama duymadım.

“Cevap arıyorsan, işte sana cevap,” dedi Mitch. “O iki küçük orospu çocuğunun ne yaptığını anlatırsın polislere. Onları korumaya çalıştığına inanamıyorum.”

James bir kez daha duymayacağım kadar alçak sesle konuştu.

Mitch başını ellerinin arasına aldı. “Lanet olsun!”

Diğer ziyaretçiler artık iki kardeşi izliyorlardı. Mitch danışma masasına döndü, ehliyetini masanın arkasında oturan adama göstermek için cüzdanını masaya vurarak açtı. Defteri imzaladı, ama hâlâ burnundan soluyordu. James Mitch’e yanaşmış, beni unutmuş gibi görünüyordu. Jenny’nin fotoğraf makinesini yanıma almadığıma hayıflandım. James’in başının arkasının resmini çekmek istiyordum –saçının, terli ensesinde çizdiği karanlık okçukları.

“Belki bu aklını başına getirir,” diye homurdandı Mitch. “İçerisi nasılmış bir gör bakalım.”

Bir gardiyan yanlarına yaklaştı ve Mitch, sanki babasıyla zorla yüzleştirmek için görüşme odasına sokmayı planlıymış gibi James’in gömleğine yapıştı. James kolunu ağabeyinin beline doladı ve elini ağabeyinin sırtından çekerken, Mitch de rahatlamıştı. Gardiyan ikisini koridordan aşağı götürdü ve köşeyi dönüp gözden kaybolurlarken, Mitch’in kocaman elini kardeşinin kafasına koyduğunu gördüm.

Sessizce bir köşeye oturup dergi okuyormuş gibi yapmayı planlıyordum ki, birisi benimle konuştu.

“Jenny?”

Dönüp bakınca, uzun boylu, sarı bıyıklı bir polisin elinde bir dosyayla koridorda dikildiğini gördüm. Adamı bir yerlerden tanıyordum. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu, ama anında yüzüne bir gülümseme yayıldı ve dosyayı kolunun altına sıkıştırdı.

“Ne işin var burada?” diye sordu, üzerime eğilerek.

“Bir arkadaşımın babası...” diye başladıysam da, ona ne kadarını anlatmam gerektiğinden emin olamadım.

“Annenle baban neredeler?”

“Arkadaşımla beraberim,” dedim.

“Neden okulda değilsin?”

Ağzımı açtım, ama ne diyecektim bilmiyorum. İngilizce hocasıyla yattığım için okuldan alındım mı?

Yüzü soğukkanlı bir ifadeye büründü. İsim rozetinde Redman yazıyordu –kilise pikniğindeki polis memuru, Dan’e iyiliği dokunan– bağlantılarını kurcalamış, telefon kayıtlarının örneğini çıkarmış, Bay Brown’ı evinden aradığımı ispatlamıştı. “Bekle burada,” dedi emredercesine.

Kaçabilirdim gerçi, ama James’i bekliyordum. Polis memuru Redman’ın danışmadaki adama doğru eğilmesini, karşılıklı birkaç kelimeyle konuşmalarını ve telefonunu ödünç almasını izledim. Konuşulanların tek kelimesini bile duymamıştım, fakat yüksek sesli bir kahkaha atıp ahizeye doğru, “Yeniden baksan iyi edersin. Bence gayet uyanık gözüküyor,” dedi.

Telefonu kapatıp uzun adımlarla, ne kadar ömrümün kaldığını söylemeye hazırlanan bir doktor gibi müşfik tavırlarla bana doğru gelişini izlerken ağzımın kuruduğunu hissettim.

“Seni eve bırakayım.”

Polis memuru Redman'ın devriye arabasındaki emniyet kemeri, tütün ve nane kokuyordu. Ön koltuğa oturmama izin vermiş olmasına rağmen, kendimi gene de suçlu gibi hissediyordum. İki elimle emniyet kemerine tutunup oturdum. Redman gayet sakindi ve hapishanede kimi ziyaret ettiğimi sormadı bile. Evin garaj yoluna girince, izdivacıma talipli bir aday gibi arabanın kapısını benim için açtı. Cathy kapı eşiğinde, Dan de verandada dikiliyordu. Polis memuru Redman fazla sıkmadan dirseğimden tutarak beni basamaklardan çıkardı. Cathy'yle Dan'ın gözlerine bakamıyordum, o yüzden bakışlarımı ayaklarıma diktim. Cathy beni salona sokarken, koluma sıkıca yapıştı. Bu sefer ne banyo hazırlamayı ne de ilaç vermeyi önerdi. Dan kapının önündeki polis memuruyla sessiz sessiz konuşurken ben oturdum, Cathy de volta attı.

"Aklından ne geçirdin, hiç anlamıyorum," dedi Cathy yüksek sesle, ama sanki benimle değil, başkasıyla konuşuyordu. Dan bir heykel kadar sakindi, oysa Cathy kafese kapatılmış bir hayvan gibi davranıyordu.

"Seni tanıyamıyorum artık," dedi.

"Kiminleydin söyle," dedi Dan.

"Okuldan bir arkadaşla," dedim, sesim o kadar cılız çıkıyordu ki. "Babası hapiste olan bir arkadaş."

"O okula kesinlikle geri dönmüyorsun," dedi Cathy. "Ayrıca o özel okula da gitmesini istemiyorum." Cathy bunu ben-den ziyade Dan'e söylemişti. "Orada da uyuşturucu derdi var." Dan Cathy'ye kaşlarını çatarak baktı ve Cathy tekrar volta atmaya başladı; âdeta iç organlarının dökülmesine engel olmaya çalışıyormuş gibi kendine sarılmıştı. "Evde kalacak."

Bunu duyunca kanım buz gibi oldu. "Okul yok mu?" Sesim çınlarcasına çıkmıştı.

“Evde öğretim veririm,” dedi Cathy. “Dwayne ve Dotty’nin oğullarına verdikleri gibi.”

“Cathleen.” Bu sefer de ismini söylemiyor, karısını uyarıyordu.

Cathy ona ters bir bakış fırlattı. “O adamın kızıma yaptığı şeyi umursamıyorsun bile, değil mi?”

Dan’in çenesi kasıldı. Cathy üzgün görünüyordu. Ellerini silkti ve kollarını neredeyse duyulabilecek bir sertlikle kavuşturdu.

“Bana yalan söylemene katlanamıyorum,” dedi Cathy ve bunu bana bakarak söylemiş olmasına rağmen, Dan’in cevap vermeye hazırlanırcasına yerinde kıpırdandığını gördüm.

“Üzgünüm,” dedim.

“Öyle mi?” Başını eğmiş, dik dik bana bakıyordu. Bay Brown’m başını beladan kurtarmanın başka bir yolu olmasını diledim, fakat aklıma hiçbir yol gelmiyordu.

“Size doğruyu söyleyeceğim,” dedim. “Hazırım.”

Cathy duyabileceklerinden korkuyormuşçasına sapsarı kesilmişti.

“Bugün birlikte olduğum çocuk aynı zamanda görüştüğüm çocuk. Adı Billy Blake.”

Dan’in yüzünde görmüş geçirmiş bir ifade vardı, fakat Cathy yalnızca kaşlarını çatmakla yetindi.

“İsterseniz beni okuldan alabilirsiniz,” dedim, “fakat Bay Brown’ı suçlamanız hata olur. Ona zarar vermeyin lütfen.”

Kelimeler ağızından çıktığı anda, son cümlelerin bir hata olduğunu fark ettim. İkisi de bakışlarını üzerime diktiler.

“Bunu düşüneceğiz,” dedi Dan.

Cathy saçını düzeltti ve avuçlarını eteğine sildi. “Gözümün önünden bir saniye bile ayrılmıyorsun. Seni kadınlar toplantısına götürüyorum.”

Cathy iki saat boyunca bana karpuz dilimletti, şeftali soydurdu ve bulaşıkları yıkattı. Giymem için beyaz örgü bir kazak ve etek seçti, ben de tek kelime etmeden üzerime geçirdim.

Kucağımda meyve salatası kâsesi, Dan'le Cathy'nin evine tıpatıp benzeyen bir eve arabayla yolculuk yaptık. Jenny'nin yüzü kâsenin üzerindeki şeffaf ambalajda yansıyor; Jenny'nin fotoğrafını çekmeyi isteyeceği bir şekilde solgun ve çarpıktı. Hepsi yaklaşık Cathy'nin yaşında, düzgün pantolonlar, ufak pembe düğmeli kazaklar, geniş nikâh yüzükleri, ufak düz topuklu ayakkabılar giyinmiş bir kadın topluluğu bir ağızdan konuşuyor ve tabakları yerleştiriyordu. Bana da hoş geldin dediler. Keşke daha çok genç kız aralarına katılsaymış, ne iyi olurmuş. Bu ev de Cathy'nin evi kadar derli topluydu, ama sürekli bir akvaryum uğultusu duyuluyordu. Beni de akvaryumun karşısındaki odada bir koltuğa oturttu-lar. Banyo küveti kadar büyüktü, içinden aydınlatılmıştı ve mavi suda durmadan dönüp duran bir düzine kadar balık barındırıyordu. Elime bir tabak dolusu yiyecek, dizimin üstüne yerleştirmem için ufak dantel bir peçete ve bir bardak limonata tutuşturdular.

Bir balerini hatırlatan, kısa siyah saçlı zayıf bir kadın şükran duasını yapıp sohbeti başlattı. Konu zaman yönetimi-ydi, ama ana konudan çabucak sapıldı. Aç olmama rağmen, yiyecek kokusu midemi bulandırıyor. Limonatadan aldığım yudum bile, midemi ağzıma getirdi. Dosdoğru karşıda duran akvaryuma diktim bakışlarımı ve kendimi kaygan. yaprak biçimli yaratıkların büyüüne bıraktım. İçerisi güzel ve huzur dolu görünüyordu. Fakat içinde olunca işlerin değişme ihtimali vardı tabii.

“Çok üzüldüm,” dedi bir ses baygın baygın. “Anneniz nasıl?”

“Eninde sonunda atlatacak,” diye cevap verdi kızıl saçlı bir kadın.

Odanın havasında bir şey daha vardı, yiyecekten kaynaklanmayan başka bir koku. Çiçek kokusu. Derken sehpanın üzerinde bir kâse beyaz çiçek durduğunu fark ettim.

“Cenazeyi cumartesi günü kaldırıyoruz.”

Balıkların oldukları yerde dönüp durmalarını izledim.

“Kimden bahsediyorsunuz?” diye sordu birisi.

“Elaine’nin babası cennete göçtü,” dedi Cathy ona.

“Hayır, büyük boşluğa göçtü,” diye düzeltti balerin. “Hıristiyan değildi.”

Cathy anlayışlı bir tavır takınmıştı ve kızıl saçlıysa rahatsız görünüyordu. Kadının sakarlıkla karpuz tabağını ve ton balıklı sıcak yemeği devirmenin eşliğinden dönüşünü izledim.

“Şey, çok yazık,” dedi birisi. “Hastanede hiç rahip yok muymuş?”

“Günah çıkartma fırsatı olmadı,” dedi balerin. “Koma-daydı.”

Cathy’ye döndüm. “Mevzu nedir, babası cehenneme mi gitmiş?”

Aşıkâr bir şekilde afallayan Cathy fısıldadı, “Ölmeden önce Tanrı’yı yüreğinde onaylamadı.” Âdeta birilerinin böyle temel sorular sorduğumu duymasından utanıyormuş gibiydi. Nasıl bir anne olduğunu düşünürlerdii yoksa?

“Nereden biliyorsunuz?” diye sordum Cathy’ye. Öylece bakakaldı suratıma. Balerin odanın diğer köşesinden bizi izlemeye başlamıştı. “Ölmeden önce Tanrı’yı yüreğinde onaylamadığını, siz nasıl bilebilirsiniz?” Artık herkesin bakışı üzerimdeydi ve akvaryum kabarcıklarının fokurtusundan başka bir ses de duyulmuyordu. “Yüksek sesle konuşmak

zorunda neden olsun ki?" diye sordum. "Birileri duymak zorunda mıydı?"

"Anladığınızı sanmıyorum tatlım," dedi balerin.

"Ben de öyle," dedim. "Tanrı'dan başka birilerinin neden bilmesi gerekiyor?"

"Orası tartışmalı," dedi balerin. "Beyin ölümü gerçekleşmişti."

Yüreğim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Elimdeki tabağı sehpaye öyle ani bıraktım ki, iki karpuz dilimi sıçradı ve sehpanın ortasında iki göz yuvarı gibi yuvarlandı. Oda dolusu çatal havada kalakalmıştı. Cathy koluma yapıştı.

"Ne yani, şimdi sizin söylediğimize göre, Tanrı bilincini kaybetmiş biriyle konuşamaz mı?" diye sordum.

Bu soru odanın içine rahatsız bir fısıltı dalgası gönderdi. Silkelenip Cathy'nin kışkacından kurtuldum ve tiksinti dolu bakışlarımı odanın içinde dolaştırdım. Gözlerim sehpayı buldu, çiçeklerin yapma olduklarını fark ettim –ipek ve plastik karışımından yapılmışlardı.

"İncil'de bu konuda bir açıklama yapılmamış," dedi balerin, sanki bu tartışmayı sonlandırmaya yeterliymiş gibi.

"Tanrı yalnızca İncil'de yazılı şeyleri yapabilir, öyle mi?" diye sordum. Omurgamı dikleştiren izah edilemez bir güç hissettirdi. "Tanrı'nın gücünün sınırsız olduğunu sanıyordum."

Cathy'nin boğulacakmış gibi bir nefes çektiğini duydum.

"Tanrı'nın her şeye gücü yeter," dedi kızıl saçlı. "Her şeyi bilen ve her şeyi görendir."

Sinirden şakaklarımın zonklamaya başladığını hissettim. Ayağa kalktım, aynı anda Cathy hıçkırığa çok benzeyen bir ses çıkardı. "Ölmenin, cennete gitmenin ya da gidememenin nasıl bir şey olduğuna dair en ufak bir fikriniz bile yok," dedim. "Siz kendinizi ne zannediyorsunuz ha?" Hepsinin

ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Limonata bardağını elimde tutmayı sürdürdüğümü fark ettim. Bir an için, fırlatmayı geçirdim aklımdan. Üstelik kızıl saçlı bunu yapabileceğimi anlamıştı –tek elini yüzünü korumak istercesine kaldırdı. Atmak yerine bardağı karpuz gözlerin yanına, içindekilerin yarısı dışarı sıçrayacak kadar sertçe bıraktım. “Nasıl bu kadar küstah olabiliyorsunuz?” diye sordum. “Kadının babasının nereye gittiğini bilmiyorsunuz bile.”

O sırada aynı tatlı çiçek kokusu geldi burnuma ve ne olduğunu anladım. Gardenya. Üstelik de yapma çiçek sepetinden gelmiyordu. Cathy’nin kullandığı parfümlerden birisi olmamasına rağmen, Dan’in gömleğinde ve arabasında aynı koku burnuma gelmişti. Bu odadakilerden birisi Dan’in kıyafetlerine sürünmüş, boynuna değen emniyet kemeriyle yolcu koltuğunda onunla yolculuk etmişti.

“Tanrı kelimeleri vasıtasıyla bizimle konuşur,” diyebilirdi balarının güçlükle, çatallı sesinden ne kadar sarsıldığı anlaşılıyordu.

“Tanrı benimle de konuşuyor, merak etmeyin,” dedim. Kaslarım alev alev yanıyordu. O anda her şeyi yapabilecek durumdaydım. “Tanrı bana, bu odadakilerden birisinin zina yaptığını söylüyor.” Kadınların yüzünü teker teker inceledim ve suçlu kadının şaşkın yüz ifadesinden Dan’le birlikte olanın hangisi olduğunu kestirmeye çalıştım; ne yazık ki hepsinin yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “İçinizden birisi, diğerinin kocasıyla yatıyor. Sohbet konusu olarak buna ne dersiniz?” Cathy’nin elini, yapıştığı eteğimden kopardım ve fırtına gibi evden dışarı çıktım.

İlkin, içimde bir coşku, kaldırımda hızla yürümeye koyuldum. Sonra Jenny’nin annesine iyi davranmaya yemin ettiğimi hatırlayınca kafam karıştı. Karanlıkta arabaya yaslanıp Cathy’nin peşimden yetişmesini bekledim.

“Yarın terapiye gidiyoruz,” dedi soluk soluğa, elleri öyle kötü titriyordu ki, arabayı çalıştırana kadar anahtarları iki kere yere düşürdü. Ondan yarım metre uzakta, yolcu koltuğunda oturuyordum; ama Cathy benden kilometrelerce uzakta gibiydi.

Bu kadınlar beni bu derece sinirlendirecek ne söylemişlerdi? Son nefesinde Tanrı’nın adını anamayan adamın cehennemde olduğunu mu? Tutunduğum kişilerin hiçbirisi son anlarında Tanrı’nın adını anmamalarına rağmen, ızdırapsız cennete göçtüklerine emindim. Ben de Tanrı’ya defalarca yalvarmıştım, fakat kelimesi kelimesine okunması gereken bir büyü gibi, belki de doğru kelimeleri kullanmıyordum.

“Tanrım,” diye fısıldadım. Gözlerimi kapatıp ellerimi sıkı sıkıya kavuşturarak. “*Yüreğime doğ.*”

Duyduğum ses Tanrı’nın sesi değildi. Bebek ağlamasıydı, fakat yeni doğan bir bebeğin tiz çığlığından ziyade, iki yaşındaki korkmuş bir çocuğun gerçek gözyaşlarıydı. Bu sesi tanıyordum. Bir şeyler söyledim galiba, ama ne söylediğimi bilmiyorum. O sırada önümdeki karanlık basamaklardan döken suları gördüm. Çamurlu su. Ardından tepemizden korkunç bir ezilme ve çarpma sesi geldi. Bir uğultu. Ağzımın içinde metal tadı vardı ve kucağımdaki ufak kız çocuğunun ağırlığını, önlüğüme minik yumruklarıyla yapışmasını hissedebiliyordum.

Köpek havlaması olduğunu sandığım ses, araba kornasına dönüştü. Oturduğum taraftaki cama sular çarpıyor, perde gibi akıyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak ve öksürerek cama tutunmaya çalıştığımı fark ettim. Araba yolun ortasında durmuştu ve Cathy avaz avaz bana bağılıyor, emniyet kemeriini bastırarak beni zapt etmeye çalışıyordu. Duraladım ve ellerimde cama vurduğum yerlerde bir karıncalanma hissettim.

Birkaç araba korna çalmaya başlamıştı. Başımı çevirdiğimde Cathy'nin telefonunu tuşlamaya çalıştığını gördüm ve ufak makinenin üzerine elimi koydum.

"İyiim ben," dedim.

Dehşet içinde, ağzı açık bakakaldı.

İliklerim donmuş halde, kendime sarıldım. "Yürümek istiyorum."

"Ne?" Cathy beni yakalamaya yeltenirken arabadan indim. Kapıyı çarparak kapattığımda, yanımızdaki evin bahçesindeki sulama fiskiyesinden üzerime sular yağıyordu.

Islanmış halimle ve titreye titreye kaldırımda yürümeye koyuldum; ne yöne gittiğim umurumda bile değildi. Sürücü kapısı açılırken, Cathy'nin arabasının kornasını duydum.

"Jennifer Ann, derhal arabaya biniyorsun." Beni belli bir mesafeden takip ediyordu.

Ona döndüm, aniden yeniden öfkelenmiştim. "Ne yaptığınız hakkında en ufak fikriniz bile yok, değil mi?"

Arabayı sağ şeritte bıraktığı için korna çalan bir kamyon-dan eliyle özür diledi.

"Kendini topla ve derhal arabaya bin." Öfkeli gözükmeye çalışıyordu, fakat korku tarafından ele geçirilmiş durumdaydı. Telefonu tuttuğu eli zangır zangır titriyordu. Bana dokunmaya kalkışmadı bile. Bir tabut mesafesi uzaklıkta durdu.

"Kendi kızınızın hayatını mahvettiniz," dedim. "Kaçtı; çünkü sizinle yaşamaktansa arafta dolaşmayı tercih etti."

"Neler söylüyorsun sen? Kafayı yemiş gibi konuşuyorsun."

"Tek istediği hissettiklerini yazmak ve fotoğraf çekmekti..."

"Fotoğraf makinesiyle mi ilgili bu?"

"Dinle!" Onu tokatlama arzusuyla öne atıldım ve o da bunu hissetti. Paniğe kapılarak telefonu tuşlamaya çalıştı gene ama telefon elinden kaldırırma düşüp parçalara ayrıldı.

Artık tam karşısında dikilmeme rağmen, bana dokunmaya çalışmadı. "Jenny sözünüzü dinlemeye çalıştı. Duasını etti, orucunu tuttu ve Kutsal Metinden alıntıları yazdı durdu, ta ki artık buna katlanamayacak hale gelene kadar. Ve çekip gitti."

Cathy kaldırırma diz çökmüş cep telefonunun parçalarını toplamaya çalışıyordu. "Kim çekip gitti?"

"Ben de denedim. Evinize uyum sağlamaya çalıştım." Yanında diz çöküp kolunu tuttum. Avucumun içinde teninin sıcaklığını hissetmek garip bir duyuydu. İlk tutunduğum insanın ayaklarının dibinde ağlayışım, elini tutmaya çalışmam geldi aklıma, fakat bu sefer ağlayan Cathy'di.

"Denedim, ama artık buna katlanamayacağım. Üstelik bu bedenden nasıl kurtulacağımı da bilmiyorum."

"Jenny." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Beni çok üzüyorsun."

"Jenny öldü!"

Kolunu bıraktım. Bunu yüksek sesle söylediğim ve kelimeleri duyduğum anda, inandım da. Jenny bir daha asla geri gelmeyecekti. Onun bedeninde ve hayatında sonsuza dek kapa- na kısılmıştım. Cathy'nin teselli etmek için bana sarılmasını bekledimse de olmadı. Arabalar korna çaldı, Cathy güç bela ayağa kalktı, ama ben dizlerimin üzerinde kaldım ve Cathy'nin birisiyle konuştuğunu duyana kadar da hıçkıra hıçkıra ağladım. Başımı kaldırdım. Mavi bir pikap yanaşmıştı ve Cathy şoförden telefonunu rica ediyordu. Bir an, polisin geldiğini ve beni de James'le aynı hücreye attıklarını hayal ettim. Fakat kaderimde büyük olasılıkla akıl hastanesi yazılıydı.

"Hayır," dedim, ayağa kalkarak. "Arabaya biniyorum."

Cathy dönüp kireç gibi bembeyaz yüzünde akmış mak- yayıyla bana baktı. Telefonu geri verdi ve mavi pikap çekip

gitti. Sokağın karşısındaki evin ön verandasındaki lamba yandı. İki araba daha durmuş, içindekiler bu garip dramı izliyorlardı –dehşet içinde anneye yabancı bir mahallede kaldırıma diz çökmüş ağlayan, aklını kaçırmış kızı. Yanımızdaki evin bahçesinden bir köpek bize havladı.

Tam arabaya yaklaştığım sırada sulama fıskiyesi durdu. Arabaya binip emniyet kemerimi takana kadar Cathy aramızdaki mesafeyi korudu. Yolun geri kalanında benimle tek kelime konuşmadı, ama direksiyona iyice abanıp otururken kendi kendine mırıldandı durdu.

Biz garaj yoluna çıkarken, Dan arabanın arka tarafına bir şeyler yerleştiriyordu. Kapıyı çarparak kapattı ve biz inerken kollarını kavuşturup bekledi.

“Odana git,” dedi Cathy. Dizleri hâlâ tir tir titriyordu.

Jenny’nin odasına gidip yatağının üstüne oturdum. Garip ama, birisi yatıyor görüntüsü vermek için yorganın altına tıktırdığım kıyafetler düzgünce yastığın üstüne dizilmişti. Mitch, Billy’nin kaçtığını anlasa, bütün kıyafetleri öfkeyle etrafa saçardı. Cathy’ye kazakları özenle katlamış ve bluzların düğmelerini yakalarına kadar iliklemişti.

Tam kelimeler değilse de, yükselip alçalan endişeli sesler duvardan geçerek duyuluyordu. Cathy nihayet odamın kapısını açtığında yüzü taş gibiydi. Dua Köşesi’ne gelmemi söylerken, yere bakıyordu. Dan sandalyelerin yanında dikiliyordu. Cathy oturmamı söyledi, ben de her zaman oturdum yere oturdum. İkisi de ayakta durdular. Ne İncil ne de günlük ortalıkta görünüyordu.

“Senin için endişeleniyoruz,” dedi Dan. “Bize yalan söyledin ve üstelik de anneni arkadaşlarının önünde küçük düşürmüşsün. Sokak ortasında, herkesin içinde olay çıkarmışsın.”

“Sinir krizi gibi bir şey geçirdi,” dedi Cathy. Onu korkutduğum için pişman oldum. Dizlerinde kaldırıma sürtünmekten sıyrıklar vardı. “Bence acil servise götürsek iyi olacak,” diye fısıldadı.

“İsterikleşti,” Dan sesini yükseltmemiş olmasına rağmen Cathy anında boyun eğdi.

“Sabahleyin rahiple bir randevu ayarladık sana,” dedi Dan. “Annen de yarın bölge müdürlüğüne gidip evde öğrenim için gerekli malzemeleri alacak.”

Cathy sandalyenin arkasında salınarak bekledi; güç hasreti çeken önemsiz bir oyuncu gibi.

“Bay Brown bana parmağının ucuyla bile dokunmadı,” dedim. “Neden arkadaşımı aramıyorsunuz?”

“Aradım.” diyerek iç geçirdi Dan, bana bundan bahsetmek canını yakıyormuş gibi bir tavırla. “Billy Blake kız arkadaş olmadığına söylüyor.”

Kulaklarıma inanamıyordum. “Belki itiraf etmeye korkmuştur.”

“Ağabeyiyle konuştum,” dedi Dan. “Billy’nin yanında son zamanlarda bir tek kız gördüğünü, onun da adının Helen olduğunu söyledi.”

“O benim işte,” dedim, sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi.

Cathy kulaklarından duman çıkma derecesinde sinirlenmiş gibi bir ses çıkardı. “Sana neden Helen desin anlamıyorum?”

Onlara bir kez daha gerçek sebebi açıklamaya kalkışsam, beni akıl hastanesine yatıracaklarını biliyordum. Yenilginin kalbimi sıkıştırdığını hissettim.

“Diz çök,” dedi Dan.

O kadar beklenmedik bir emirdi ki bu, gerçek bir kelime gibi gelmedi bile.

“Dizlerinin üzerine çök, genç bayan,” diye emretti Dan. İtaat edip, ufak sandalye çemberinin arasında diz çöktüm.

“Tanrı’dan af dile ve sana yol göstermesi için dua et,” dedi emredercesine.

Cathy artık sandalyeye oturup kollarını kavuşturmuştu.

“Yalnız kalsın,” dedi Dan paylarcasına. Ardından bana bakıp ekledi, “Ben gelene kadar burada kalıyorsun.”

Cathy’nin ağır ağır yerinden kalkmasını izledim. İşkence dolu bir an için bana baktı. Ondan yardım istemiştim ve o da beni aslanların önüne atmıştı. Küçük kızını kurtarmaya çalıştığını anlıyordum, fakat kimi zaman anneler tüm iyi niyetlerine rağmen çocuklarına zarar veriyorlardı.

Dan’ın arkasından odadan çıkarken eliyle ağzını kapattı ve beni göz alıcı lamba ışığının altında diz çökmüş halde bıraktılar.

Oda o kadar sakindi ki, ölümlere ev sahipliği yapan bir ev gibi –tamamlanmamış yapboz kutuları ve neşe getirmeyen oyunlar, şimdiye kadar kimsenin çalan müzikle dans etmediği müzik seti, oturup şiir yazmadığı bir bahçeye bakan pencereler. Fakat her şeye karşın odada güzel bir şey vardı. Telefon. Scrabble oyununu bölen –Cathy’nin yüzleşmek için Dan’i aradığı telefon. Kilise pikniğine neden geç kaldığı konusunda yalan söylemişti ve Cathy de bir elinde bu telefonu, diğer elinde benzin faturasını tutarak konuşmuştu. James’le konuşmak için kullandığım telefonun aynısı. İçeri girip beni yakaladıkları takdirde ne olacağını bilmesem de şansımı denemeye karar verdim. Ahizeyi kaldırıp numarayı çevirdim, fakat Amelia Sokağı’nda telefon meşguldü.

Dua köşesine geri gidip diz çöktüm, gözlerimi kapatıp ellerimi tutkuyla kenetledim. “Tanrım, lütfen,” diye dua ettim. “James’i koru ve bizi ayırma.”

James'i en ince ayrıntısına kadar hayal etmeye, tiyatroyun yukarısındaki platformun her saniyesini hatırlamaya çalıştım. Bana bugüne kadar söylediği her şeyin, cümle cümle tekrar üzerinde durmak istiyordum; fakat zihnim iş birliği yapmayı reddetti. Garip görüntüler gelip durdu gözümün önüne ve tarlanın üzerinden geçip avare aydınlıkta bir orayı bir burayı kapatan bulutlar gibi kayboldular. Eşyasız ahşap bir verandada yamalı bir yorgan silkelirken gördüm kendimi. Esen rüzgârla, asılı oldukları ipte hayat buluyormuş gibi sallanan gömlekler ve pantolonlar gördüm. Ben yaklaşık tulumbadan uçuşarak kaçan tek bacaklı bir serçe. Gözlerimi açtım; açtığım anda görüntülerin kaybolacağından emindim, fakat bu sefer de Jenny'nin evinde mevcut olmayan sesler duymaya başladım. Orta kiliminin kenarına inip kalkan sallanan sandalyemin hafif sarsıntısı. Ateşte yanan bir kütüğün özsularından çıkan tiz çığlıklar. Yatak odasının açık penceresinden içeri dolan cırcır böceği ötüşleri. Ahşap merdivenlerde yürüyen bir erkeğin ayak sesleri.

Bütün bu hayaller beni rahatsız ediyordu doğru, fakat en korkuncu kokulardı. Dan'le Cathy'nin loş ve cansız odasında gözlerimi dolaştırdığımda, ıslak samanların ve ılık sütün tanıdık kokusunu aldım. Çamaşır dolabında bir köşede duran lavanta kesesinin ve bir çocuğun insanın içini acıtacak kadar tatlı nefesinin vanilyalı kremaya benzeyen kokusu. Şiddetlenen rüzgârın sesiyle gözlerimi kapatmaktan vazgeçip kocaman açtım ve dua ettim. Gözlerimi kırpma bile istemiyordum. Tanrı'dan yardım istedim. Yere düştüğümü hatırlamıyorum, ama kapının sesini duyduğumda yerde yan yatıyordum. Birkaç saat geçmiş olmalıydı. Dan içeri girdiğinde başım dönüyordu ve bacaklarım uyuşmuştu. Doğrulup oturdum ve ona baktım, hoşgörüyü mi yoksa öfkeyi mi

karşılaşacağımı bilmiyordum. Yüz ifadesine anlam vermek imkânsızdı.

“Yatağa git artık,” dedi Dan. “Arka taraftaki sensörler açık,” diye ekledi, âdeta beni arka bahçeyi yarılamışken yakalanmak gibi utanç verici bir duruma düşmekten korumaya çalışıyordu.

İyi geceler öpücüğü vermek için kimse gelmedi. Gizlice koridora çıkmak için evin kararmasını bekledim. Parmak ucunda mutfığa gittim, büyük yatak odasıyla fazla yakın olmak istemiyordum.

Mitch'in arkadaşı Benny cevap verdi telefona. Evde birkaç misafir varmış gibi sesler vardı arka planda; gülüşmeler konuşmalar ve müzik. Benny, Billy'yi çağırıp telefona cevap verdiğinde, tek bir kelime söyledim.

“James?”

“Kim?” Sesi yabancı ve şaşkın geliyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar bir duraklama oldu ve Billy Blake cevap verdi, “Üzgünüm, James diye birisi yok burada.” Hat kapandı.

On Altı

“Geri dönsen iyi olur,” dedi Cathy. Üşüdüğüm için titrediğimi sanıyordu. “Siyah kazağını al da gel.”

O sabah giyindiğimi bile hatırlamıyorum, fakat kolsuz bir elbise vardı üzerimde. Arabadan inip Cathy’yi garaj yolunda motoru çalışan arabanın içinde yalnız bıraktım. Eve girdiğimde, sanırım Dan beni duymadı. Telefonda her zamanki kısık sesiyle konuşmuyordu.

“Ne tür bir acil durum?” diyordu. Kapısı açık çalışma odasındaydı, ahizeyi omzuna dayamış çalışma masasının çekmecesini karıştırıyordu. “Ne kadar süreyle?” Dinledi, anahtarlardan birini eline alıp incelerken. “Orada buluşuruz.” Anahtarı cebine attı. O sabah Dan’i ilk kez görüyordum. Dua Köşesi’ne uğranılmamıştı.

“Okuldan döner dönmez,” dedi. Ardından cılız bir kahkaha attı. “Güçlü bir kız sonuçta.” Sonraki cümleyi duyana kadar benden bahsettiğini sanıyordum, “Jenny de öyle. Atlatırlar.” Koridorda durmuş boş gözlerle ona bakıyordum. “Her şey kontrolüm altında.” İç geçirdi. “Ne yaptığımı gayet iyi biliyorum.” Etrafta kimsenin olmadığından emin olduğuna

beni ikna eden bir rahatlıkla benden tarafa döndü. “Kendini böyle hissetmene hiç...”

Dan duralayıp gözlerini kırıştıtarak bana baktı. “Hey, tatlım,” dedi, “bir şey mi unuttun?”

Beni görünce allak bullak olduğunu biliyordum –aramızın bozuk olduğunu unutmuştu. Tanrı’dan itaatkâr bir kul olmamı istediği sırada, başımın üzerideki elinin ezici ağırlığını tiksintiyle hatırladım.

“Sakın bana bir daha elini süreyim deme,” dediğimi işittim. “Ne?”

Ona sırtımı döndüm ve başka tek kelime etmeksizin odama yürüdüm.

“Neden bu kadar oyalandın?” diye sordu Cathy, ben kapıyı çarparak kapatırken.

Emniyet kemerimi taktım ve “Yatak odamın penceresini açamadım da ondan,” demeyi düşündüm, ama demedim.

Kilisenin yazı işlerine vardığımızda, sekreter kalp şeklindeki kavanozdan naneli bir şeker ikram etti, sanki beş yaşında bir çocukmuşum gibi.

“Rahip Bob’un acil bir işi çıktı,” dedi. “Bu sabah onun yerine rahip olmayan diğer danışmanlarımızdan birisi bakıyor, Judy Morgan. Sizin için uygunsa?”

“Elbette,” dedi Cathy. “Judy çok uygun.”

Odanın havasına yoğun bir ölü zambak ve bal mumu kokusu hâkimdi.

“Bir saat sonra gelseniz de olur,” dedi sekreter.

“Yok.” Cathy duvarın önündeki kanepeye oturup el çantasını da kucağına aldı. “Beklerim.”

Cathy'nin yanına oturma fırsatı bile bulamadan, kordondan çıkan orta yaşlı bir kadın bize yaklaştı. Gözlerini kâğıt mendile siliyordu ve gözyaşlarına şahit olduğumuz için utanmış gibi bir hali vardı.

"İçeri girebilirsiniz," dedi sekreter.

Cathy yerinden kıpırdamadığına göre, anlaşılan danışmanlık hizmetinden tek başıma yararlanacaktım. Koridorda ilerledim ve RAHIP yazılı kapıyı itip açtım. Adım attığım anda içerideki koku burnuma çarptı. Masanın arkasındaki kadının telefondaki kırmızı bir düğmeye konuşuyordu. "*Jenny Thompson* mu, dedin?" Başım kaldırıp bana, sanki onu bağış kutusundan para çalarken yakalamışım gibi bir ifadeyle baktı. Kırmızı ışığa bastı ve ışık söndü.

"Selam, Jenny." Gülümsemesine rağmen, yüzü bembeyazdı. Gardenya kokusu ciğerlerime dolarken, çalışma masasının karşısındaki sandalyeye oturdum. Ben arkama yaslanana kadar, o da kendini toparlamıştı. Bilge bir sakinlikle beni süzdü.

"Rahip Bob hastaneden çağrıldı," diye izah etti, kısa siyah saçlarını eliyle düzeltirken.

Sekreter adının ne olduğunu söylemişti? Jenny biliyordu mutlaka. Cathy de onu çok iyi tanıyor olmalıydı. Evvelki geceki balerin kadındı.

"Daha iyisin ya?" diye sordu. "Dün gece üzgün görünüyordun."

"İyiyim."

"Canını sıkın nedir?"

Aklıma birkaç başka yanıt daha geldiyse de, "Annemle babam okuldaki öğretmenlerden birinin benden yararlandığını sanıyorlar, ama yanılıyorlar," dedim.

“Sence neden böyle bir kaniya kapıldılar?”

Dün gece üzerinde papatya desenli mavi bir kazak vardı ve en sevdiği parfümünü sıkıyordu. *Zina* kelimesini duyunca yüz ifadesinin nasıl değiştiğini hatırlamaya çalıştım. Bir de, Dan ona Bay Brown meselesinden ne kadar bahsetmişti acaba?

“Bunun bir nedeni yok,” dedim. “Çünkü o benim sevdiğim değil.”

“Değil,” diye tekrarladı. “Başka birisi mi var öyleyse?”

Kelimeler dudaklarından zehir gibi dökülüyordu ve parfümü de gözlerimi yakıyordu. “Evet,” diye kabul ettim.

“Kim peki?” Bugünkü kazağı, pembe gül desenli siyah bir kazaktı. Haftanın her günü için ayrı bir çiçek giyinip giyinmediğini merak ettim.

“Okuldaki çocuklardan birisi.”

“Jennifer, bu çocuğun sana dokunmasına izin verdin mi?” Ses tonundaki kınama ifadesi, yanaklarımı al al yaptı. Balerin kollarını kavuşturmuştu.

“Şey,” dedim. “Nasıl olduğunu bilirsiniz. İnsan âşık olunca, sevdiğiyle yalnızca el ele tutuşmak yetmiyor.”

“Fakat yanlış bir şey yaptığınızın farkındaydım, değil mi?” diye hatırlattı.

“Sizin de aynı şeyleri hissettiğinize eminim,” dedim. “Günah olduğunu bilirsiniz, ama gene de onunla olabildiğince çok birlikte olmak istersiniz, ne pahasına olursa olsun. Onunla bir dakika daha geçirebilmek için her şeyi yaparsınız. Yatakta tek başınıza yatarken kollarınızın arasında bedenini hissedersiniz.”

Bayan Balerin gene bembeyaz kesilmişti. Alelacele not defteriyle kalem arandı.

“Hiç böyle hissettiğiniz oldu mu?” diye sordum.

Cevap vermek yerine sanki not alıyormuş gibi yapıp kaşlarını çattı. Kalem deli gibi deftere inip kalkıyordu.

“Siz baştan çıkmamak için neler yapıyorsunuz, anlatırmısınız?” dedim. “Bilmek isterim.”

Kalemmini elinden bıraktı.

“Elbette, onun başka sevgilisi olsa ve biz de kaçamak yapıyor olsaydık,” dedim, “o zaman durum farklı olurdu.”

“Aslında, rahiple konuşsan daha iyi olacak galiba,” dedi.

Ayağa kalktım.

Bana bakıyordu. “Bayan Leighton randevuyu ayarlayabilir.”

“Nasıl isterseniz,” diyerek omuz silktim. “Beni geçirmenize gerek yok. Anneme haber veririm.”

Rahatlamış göründü. Kapıdan geçtim ve sağa, sekreter masasına geri dönmek yerine, sola dönüp arkadaki otoparka açılan kapıyı iterek çıktım.

Polisler peşime düşmeden önce ne kadar vaktim olduğunu bilmiyordum. Yanımda otobüs parası olmadığı ve Dan’in ya da Cathy’nin izimi çok çabuk bulmasını istemediğim için arka sokaklardan dolaştım. Amelia’nın yolunu bulduğum sırada, dün gece telefonda duyduklarımı da hatırlamaya başlamıştım. O andan beri, kendimi James’in hâlâ orada olduğuna –yanında başkaları olduğu için telefonu suratıma kapattığına– beni korumaya çalıştığına inandırmak istiyordum. Ne var ki, gerçeklik artık, bacaklarıma dolan sıvı metal misali, dizlerimin bağını çözerek bastırıyordu. Tutunduğum kişiler öldüğünde hissettiğim, dünyada bir başına bırakılmanın verdiği o berbat boşluk hissini, Tanrı’nın neden peşlerinden gitmemeye izin vermediğini merak edişimi hatırladım.

O andaysa, ayaklarımı sürüye sürüye ilerledim, Mitch'le Billy'yi garaj yolunda dikilirken görünceye kadar. Billy'yle göz göze geldiğim anda, artık şüphem kalmamıştı.

"Somun anahtarını versene," dedi Mitch, paslı arabanın yanında diz çöktüğü yerden. Billy benim iki ev aşağıda, kaldırımında dikilip onlara baktığımı gördü ve bakışlarıma karşılık verdi.

"Uyumasana," dedi Mitch, sırtüstü arabanın altına kayarken. Billy ayaklarının dibinde elma sandığından bir gereç çıkartıp tekerlerin arasından dışarı uzanan ele bıraktı.

Yakışıklı, ama yabancı, tanıdığım çocuğa ait olmayan yüze baktım. Kaşlarını çatıp bana baktı ve gözlerinin önüne düşen saçı, James olsa kullanacağı eliyle değil de bir baş hareketiyle savuşturdu.

"Hey," diye seslendi. Şaşırdım. Emin olmak için biraz daha yaklaştım.

Billy ellerini lekeli, kafatası desenli tişörtüne sildi ve beni yarı yolda karşıladı.

"Beni hatırlıyor musun?" diye sordum, sesimin titremesini bastırmaya çalışarak.

"Elbette," dedi. "Aynı okula gidiyoruz."

"Başka bir şey hatırlamıyor musun?"

Güneş yüzünden gözlerini kısıp omuz silkti. "Adm Jenny'ydi galiba." Ani bir korkuya kapıldı. "Mahkemeye mi ilgili bu?"

"Yok."

Rahatladı, ama gene de onun yanında kendimi o kadar yalnız hissediyordum ki, yüreğim sıkışıyordu.

"Bir şey mi istemiştin?" diye sordu.

“Senin iyi olduğunu görmek istedim,” dedim.

Afallamıştı. Bir adım gerileyip, ondan uzaklaştım.

“Yakındık,” dedim.

“Öyle mi?” Başını salladı. “İşin aslı, epey dağılmış durumdayım,” dedi. “Bölük pörçük hatırlıyorum bazı şeyleri.” Artık içi boşmuş gibi çınlamıyordu. Billy içerideydi.

“Sorun değil.” Gitmek üzere arkamı döndüm.

“Her ne yaptıysam özür dilerim,” diye seslendi.

Önümü zar zor görebilmeme rağmen olanca gücümle koştum.

Soğuk rüzgârla gözlerimden kuru yaşlar boşandı, fakat gerçek gözyaşları dökemeyecek kadar boş hissediyordum kendimi. Mitch’in büyük ihtimalle işte ve Billy’nin okulda olması gerekiyordu, ama Mitch onu okul tatılmış gibi evde tutmuş olmalıydı. Üstelik haberleri olsa da olmasa da, Billy aslında evine geri dönmüştü. Bu benim eşlik edemeyeceğim bir kutlamaydı.

Hapishanede bir şey olmuş ve Billy’nin alelacele bedenine geri dönmesine yol açmıştı. Onu evine çağıran sihirli kelimeleri hayal etmeye çalıştım. Mitch babasının gözlerinin içine baktığında, bütün öfkesi nihayet infilak etmiş ve Billy’nin kaybolduğu boşlukta yankılanan bir alarm çanı mı göndermişti? Bu öfke ızdıraba, karşı konulamayacak kadar büyük bir kardeşine sarılma ve onun tarafından kucaklanma arzusuna dönüştüğünde, Billy ağabeyini yakalamak için tam vaktinde bedenine dönmüş olabilir miydi?

Şayet sihirli formül tutkuyduysa, önceki gece Cathy’nin üzerine yürüdüğümde, neden Jenny bizi işitip geri uçmamıştı öyleyse? Annesinin hıçkıra hıçkıra ağladığını duymamış mıydı?

Bütün hatalarım önümde demir parmaklıklar gibi belirliyordu. Bay Brown'a keşke o telefonu açmasaydım, o notu yazmasaydım. Fotoğrafını çekmeseydim. James'in beni, Mitch'e yakalanma ihtimalimizin olduğu eve götürmesine izin vermeseydim de, tiyatronun çatısına gitmek için ısrar etseydim. Jenny'nin bedenini seçmeseydim. Bay Brown'la kalsaydım ve bıraksaydım da James normal bir kıza âşık olsaydı. Artık ayakta duracak halim kalmamıştı. Gözlerim açık, rüya görmeye başladım ve o halde kaldırımda yürümüş, caddelerden geçmiş olmalıyım. James'i gördüğümü hayal ettim; Billy'nin yüzüyle değil de, eski hayatındaki asker haliyle. Yanıma gelmek için kocaman bir ağaçtan iniyordu; saçlarından sular süzülürken, gene de gülümseyerek.

"Üniformanı giymişsin," dedim, üzerimde ne var? diye sormuş gibi sanki. Bir anda, kendimi Jenny'lerin evinin önündeki garaj yolunda dikilirken buldum. Garaj açıktı, ama içeride yalnızca kahverengi araba duruyordu. Evden, bir kurt içeride eşyaları parçalıyormuş gibi sesler geliyordu. Korkmaya bile mecalim yoktu. Beni bekleyen her neyse yüzleşmek için içeri girdim.

Cathy ön odadaki çerçeveli resimleri duvardan indiriyor ve deliller gibi parçalıyordu. Çerçeveleri ve camlarını öfkeli hırlamalarla fırlattı ve fotoğrafları yırttı. Bazılarını yırtılamayacak kadar kalınmışlar gibi dürüp büküyordu. Ben orada yoktum âdeta. Yanaklarından, makyajla karışık gözyaşları sel gibi boşanıyordu. Yarattığı kaosa bir bakış fırlatıp minik ayakkabılarıyla büyükçe cam parçalarından birinin tam ortasına adım attı; koridora doğru seğirtirken cam levha da ayağının altında kırılıp ezildi. Midem ağzımda, ben de peşinden gittim. Onunla konuşmak istiyordum, ama kendimi o kadar tükenmiş hissediyordum ki, seyretmekle yetindim.

Oturma odasına dalıp Monopoly oyununu, yanında Scrabble'la birlikte, raftaki yerinden çekti ve Cathy çömeliyle o karmaşanın arasında el yordamıyla aranırken plastik evler, tahta harfler ayaklarının dibinde birbirine karıştı.

Avucuna ufak bir nesne alıp birden ayağa fırladı ve ciğerlerinden aynı anda kopan haykırıyla elindeki şeyi olanca kuvvetiyle fırlattı. Nesne duvara bir çıtırtı sesi çıkartarak çarptı ve benden çok uzak olmayan bir noktaya yuvarlandı. Ufak metal bir şapkaydı bu.

O sırada, beni gördü. Yutkunarak hıçkırığını tutup afallamış gibi boş gözlerle bana baktı. İki eliyle yüzünü sildi ve kıyafetlerini düzeltmeye çalıştı.

"Nereye kayboldun?" diye sordu, zar zor duyulan bir sesle.

"Başı deritte olan bir arkadaşımı görmem gerekiyordu," dedim. "Şu anda iyi durumda."

"Şey, iyi o zaman." Kusacakmış gibi midelerini tuttu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bunu daha sonra konuşuruz. Odana git lütfen." Kararlı görünmeye çalışıyordu, ama yarattığı karmaşaya gözü ilişince aniden titremeye başladı.

Ona doğru bir hamle yaptıysam da, elini uzatarak bana engel oldu. "Sonra temizlerim..."

"Babam nerede?" diye sordum.

Orada olduğumu yeniden unutmuştu sanki. Sert adımlarla çalışma odasına gidişini ve kitapları raflardan çekip üst üste yere fırlatışını izledim. Çekmeceleri hızlı hızlı açıyor, içlerini karıştırıp kalemleri ve sanırım başka şeyleri de kilimin üzerinde yığılı kitaplara doğru savuruyordu. Zaman yönetimi kitaplarından birisini alıp ortadan ikiye ayırdı ve var gücüyle yırtmaya çalıştı, ama yapamadı.

Kendimi zayıf ve uyuşmuş gibi hissediyordum, fakat o anda, Cathy'nin çektiği ızdırabı izlemek içimde, kilise mensubu hanımları hayrete düşürdüğüm sırada hissettiğim güce benzer bir güç uyanmasına yol açtı. James'i sevmenin mutluluğu onu kaybetmenin acısıyla birleşince içimde bir şeyler harekete geçmişti sanki. "Babam ne yaptı?" diye sordum.

"Sana odana git demedim mi ben?" Kitapla boğuşuyor, omurgasından sağa sola büküyordu. "Neden sürekli bana itiraz ediyorsun? Neden biraz destek oluyorsun?"

Birkaç adım yaklaştım, gözlerinin içine bakarak elinden kitabı aldım. Sıkıca kavrayıp vahşice ikiye böldüm ve parçaları tekrar eline yerleştirdim.

Şaşıarak, melül melül bana baktı yalnızca ve kitap parçalarının yere düşmesine izin verdi. Bu sefer tekrar geri çekildim ve başka neyi parçalamak istediğini görmek için bekledim. Gözlerinde bir kavrayış pırıltısı çaktı –ikimiz artık müttefiktik– ona karşı babamla birlik olmam söz konusu bile değildi.

"Teşekkür ederim," dedi tatlılıkla ve yanımdan geçip koridora girdi.

Peşinden yeniden oturma odasına girdim. Odanın ortasında dikilip ayrı sandalyelerde duran İncil'in ve günlüğün bulunduğu Dua Köşesi'ne baktı. Yanında durdum ve bir an bakışlarını bana çevirdi. Ardından ikimiz aynı anda üçlü sandalyelere doğru atıldık. Cathy birinin ayağını diğerinin minderini koparmayı başardı; dolgu malzemesi havada uçuşuyordu. Günlüğü alıp sayfalarını küçücük kopardım ve başımızın üzerinden havaya savurdum. Cathy zangır zangır titremeye devam ediyordu, ama artık bir yandan kahkahalarla gülüyordu da. Duvardaki dolaba koşturdu ve kristal bir sürahiyle geldi. Brendi olabilecek sıvıyı yerde duran

sandalyelerin ve kâğıt parçalarının üzerine fırlatırken bir çığlık atıp kenara çekildim. Kahkahalarla gülüyordum, gene de pamuklu dolgu malzemesinin altında gömülü İncil'i kapıp ıslanmaktan kurtardım.

Derken Cathy şöminenin yanında duran kibrit kutusunu alıp bir kibrit çaktı ve sandalyelere doğru attı. Alevler ikimizin de beklemediği kadar büyük bir hızla yükseliyordu. Cathy bir iki saniye keyfini çıkarttıktan sonra, kapının arkasındaki yangın söndürücüyü kapıp alevlerin üzerine köpük püskürttü. Havalanıp odaya dağılan ve değdiği yerlerde halıyı eriten, elle yazılmış metnin parçalarını ayağımla söndürmeye uğraşıyordum ki, kırmızı yangın söndürücü elinden düşerken Cathy'nin yalpaladığını gördüm. Kahkahaları kesiliyordu.

Yangın alarminin kulakları sağır eden vızıltısıyla ikimiz birden bir çığlık kopardık. Kapının hemen girişinde, tavana monte edilmiş plastik kutuya sıçradıksa da kıl payı farkla kaçtık. Cathy alarmin kırpışıp duran gözüne boş sürahiyi fırlatıp cihazı parçalarken, başımı eğdim. Dumanın karamela benzer bir kokusu vardı.

Cathy eliyle ağzını sıkıca kapatarak yatak odasına koştu. Ben de peşinden. Tuvalet eğilip kustu, ardından banyonun zeminine çöküp başı dizlerinin arasında ağlamaya başladı. Banyo halısı neredeyse bir yatak kadar yumuşaktı. Vahşi bir hayvan gibi ürküp kaçmasından korkarak, emekleye emekleye yanma yaklaştım. Yanına oturdum, elimi başının üstüne koydum. Anlaşılmaz bir şeyler geveledi. Sesi çatallı çıkıyor, işken-ce yapılıyormuş gibi inliyordu. Saçını okşadım. Işık olduğum zamanlarda tutduğum kişiler ağlarken onlara dokunmak istediğim geldi aklıma. Ne var ki, Işık'ken kimsenin saçına dokunamamış, gözyaşını silememiştim. Cathy'nin saçları küçük bir kız çocuğununkiler gibi yumuşacıktı.

"Terk etti," dedi. "Beni boşayıp Judy Morgan'la evlenecekmiş. San Diego'ya taşıyorlar."

"Üzüldüm," dedim.

"Kadınlar toplantısında pişkin pişkin karşımda oturdu." Cathy şaşkın şaşkın bana baktı. "Her hafta kilisede arkamızdaki sırada oturur." Bir an tedirgin oldu, "Bu sabah kilisede sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey."

Gözyaşları tekrar su gibi akmaya başladı. "Beni istemi-yormuş artık." Sanki ne derse desin böyle bir şeye inanamaz-mışım gibi bana baktı. "Çok katıymışım, öyle söylüyor," dedi, gözlerinde çektiği acı yüzünden garip bir pırıltı vardı. "Ben çok katıymışım,"

Başımın üzerindeki askıdan bir havlu çekip ona uzattım.

"Onunla tanıştığımda dinle filan ilgilenmiyordum," dedi, yüzünü silerken. "Kiliseye gitmeyen biriyle görüşemeyeceğini söyledi. Her şeyi ondan öğrendim." Havluya bulaşan makyaja baktı ve havluyu suratına bastırıp yeniden ağlamaya koyuldu. Kalkıp el yıkama bezlerinden birini ıslattım ve eline dokundurdum. Gözyaşını bastırıp başını kaldırdı. "Onu boğuyormuşum, öyle söyledi..." Suratını soğuk bezle silerken hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Benimle yaşamaktan rahatsız oluyormuş."

"Bunun nedeni," dedim, "kendi ikiyüzlülüğü olmasın sakın."

Bir an suratıma baktı afallamış bir ifadeyle, sanki yeniden bir kahkaha atacakmış gibi, fakat o sırada gerçeklik, yalnız kaldığı ve tanıdığı herkesin olanları öğreneceği gerçeği tüm ağırlığıyla omuzlarına çöktü.

Ani bir keder duygusu yüreğimi kısılcasına aldı. James'in geceleri beyzbol sahasında ağır ağır dolaştığını ve arkadaşları

Diggs'in hayaletinin onca zamandır onunla konuşmaya, onu azat etmeye çalıştığını hayal ettim –o kasvetli yılların pişmanlığıyla neredeyse nefes alamaz hale geldim.

James'in o gece ya da sonrasında bana seslenmeyeceğini biliyordum. Sesini bir daha asla duyamayacaktım.

"Sana karşı da katıydım, özür dilerim," dedi Cathy hıçkırıkların arasında.

Bu çocuksu cümle beni düşüncelerimden sıyırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"İsyan ediyorsun," dedi. "Çok katıydım. Şimdi sen de benden nefret edeceksin."

"Senden nefret etmiyorum."

"Beni sevmiyorsan, bunu anlarım," dedi ağlayarak. "Neyi neden yaptığımı bilmiyorum."

"Kimse bilmiyor," dedim.

"Tanrı hakkında ne düşüneceğimi bile bilmiyorum." Durdu, dehşet dolu bakışlarını boşluğa dikti. "Tanrı hakkınca da mı yalan söyledi?"

"Merak etme." Yatıştırıcı konuşmaya çalıştım. "Tanrı seni seviyor." Fakat onu ayağa kaldırırken, yüzünü yıkamasına yardım ederken, sakinleştirici verip yatağına oturturken ve çay hazırlarken, sürekli şunu merak ettim, *Peki ya ben? Tanrı beni seviyor mu? Seviyorsa, neden burada kapana kısılp kalmama izin verdi? James'i verdi ve sonra geri aldı? Neden?*

Elimde bir fincan çayla içeri girdiğimde, Cathy gene ağlıyordu.

"Benim hatam," dedi hıçkırarak, elimi omzuna atarken.

"Değil," dedim.

"Okulda olanlar," dedi. "Arkadaş edinmene izin vermedim. Fotoğraflarını yaktım."

“Fotoğraflarımı mı?”

“Seni Tanrı’dan uzaklaştırdım,” diye itiraf etti ve aynı anda, hıçkırıkları yüzünden yakalandığı öksürük nöbetiyle boğulacakmış gibi oldu.

“Fotoğraflarımı mı yaktın?” diye sordum, sırtını okşarken.

Cathy başıyla onayladı.

“Hepsini değil ama,” dedim. Çayını eline verdim, üzerine battaniye örttüm ve ardından odama gittim. Elimde bir zarfla geldiğimde, kocaman açılmış kırmızı gözleriyle bana bakıyordu. Yatakta yanına oturup Jenny’nin sanat eserlerini çıkarttım.

“Sorun yok,” dedim. “Bak.” Yaprağa uzanan el resmini gösterdim. “Nasıl? Adı, ‘Adem Uzandı.’ ”

Cathy titreyen elleriyle fotoğrafı alıp uzun uzun baktı.

“Bu da...” Jenny’yi yüzü yerinde bir ışık patlamasıyla havaya sıçrarken gösteren resmi eline verdim, “bunun adı da, ‘Ruh’.”

Gözyaşları, sıcak yavaş bir düşüşe geçtiler. Cathy resimlere iyice bakabilmek için eğilip bana yaklaştı.

“Bir de bu.” Uçuşan kuş kanatlarının olduğu adsız resmi verdim ve bir isim uydurdum. “Bunun adıysa ‘Melekler.’ ”

Cathy fotoğraftaki bir parmak lekesini çıkarmak için eliyile düzeltti.

Jenny’nin çıplak, yüzü örtülü ve başı yüksekteki dizlerinin arasında otururkenki resmini verdim. “Gethsemane.”

Cathy elimi tutup tersini göğsüne bastırdı, James’in yaptığı gibi. Hiç beklemediğim bir keder duygusuyla sarsıldım. Omzuma yaslanmasına izin verdim ve sessizce sıvışmak için, nefes alış verişlerinin yavaşlamasını ve tutunduğu elinin gevşemesini bekledim. Gelin yatağının üzerine çiçek yaprakları gibi yayılmış, Jenny’nin çektiği görüntülerin arasında uzandı.

Uzun süre koridorda dikildim. Boş gözlerle halıya bakıp eskiden Dua Köşesi olan alanın tatlı ve dumansı kokusunu içime çektim. Orada öylece durdum kıpırdamadan. Jenny kalbini kırıp kendisini terk eden okuldaki çocuklardan biri yüzünden üzüldüyorsa, Cathy'yle birlikte gözyaşı dökerdi. Bütün gece birbirlerine sarılır, tavan arasına sığınan iki küçük kız gibi karanlıkta fısıldarlar, garip sesler ve gölgelerle dolu bir gecede birbirlerine cesaret verirlerdi. Ne var ki, Cathy'ye James'i anlatmam mümkün değildi. Hiçbir zaman kimseye anlatamayacaktım.

Jenny'nin banyosuna girip küveti doldurmaya başladığım sırada, bu şekilde Cathy'ye bir faydam olmadığını farkındaydım. Ancak onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onun küçük kızına ihtiyacı vardı, fakat o küçük kız uzun zaman önce gitmişti. Üzerimdekileri çıkarttım ve aynanın arkasındaki dolabı açıp bir şişe uyku ilacı aldım. Otuz üç hap saydım. Ufak odayı sisle dolduran buharın arasında, ilaç şişesini küvetin kenarına koydum. Küvete girdim ve yavaşça sıcak suyun içine oturup musluğu kapattım. Musluktan küvete damlayan suyun sesiyle cam kenarındaki kuşların cıvıltısını duyuyordum. Uzaklarda bir yerlerde bir siren çaldı.

Yakınlarda bir yerde, diye geçirdim aklımdan, Cathy'nin kocası başka bir kadını kollarıyla sarmalıyor ve nihayet bu işi hallettiği için huzur duyuyor. Fazla uzak olmayan bir yerde, Bay Brown, çoğu dedikoduları çoktan duymuş bir sınıf dolusu çocuğun arasındaydı. Birkaç kilometre ötedeyseniz, Billy'yle Mitch paslı bir motoru hayata döndürmeye çalışıyorlardı.

Fakat James gitmişti.

Durma vakti gelmişti. Şişeden ufak beyaz bir hap alıp baktım. Bebek elbisesi düğmesine benziyordu. Ağzıma atıp ılık banyo suyundan bir avuç aldım. Yuttum ve sonraki

seferde iki tane yutmayı denedim. Hapların küçük olduklarını ve aynı anda birkaç tane yutmanın o kadar da zor olmadığını fark ettim. Cathy'nin bunu atlatamama ihtimali vardı ve Dan de onları terk ettiği için Jenny'nin kendini öldürdüğünü sanabilirdi. Bu düşünceler elimi kolumu bağlamalıydı fakat zihnim ve yüreğim çoktan uyuşmaya başlamıştı. Tanrı beni ya kollarına alacaktı ya da reddedecekti. Cenneti hayal etmeye çalıştım, fakat tek görebildiğim karanlık sular oldu.

Dördüncü avuç dolusu hapi yutarken midemin burulduğunu hissettim. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum. Gözlerimi kapattım ve haplar boğazımdan aşağı inerken birkaç derin nefes alıp verdim. Derken, minik bir arının kanatlarını çırpması gibi, olabilecek en ufak kanat çırpış içimi gıdıkladı. Tek elimi, düz ve sıcak suyun içinde yumuşacık karnıma koydum ve birden korkuyla irkildim. Bu hissi tanıyordum. Nabzım hızlandıysa da, ilaç çoktan ağaç dallarını ağırlaştıran kar gibi kollarıma ve başıma asılmaya başlamıştı. Derine gömülür ve su omuzlarıma çıkarken, tek elimle küvetin kenarını yakaladım.

James'le bir çocuğumuz mu olacaktı? Şu anda ufak bir umut ışığından başka bir şey olmayan bu düşünce bile, beni harekete geçirmeye yetmemişti. Yaptığımın yanlış olduğunun gayet iyi farkındaydım, ama gene de sonuna kadar yapılması gerekiyordu. Göz kapaklarımdan yumuşadığını ve kalp atışlarımdan yavaşladığını hissettim.

O sırada, izlendiğimi fark ettim. Gözlerimi açıp bakışlarımı dikkatle banyoda dolaştırdım. Kimse yoktu, yalnızca fayanslar, ayna ve lavabo. Gene de, birisi vardı işte. İçimde kalan bir zerre yaşamı merak ediyordu. Jenny geri gelmişti. Olup bitenler bir şekilde Jenny'yi geri çağırmıştı. Arkamda durduğunu hissettim ve görmek için küvetin kenarına tutunup

döndüğümde şişeye çarptım. Kalan haplar uçtu ve kopan bir inci kolye gibi zemine dağıldı. Gözlerimi kapatıp onu görmeye çalıştım. Kocaman gözleriyle ufak, oval bir yüz ve altın sarısı saçlar.

Oradaydı, çekingен bir tavırla ve fal taşı gibi açılmış gözlerle, konuşacakmış gibi yarı aralık dudaklarıyla ölmemi bekliyordu. Küvetin ucunda dikildi ve anlayışla beni izledi, ama bir zamanlar ona ait olan bu bedeni kurtarmak için kılını bile kıpırdatmadı.

Lütfen, diye düşündüm, içeri gel. Ben gidiyorum.

Suyun artık ensemini gıdıkladığını hissedebiliyordum. Küvetin kenarını tutan elim kayıp suya düştü. Üstelik artık banyoda başka bir şey daha vardı. Karanlık ve tiksindirici bir varlık. Alışveriş merkezinde beni bayanlar tuvaletinden kçıran karanlık. Kötülük duvarın dibinden milim milim yükseliyor ve fayans döşemelere yayılıyordu. Jenny'nin ruhunun hiçbir şeyden haberi yoktu sanki.

Acele et, diye zihnine ulaşmaya çalıştım. Acele et, tatlım.

Mahzenin duvarlarından ve basamaklardan, karanlık, çamurlu ve buz gibi sular sızıyordu. Dışarıdan gelen uğultuyla, sınırlarımın yay gibi gerilmiş olmasına rağmen, gülümsedim ve, "Korkma, bebeğim. Yalnızca fırtına," dedim. Daha iki yaşında bile olmayan kızım, mızızlanıp cılız gücüyle bana tutundu; yumrukları mavi elbisemle ve kirli önlüğümle dolu, bacakları belime dolanmış halde. Feneri rafa koyarken, kızımı tek kalçama dayayıp bir aralar buraya koyduğum tahta tabureyi arandım. Uzaktan gelen cam kırılma sesi, en sevdiğim kitapların durduğu kitaplığın üzerine bir battaniye örtmediğim için pişmanlık duymama yol açtı. Mahzen en fazla büyükçe bir giysi odası kadar geniş olmasına rağmen,

tabureyi bulamıyordum; yalnızca yakacak odunlar, kırık alet edevat ve alt raflarda da hasır sepetler vardı. Patlayan gök gürültüsü ve şimşekle kızım bir çığlık attı ve ağlamaya başladı. Ben de yerimden sıçrayıp sıkıca ona sarıldım. Sırtını okşadım tatlı tatlı.

“Şşşh, bebeğim.” Bir odun yığınının üzerine oturdum, bebeğim de göğsüme yaslanıp acı acı ağlamayı sürdürdü. Ağacın büyükçe dallarından birisi kırılıp da yatak odasının penceresinden içeri devrildikten birkaç saniye sonra, çitten kopan bir kazık mutfak camını kırınca mahzene sığındık. Ancak başta güvenli görünen mahzen yavaş yavaş yağmur suyuyla doluyordu. Mahzen zemininde iki üç santim yükselen suda, lambanın ışığı belirip kaybolan ufak altın sarısı solucanlar şeklinde yansiyordu. Bir sonraki gök gürültüsünün çatırtısıyla kulaklarım sağır olunca bir çığlık atıp ayağa fırladım. Bir saniye sonra evi temelinden sarsan ve kemiklerimle dişlerimi zangırdatan bir gumbürtü koptu. Kızım bir an soluk almayı kesip ardından ciğerleri patlayıncaya kadar ağlamaya koyuldu. Karanlık sular aynı anda ahşap kapılardaki ek yerlerinden saklandığımız yere dolmaya başladı.

Gözlerime inanamayarak, bacaklarıma doğru yükselen gölcüğe bakmışım bir on nefes kadar. Ardından kapılara koşturup ittirdim, ama yerlerinden kıpırdatmadım. Bir şey açılmalarına engel oluyor, arkalarından bastırıyordu. Bebeği yere koymam mümkün değildi, o yüzden odun yığınının üstüne oturtup var gücümle kapılara abandım. Zaman ızdırıp veren bir yavaşlıkta akarken, aletlere atılıp mahzenin kapısındaki uzun tahtalara kırık bir bahçe çapasıyla asıldım. Ben yavaşlamıştım, ama sular içeri dolmaya devam ediyordu. Nehrin ya da daha büyük olasılıkla su tankının suları. Kanlı parmaklarımla tahtalara asılırken kilometrelerce uzakta olduğunu bilmeme rağmen, kocamı çağırdım.

Bebeğin ağlamaları şiddetlenince geriye baktım ve odun yığınının üstünde oturmasına rağmen suyun göğüs seviyesine ulaştığını gördüm. Onu kaptığım gibi raflardan birine oturttum. Kapiya geri gidip inatçı ahşaba pençelerimle yapıştım ve haykırdım. Nihayet tahtalardan birisi koptu ve ben de dışarıyı görebildim. Bahçedeki meşenin devasa gövdesi artık mahzenin kapısına dayanmıştı. Ne kadar ittirdiysem de bir milim bile oynamadı yerinden. Dışarıyı gördüğüm aralık en fazla bir kedi genişliğindeydi. Su artık omuzlarıma ulaşmıştı. Dişlerim zangır zangır titrerken, bebeğimi kucağıma aldım ve “Tatlım, Fanny’nin evine koşuyorsun tamam mı,” dedim.

Mahzenin dışında gürleyen fırtına korkunç görünüyordu, fakat içeride de sular artık boynuma kadar ulaşmıştı. Kızım başıma sarıldı, saçlarıma yapışıp ağladı. “Korkma, bebeğim,” dedim ona, kırık tahtaların arasındaki boşluğa yaklaşıırken. “Ben de arkandan geleceğim. Sen Fanny’ye git. Dosdoğru Fanny’nin evine git.”

Çılgılık çılgılığa itiraz ettiyse de, boynuma sardığı kollarını çözdüm ve deliğin dışını gösterdim. “Büyük babanlara gitme,” dedim. Orası tepenin aşağısındaydı ve nehre de çok yakındı. “Fanny’nin evine gidiyorsun. Koş hadi!” Suda yüzen bir sepet omzuma çarptı.

Ufacık aralıktan dışarı emeklerken ve suratına çarpan suları tükürürken, onu belinden tuttum. Fener tısladı ve arkamdan gelen cılız altın sarısı ışık da söndü. Serbest kalınca, bebeğim dönüp arkasında kalan boşluğa dikkatlice baktı. Sular artık çeneme ulaşmıştı. Ufak bir dalga beni gafil avladı ve öksürerek yuttuğum suları tükürdüm. Demir ve toprak tadı vardı.

“Anne?” dedi.

"Beni bekleme, bebeğim," diye seslendim. "Durma, koş!" Arkasını döndü ve fırtınanın içinde kayboldu. Aptallık etmeseydim, şu anda ikimiz de yukarı kattaki yatakta, yorgana sarılmış yatıyor olabilirdik. Tüylerimi diken diken eden bir çattırıyla bir kez daha su yutup öğürdüm. Yukarıdan gelen tiz bir çığlık içimi paramparça edip sanki bebeğim sel tarafından yutulmuş gibi yarıda kaldı.

Suyu çenemde hissediyordum, hâlâ ılıktı ama artık sıcak değildi. Gözlerimi kırptıştırıp yüksek sesle konuştum. "Bebeğimi öldürdüm." O sırada karnımda bir el hissettim, ama benim elim değildi. Göbeğimde bir düşme hissi uyandı. Kendi elim banyo suyunun yüzeyine çıktı ve ardından bütün varlığım bedenimde yükseldi. Kendi bedenimde değil. Jenny'ninkinde. Ben yukarı süzülürken beden aşağıya doğru kaydı; ıslandıkça koyulaşan altın sarısı saçlar suyun yüzeyine yayıldı. Boş bir deniz kabuğundan çıkana benzeyen derin bir ses gelmeye başladı küvetten.

Jenny bütün bunları izliyordu. "Hadi," demek istedim, fakat Işık halimle Bay Brown'ın etrafında dolanırken olduğu gibi sesim çıkmadı. Kara çamur gibi sızan kötülük, bedene Jenny'den daha yakındı artık. Neredeyse küvetin kenarına ulaşmıştı. *Bedeni al*, diye düşüncelerine ulaşmaya çalıştım. *Tekrar içine giremem. Sen yapmak zorundasın.*

Jenny kayıp suyun içine, bedenine girdi ve bedeni bir an sarsıldı. O sırada gözlerini açıp bana baktı. "Tanrıya şükür," diye geçirdim içimden, fakat bir an sonra, ağzından bir baloncuk yükseldi ve göz kapakları ağır ağır kapanmaya başladı.

"Hayır!" diye haykırmak istedim. "Uyansana!" Artık suyun yüzeyinde yüzemeyecek kadar ağırlaşan saçları yavaşça omuzlarına döküldü. Jenny soluk almıyordu. Ona dokunmaya çalıştım ama bir cismim yoktu. Bütün öfkemle, beyaz

bir oyuncak bebek gibi uyuyan çıplak kızın yattığı küvete haykırdım.

Eğer gerçekten varsan, dedim Tanrı'ya, bana yardım edersin.

Suya dalıp dudaklarımı kulaklarına dayadım. "Uyan!"

Sessiz ve görünmez olmak istediğim anlarda, kim bilir kaç kez perçeleri kıpırdatmış ya da kuşları korkutup havalandırmıştım. Oysa şimdi Jenny'yi tokatlayıp kayıtsız uykusundan uyandırmaya çalışırken, suda bir dalgacık bile yaratamıyordum. Jenny bedenine dönmüş olmasına dönmüştü, ama odaya sızan karanlığın kaçıp gitmeye niyeti yok gibiydi. Yoksa Jenny'nin bedeninin artık boş olmadığını farkında değil miydi? Karanlık küvetin kenarından yükseldi ve yayıldığı suyu duman rengi bir griye boyadı.

Bundaki kibir bir anda bütün sinirimi tepeme çıkardı.

Giderek koyulaşan suyun içinde Jenny'nin yüzüne olabildiğince yaklaşıp haykırdım. "Karşı koysana!"

Bedeni irkilip gözleri yeniden açıldı ve sonrasında öksürerek ve tükürerek doğrulup oturdu. Kötü güç, ardında küvetin suyunu berrak bırakarak ortadan yok oldu. Jenny kusuyor ve küvette yanında yüzen ufak beyaz haplara bakıp dehşet dolu çığlıklar atıyordu. Allak bullak bir halde, tiksintiyle küvetin suyunu boşalttı ve delikten akıp gitsinler diye hapları ayağıyla itekledi. Şaşkınlık içerisinde, titreyerek oturdu. Sıcak suyu açarak panikle bir avuç dolusu içti ve o sırada, fayans döşemenin üzerindeki hapları gördü. Küvette, musluktan akan sıcak su ayaklarına dökülürken çıplak ve ıslak bir halde oturdu.

Bunları Jenny'ye yukarıdan bakarak izliyordum. Ağacın dallarına yakalanmış bir uçurtma misali, tavanın köşesindeydim. O sırada Jenny kapı ziliyle yerinden sıçradı. Kapı zili

durmadan çaldı, ta ki Cathy'nin uykulu ve gergin sesi duyulana kadar. Şimdi de banyo kapısı vuruluyordu. "Jenny?" Cathy kapı kulpunu zorladı, fakat kapı kilitliydi. "Miden mi kötü?" Jenny musluğu kapatıp korkudan kocaman açılmış gözlerle dinledi.

Sonra bir delikanlının sesi. "Jenny?" dedi. "Konuşabilir miyiz?"

Ardından Cathy, "Tatlım, seni görmek isteyen birisi var."

Jenny cevap vermedi. Eli kolu tutmuyordu sanki. Nerede olduğunu, kim olduğunu, kimlerden sakınması gerektiğini bilmiyor gibiydi. İki kişi kısık sesle tartıştı.

"Ciddiyim." Cathy kapıdan içeri seslendi. Sakin fakat kararlı ses tonunu takınmıştı. "Annen olarak söylüyorum, beni derhal içeri alıyorsun." Kapı vurulma sesi yerini ağır yumruklara bıraktı. Menteşelerden çatırtılar geliyordu.

"Bir yerine bir şey mi oldu?" Delikanlının sesi tekrar.

"Yok." Jenny'nin sesi o kadar cılız çıkmıştı ki kimse duymadı.

"Aç şu kapıyı!" Cathy artık acı acı bağıırıyordu. "Yoksa polisi ararım."

Kapı kulpunun sarsıntısı, haplar zeminde titreşmeye başlayana kadar şiddetlendi. Sonrasında koridorda ilerleyen Cathy'nin sesi duyuldu. "Polisi aramaya gidiyorum."

"İyiyim ben," diye seslendi Jenny.

Kapı kırılan tahta çatırtısıyla ardına kadar açıldı ve Billy Blake fayans döşemenin üzerinde dikilirken, bir uyku hapi ayağının altında ezildi.

Jenny dizlerini önüne çekerek çıplaklığını gizlemeye çalıştı. Titriyor ve Billy'ye hayretle bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Billy.

“Emin değilim,” dedi Jenny, zangırdayan dişlerle.

Billy bir havlu alıp küvetin yanında çömelerek Jenny’nin omzuna serdi.

“Bugün beni görmeye geldiğinde seni hatırlamadığımı söyledim, çok özür dilerim,” dedi.

“Seni görmeye mi geldim?” Billy’nin yüzüne gördüğü bir rüyayı hatırlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu.

“Sen gittikten sonra odamda bunu buldum.” Arka cebinden bir şey çıkartıp Jenny’ye gösterdi. “İkimiz varız,” dedi.

Jenny ıslak ellerle, bulanık ve aşırı parlak, siyah beyaz fotoğrafın iki kenarını tuttu; birbirine yakın kahkahayla gülen iki yüz, çıplak omuzlar.

“Ciddi bir hafıza sorunu yaşıyorum,” dedi.

Jenny hâlâ şaşkın Billy’ye baktı. “Ben de.”

“Benim yanımda mutlu görünüyorsun,” dedi, sanki bu inanılmaz bir şeymiş gibi.

Jenny gözlerinde yaşlarla fotoğraftaki yüzlere dikti bakışlarını ve derin bir soluk aldı. “Ya, gerçekten de öyle.”

Jenny resmi incelerken Billy oturdu ve kızın ıslak saçlarını havluyla tatlı tatlı kuruladı. Jenny delikanlının yüzüne bakıp çok utanmış görünmesine rağmen sordu, “Adın Billy mi?”

Billy bir kahkaha attı. “Evet.”

Bütün bunları yukarılarındaki tavanın köşesinden izlemiştim, fakat artık odadan, hatta çatıdan dışarı süzülüyordum. Yüreğimin tomurcuklanarak açıldığını hissettim, yalnızca Jenny kendini kurtardığı ve Billy onu bulduğu için değil, nihayet cennete doğru yükseldiğim için de. Önümde bir ışık gördüğüme ve James’in gökyüzünde en fazla bir kedi büyüklüğündeki bir yarıktan bana gülümsediğine o kadar emindim ki.

Ancak yüreğim parçalanarak, bu yarığın mahzen kapısındaki açıklık olduğunu anladım ve çevremi buz gibi bir soğuk sardı. Fırtınanın tepemde çakan şimşeklerle titreştiği ufak yarık dışında her yer karanlıktı. Mücadeleyi bıraktım.

“Helen?” Ses kulağımın hemen dibinden geliyordu ve James’in kollarını arkadan bana doladığını hissettim. Arzu ve yenilgiden oluşan ızdırap dolu bir karışımın altında ezildim. Dünya üzerinde istediğim tek şey oydu, fakat yalnızca düş gördüğümü biliyordum. Karanlık sular çeneme kadar yükseldi. Kolları cisimsizdi ve sesi de kafamın içindeydi. Bana bastıran sıcaklığını hissettim. Ağlamak istiyordum, fakat gözyaşlarının ötesine düşmüştüm.

“Gerçekte burada değilsin,” dedim James’e.

“Buradayım,” dedi. Birbirimize karıştık yavaş yavaş.

Cehennemde yeni bir safha başlıyordu benim için –en kötü anım sonsuza dek çevremi sararken, Tanrı ulaşamayacağım mutluluğu parmaklıkların hemen dışında sallayıp duracaktı.

“Benimle gel,” dedi.

Birleşen bedenlerimizin aldığı hazzın yasını tutarak, hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istedim, fakat gözlerim kupkuruydu. “Gelemem.”

“Bu duvarları kırıp dışarı çıkabilirsin,” dedi. “Onları sen ördün.”

İçimin derinliklerinde kahkahasını duydum ve ardından fısıldadı, “İnatçı.”

“Anne?” Başımı kaldırıp mahzen kapısındaki yarığa baktım ve bebeğimin korku dolu gözlerini bana diktiğini gördüm. Bir umut ışığı yandı yüreğimde. Kâbusu değiştirme şansım olabiliirdi.

“Yürürken dallara tutun,” diye seslendim. Kaşlarını çattı, sonrasında o güzeller güzeli solgun yüz görüş alanımdan

çıktı. Minik eliyle yarığın hemen ötesindeki dala tutunduğunu gördüm.

“Koş!” Küçük kızım, kendini kurtar, diye düşündüm. Sevgili sırdaşım. Beni kâbuslardan uyandıran kurtarıcı –aniden başladığı ağlamalarıyla babasının soğuk yatağından çıkartıp kollarına koşturan kızım. Gözümün nuru. Tek dostum. Bekleme beni. Koş. *Hayatta kalmak zorundasın.*

Dehşet içerisinde, kapının hemen dışından gelen cılız sesini duydum.

“Anne?”

Neden uzaklaşmamıştı? Ona seslenmek istedim, fakat sular ağzıma doluyordu. Parçalanmış ahşabın kenarlarına yapışıp ayırmak istedim. Kara tahtadan kopan ufak parçalar avucumun içinde ufalandı. Kızımın kurtulduğundan emin olabilseydim, diye düşündüm, fırtına şiddetini ne kadar arttırırsa arttırsın, bedenim ne kadar buz keserse kessin, huzur içinde olabilirim. Bir kez daha, karanlığın içinde, su yüzeyinin hemen üzerinde sesini duydum.

“Anne, seni bekliyorum.”

Başımı güçlkle yarığa yaklaştırıp seslendim, “Hayır, be-beğim, hayır. Bekleme beni.”

O sırada onu gördüm. Küçük kızımın yüzünün yerinde kır saçlı bir kadının yumuşak hatlı, yuvarlak yüzü vardı. Aydınlığın içinden eğilmiş bana bakıyordu. Gülümseyince, gamzeleri ortaya çıktı.

“Olmaz anne,” dedi gülerek ve buruşuk elini uzattı. “Seni bekliyordum.”

Uzattığı ele tutunup mahzenden yukarı tırmandım, kollarının arasına. Üzerimden akan çamurlara aldırmaksızın, ıslak basamaklarda durdu ve vücudumun hayatta kalmak için tutunduğu kısımlarını öptü; şakaklarımı, kaşlarımı, saçımı ve

bense içimden sürekli, *yaşamış*, diyordum. *Bebeğim yaşamış*. İki eliyle yüzümü tuttu ve iki yaşındayken yaptığı gibi yanaklarıma tatlı tatlı vurdu.

Avuçlarının içinde, ruhunun yaptığı zarif adımlı çevik dansı hissettim. Ölümüm kızımın hayatını karartmamıştı. Bu yüzden ikimizi de suçlamamıştı. Gözlerinin berraklığında, yaşadığı uzun hayat görüldü; kızıl sakalının altına bir keman sıkıştıran kocasının göz kırpması, çilli iki oğlunun mutfakta koşuşturuşu, dört kare dişini göstere göstere sırtan to-rununun önlüğünü çekiştirishi. İlk bir rüzgâr gibi esen sevinç saçlarımı ve eteğimi dalgalandırdı. Dizlerime gelen suda dalgacıklar oluştu.

“Nerede kaldın?” Kızım başını iki yana sallarken bir yandan da gülüyordu. “Sana seslendiğimi duymadın mı?”

Son nefesimde, ölüm tarafından yutulurken, suyun içinde gözlerimi açmış olsaydım, mahzen kapısında bir delik açarak kızımı kurtardığımı görebilecektim. Onun yerine, gözlerimi kapatmış ve cehennemi hayal etmişim. Yıllar boyunca birilerine tutundum ve kulaklarımı tıkadım. Kim bilir ne kadardır kızım bana sesleniyordu? Belki yarım asır? Onu beklettiğim için o kadar üzüldüm ki, hüngür hüngür ağlamaya başladım, fakat kızım çenemi tutup kaldırdı. Bir saniye daha pişmanlık çekmeme tahammülü yoktu. Dudaklarıma belli belirsiz bir öpücük kondurup sudan dışarı çıktı.

Göğsümden bir taş, binlerce gözyaşından oluşan bir yumruk kalkmıştı. Işık hiçbir zaman bu kadar hafif olmamıştı.

Sonra James’i gördüm.

Ona elimi uzatarak, son basamağı tırmandım. Üzerinde üniforması, kollarını ıslak bedenime doladı ve beni bir gelin gibi kaldırıp eşikten geçirdi. Rüya görmüyordum. Meltem yasemin kokusu taşıdı, ışık kıpırdanan yapraklardan süzül-
dü

ve bülbüller şakıdı. Her yer ayrıntı kaynıyordu. Üstelik artık gölge değildim. Çevremde açılan bahçe kadar gerçektim.

James beni ayaklarımın üzerinde yere koydu, fakat bırakmaya tahammülü yokmuş gibi tek koluyla tutmayı sürdürdü. Meşe ağacı da oradaydı, yeniden dikilmiş ve tek parça halinde. Bir küme gülümseyen asker vardı, şişeden şarap içiyor ve neşeyle bizi izliyorlardı. Gölgelelike bir masada, asil tavırlı dört kişi oturmuş çaylarını yudumluyorlardı. Sanki onur konuğuymuşum gibi, sohbetlerini yarıda kesip bana baktılar –Azize, Şövalye, Oyun Yazarı ve Şair.

Yanımda James'le üzerinde dikildiğim yeşil alan, bir müzik kutusu gibi etrafımızda dönmeye başladı. Bütün anılarım dönüyordu, James'inkiler de öyle. Hem kendi günlerimi hem de onunkileri görebiliyor, hissedebiliyordum. Çocukluk şarkıları, okunan kitaplar, kırılan kalpler, unutulan tartışmalar. Bu hataların tadı, pişmanlıklarımızı kat kat geride bırakıyordu. Hayatlarımız, birbirine sürünen iki çimen yaprağı gibi kolayca birbirinin içine geçti.

Çektiğim acılar unutuldu. Üzerimde temiz ve kuru kıyafetler, James'i kendime doğru çektim. James çenemi kaldırdığında, Işık'ken bir Hızlı'ya dokunduğumda hissettiğim düşme hissi uyanmadı içimde. Ödünç aldığımız bedenler-deyken çaldığımız anların basit ateşi değildi bu. Artık ikimiz de Işık'tık, ruhlarımız birbirine dokunuyordu. Öpüştüğümüzde, bahçe sarsıldı ve akıntı yukarı sürüklendi.

Sisters Planet